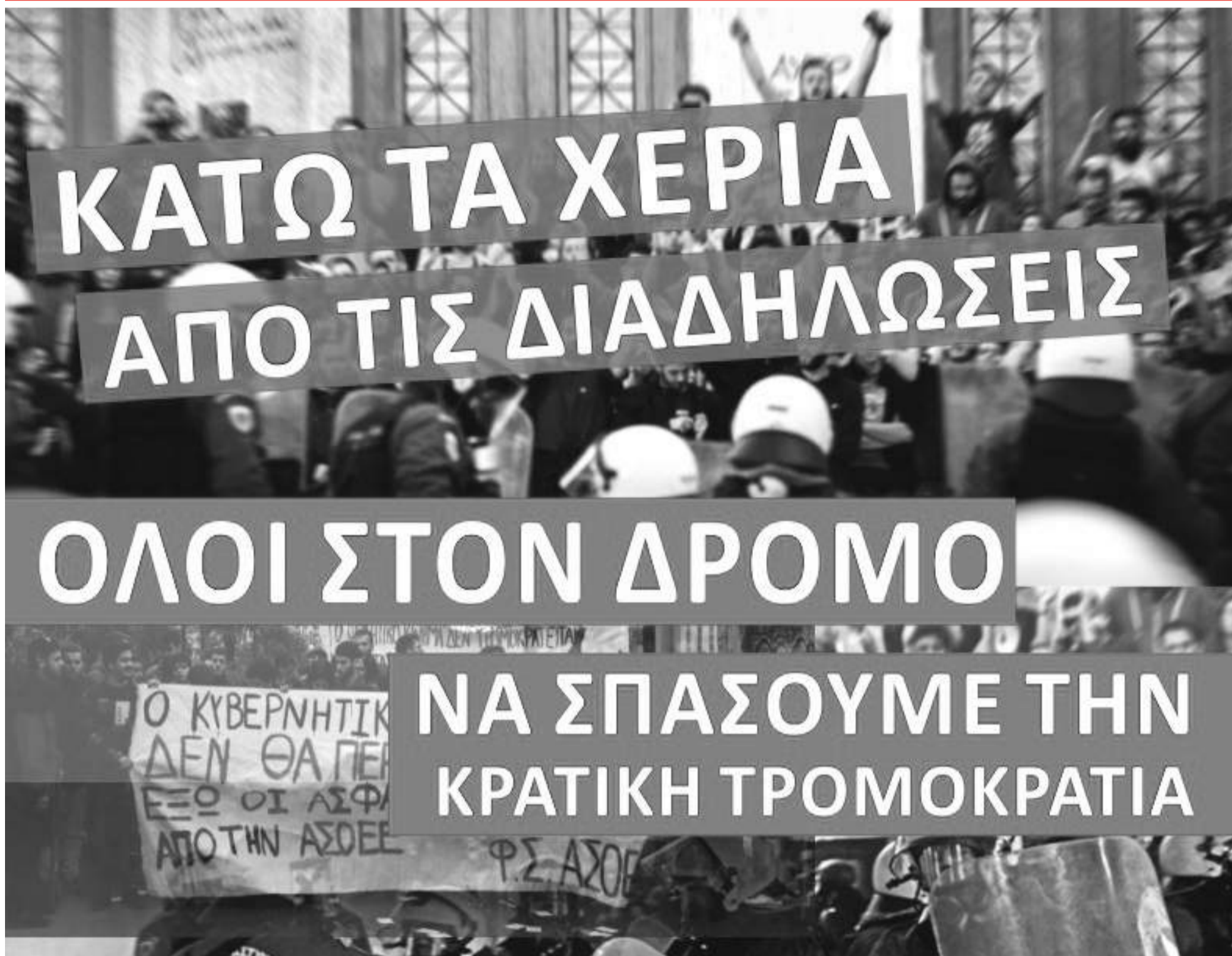

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 464 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η καταστολή δεν θα σταματήσει τον αγώνα

Καθαρή πρόγευση τι σημαίνει η απαγόρευση των διαδηλώσεων έδωσε η κυβέρνηση. Ο νέος νόμος ψηφίστηκε στη Βουλή από τη ΝΔ και τα «συνεταίρακια» της, ακροδεξιά και «κεντρώα», με τον υπουργό ΠροΠο Χρυσόχοϊδη να προκαλεί μιλώντας για διαδηλωτές «τραμπούκους και δολοφόνους» που θέλουν να σκοτώσουν αστυνομικούς. Έξω από τη Βουλή, γύρω από την πλατεία Συντάγματος, τα ΜΑΤ και οι μηχανές της ομάδας ΔΡΑΣΗ εξαπέλυαν όργιο καταστολής ενάντια στους χιλιάδες διαδηλωτές και ειδικότερα στο πιο μαχητικό κομμάτι, των φοιτητικών συλλόγων, των οργανώσεων της άκρας και ριζοσπαστικής αριστεράς, των αναρχικών συλλογικοτήτων.

Με πραγματικό μένος, χτύπησαν επανειλημμένα με χημικά και κινήθηκαν για ώρα τους διαδηλωτές, για

να τους διαλύσουν, ενώ έκαναν προσαγωγές και συλλήψεις στο σωρό, ανάμεσά τους και συντρόφων από αριστερές οργανώσεις.

Το ίδιο σκηνικό επαναλήφθηκε και στη Θεσσαλονίκη, όπου τα ΜΑΤ χτύπησαν τη διαδήλωση έξω από το υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης. **ΔΕΝ ΜΑΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΟΥΝ!**

Ο αγώνας ενάντια σε αυτό το χουντο-νόμο θα συνεχιστεί. Όχι από τη δήθεν «αντιπολίτευση», του ΣΥΡΙΖΑ, της ρεφορμιστικής αριστεράς και της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που δεν θέλουν και δεν μπορούν να δώσουν αυτή τη μάχη. Αλλά από τους εργαζόμενους και νέους, τους άνεργους και φτωχούς. Που «δεν μπορούν να αναπνεύσουν» στη σημερινή αθλιότητα και βαρβαρότητα. Που δεν θα δεχτούν αυτή τη νέα «κατάργηση της πάλης των τάξεων», όπως ονειρεύεται η

ακραία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της ΝΔ. Που έχουν αρχίσει πάλι να αναζητούν διέξοδο μέσα από αγώνες, απεργίες, καταλήψεις, διαδηλώσεις, ανοίγοντας τον δρόμο για κοινωνικές εκρήξεις και εξεγέρσεις.

Η ΟΚΔΕ χαιρετίζει τους χιλιάδες εργαζόμενους, νέους, αγωνιστές που το τριήμερο 7-9/7 διαδήλωσαν ενάντια στο νόμο σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα κ.ά.

- Η φτώχεια δεν σβήνει με την καταστολή.
- Ενωτικά, Μαζικά, Μαχητικά, να επιβάλλουμε έμπρακτα τις δημοκρατικές ελευθερίες.
- Το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης και η τρομοκρατία του ΘΑ ΣΠΑΣΟΥΝ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ.
- Άμεση απελευθέρωση, Καμία δώξη σε όλους τους συλληφθέντες

ΟΚΔΕ, 10/7/2020

COSCO-Πειραιάς
Όχι στην υποβάθμιση της ζωής μας
σελ. 4

Δικαιώματα
Με άγρια καταστολή ψηφισαν την απαγόρευση των διαδηλώσεων
σελ. 6

ΗΠΑ
Σπίθα για όλο τον πλανήτη
σελ. 11

Αφιέρωμα
Ο ελληνο-τουρκικός ανταγωνισμός (γ' μέρος)
σελ. 14-15

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή**- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων****- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο****στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή****- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού**

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια άνεργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημοποιημένου μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4ης Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

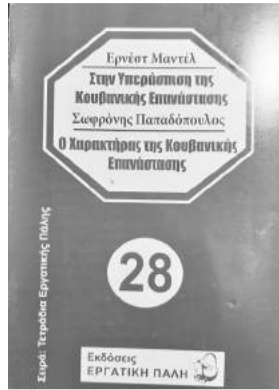
Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτπλα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4η Διεθνή.

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Στην Υπεράσπιση της Κουβανικής Επανάστασης**

Συγγραφέας: Ερνέστ Μαντέλ

Ο Χαρακτήρας της Κουβανικής Επανάστασης

Συγγραφέας: Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Χρονολογία έκδοσης: Δεκέμβριος 2016

Σελίδες: 45

Τιμή: 2 ευρώ

Με αφορμή το θάνατο του Φιντέλ Κάστρο οι εκδόσεις Εργατική Πάλη στη σειρά Τετράδια Εργατικής Πάλης κυκλοφορούν δύο κείμενα:

1. Το πρώτο με τον τίτλο «Στην υπεράσπιση της κουβανικής επανάστασης» έγραψε ο Ερνέστ Μαντέλ για την εφημερίδα του βελγικού τμήματος της 4ης Διεθνούς La Gauche, το 1964. Όπως είναι γνωστό ο Μαντέλ είχε προσκληθεί στην Κούβα από τον Τσε Γκεβάρα για να βοηθήσει στον σχεδιασμό και στην ανόρθωση της οικονομίας της. Καρπός της παραμονής του είναι και αυτό το θαυμάσιο κείμενο που

αξίζει να διαβαστεί από όλους τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος.

2. Το δεύτερο με τον τίτλο «Ο Χαρακτήρας της Κουβανικής Επανάστασης» έγραψε ο Σωφρόνης Παπαδόπουλος και ασχολείται με την εξέλιξη και τον χαρακτήρα της κουβανικής επανάστασης. Επιπλέον, το άρθρο είναι μια απάντηση στις πολλές συκοφαντίες και ανακρίβειες που γράφτηκαν σε εφημερίδες, περιοδικά και ιστοσελίδες.

Από το οπισθόφυλλο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37,

"Καϊνά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλείο "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Πάνασσα

Ψυλικατζίδικο "Ψυλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Πέντε χρόνια μετά το Δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου 2015 και τα πάντα έχουν ανατραπεί σε σχέση με ότι έδειχνε, με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, η εκφρασμένη βούληση του ελληνικού λαού. Αποκλειστικός υπεύθυνος αυτής της ανατροπής, που ισοδυναμεί με μια από τις μεγαλύτερες προδοσίες στη σύγχρονη πολιτική ιστορία και στην ιστορία του εργατικού κινήματος, είναι ο ΣΥΡΙΖΑ του Τσίπρα.

Ξαναθυμίζοντας τα γεγονότα

1. Το αποτέλεσμα του Δημοψηφίσματος (ΟΧΙ 61,31%, ΝΑΙ 38,69%) κάτω από συνθήκες πρωτοφανών εκβιασμών, τρομοκρατίας, συκοφαντίας, κλεισίματος των τραπεζών, απειλών για λιμό κ.α., ήταν ένας μεγαλειώδης θρίαμβος της θέλησης και της αντίστασης του ελληνικού λαού. Σίγουρα, αν εξέλειπαν αυτά ή περιορίζονταν έστω και λίγο, το ΟΧΙ θα κέρδιζε ακόμη 10 ποσοστιαίες μονάδες.

2. Το 61,31% ήταν ένα ποσοστό που είχε παλαιά χαρακτηριστικά, μέσα στο οποίο βέβαια κυρίαρχο ήταν το ποσοστό του ΟΧΙ των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων, που κινήθηκε σε ασύλληπτα ποσοστά. Αποτύπωσε τις μεγάλες κοινωνικές και πολιτικές μετατοπίσεις που ξεκίνησαν με τα μηνύματα μεγάλωσαν και βάθαιναν σε μια προοδευτική και αριστερή πορεία, από τον παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο της καυτής διατίας 2010-12, στο Δημοψήφισμα, όπου αντιπαρατέθηκαν, όχι μόνο δυο διαφορετικές πολιτικές αλλά δυο διαφορετικοί κόσμοι.

3. Οι μνημονιακές δυνάμεις εκείνης της εποχής, ντόπιες και ξένες, υπέστησαν μια συντριπτική ήττα, το μέγεθος της οποίας δεν βρισκόταν και δεν περιοριζόταν μόνο στο πολιτικό επίπεδο. Έδωσαν τη μάχη του ΝΑΙ με ότι δυνάμεις διέθεταν πολιτικές και κυρίως κοινωνικές. Κινητοποίησαν βιομήχανους, εμπορικά, οικονομικά, επιχειρηματικά, «επιστημονικά» επιμελητήρια και

5 χρόνια μετά τη μεγάλη προδοσία

συνλόγους, Εκκλησία, Δήμους, δημάρχους, περιφερειάρχες ... φυσικά τους καναλάρχες και τους αργυρώνητους δημοσιογράφους, τους ξεχασμένους αστικοποιημένους γραφειοκράτες της ΓΣΣΕ και της ΟΤΟΕ. Με λίγα λόγια, το αστικό σύστημα σαν σύνολο και σαν σύστημα, έδωσε τη μάχη του ΝΑΙ και την έχασε ολοκληρωτικά.

4. Οι ιμπεριαλιστές της Ε.Ε. με επικεφαλής τους Μέρκελ-Σόμπλε σχεδίασαν και οργάνωσαν μεθοδικά -εκμεταλλεόμενοι και τα εγκληματικά λάθη της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ- την ανεπιθύμη και σύγκρουση με στόχο να υποτάξουν τον ελληνικό λαό (όπως είχαν επιχειρήσει προηγούμενα με άλλους λαούς: Σκωτία, Καταλονία), να σώσουν τα υποταχτικά καθεστώτα που κατέρρεαν (Ισπανία, Ιταλία, Πορτογαλία κ.λπ.) και να «συμμορφώσουν» τους άλλους λαούς, σε μια προσπάθεια να τους αποτρέψουν από το ελληνικό ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ. Το αποτέλεσμα του ΟΧΙ δεν ήταν μόνο ενάντια στην πρόταση των δανειστών/κερδοσκόπων της Ε.Ε., ήταν και ενάντια στο ευρώ (οι ίδιοι είχαν καθορίσει αυτό το πεδίο σύγκρουσης!) και ένα σημαντικό μέρος αυτού του ποσοστού ανήκει στη ρήξη και την έξοδο από Ε.Ε. και ευρώ - και αυτό όλοι οι ευρωπαίοι εργαζόμενοι το καταλαβαίνουν.

5. Ηττήθηκαν σαν σύστημα, όχι μόνο κοινωνικά, πολιτικά αλλά και ιδεολογικά στο πεδίο που αποτελεί τον βασικό πυλώνα της αστικής ιδεολογίας τις τελευταίες δεκαετίες και ιδιαίτερα της μνημονιακής εποχής, δηλαδή την Ε.Ε./Ευρωζώνη και το ευρώ, όπου μετατόπισαν όλη την αντιπαράθεση νομίζοντας ότι είναι το «ισχυρό χαρτί» τους.

6. Αυτό που έζησε ο ελληνικός λαός τις επτά μέρες του δημοψηφίσματος, ήταν μέ-

ρος ενός καλά οργανωμένου σχεδίου, μια «ελληνική Μαιντάν» (με διαφοροποιήσεις στην κλίμακα και τις μεθόδους που επέβαλλαν οι ταξικοί συσχετισμοί, η παρουσία και οι αγώνες του εργατικού και λαϊκού κινήματος στη χώρα μας). Οι ιμπεριαλιστές απέτυχαν, αλλά αυτό δε σήμαινε ότι θα δέχονταν την ήττα τους. Ούτε επρόκειτο να σεβαστούν τίποτα, ούτε να αναγνωρίσουν ποτέ τη θέληση και την αντίσταση ενός λαού που άντεξε στο «θάλαμο βασανιστηρίων» του Γιούρογκρουπ και τους νίκησε στα ΑΤΜ και στη κάλπη.

7. Η τεράστια νίκη στο Δημοψήφισμα δεν ήταν αποτέλεσμα της πολιτικής της 5μηνιας διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, ίσα-ίσα αυτή περιορίσε το εύρος της. Επίσης, το αποτέλεσμα ήταν μια ήττα στην πολιτική του «άκυρου» που πρότεινε η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ.

Προδοσία και Μετάλλαξη

Η νίκη των εργαζομένων, των λαϊκών μαζών και της νεολαίας στο Δημοψήφισμα άνοιξε ένα «παράθυρο στην ιστορία» που ο ΣΥΡΙΖΑ και ο Τσίπρας φρόντισαν να το κλείσουν το ίδιο μόλις βράδυ που έγιναν γνωστά τα αποτελέσματα, μετατρέποντας το τεράστιο ΟΧΙ, σε άθλιο και προδοτικό ΝΑΙ («δεν υπάρχουν νικητές και ηττημένοι»), ανοίγοντας την «κερκόπορτα» και ικανοποιώντας τη συμμορία του «Μένουμε Ευρώπη» και των ιμπεριαλιστών. Αυτό το πρωτοφανές γεγονός, όχι μόνο νεκρανάστησε τις μνημονιακές δυνάμεις τις οποίες είχε οδηγήσει σε αποσύνθεση ο ελληνικός λαός, αλλά έγιναν και οι ίδιοι ακραίοι μνημονιακοί και νεοφιλελεύθεροι, εισπράττοντας τους επαίνους των εκπροσώπων των δανειστών/

τοκογλύφων. Εφάρμοσαν στη θητεία τους δυο μηνύματα, το 3ο και το 4ο, και έστρωσαν τον δρόμο στη ΝΔ του Μητσοτάκη, του Άδωνι, του Βορίδη κ.λπ.

Σήμερα, δεν πρέπει, η σύγκριση με τους ακραιφνείς νεοφιλελεύθερους της ΝΔ να οδηγεί σε παραπειστικά συμπεράσματα. Χρειάζεται να θυμόμαστε μερικά παραδείγματα: α) Οι μνημονιακές περικοπές της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, πετσόκοψαν κατά 40-50% τις συντάξεις. Είχαν όμως επιβληθεί ως έκτακτα μέτρα, «θεσμικά», υποτίθεται, είχαν προσωρινό χαρακτήρα. Ο νόμος Κατρούγκαλου μετέτρεψε τις μνημονιακές περικοπές σε πάγιο τρόπο υπολογισμού των συντάξεων, τις έκανε μόνιμες και διαρκείς. β) Οι «ελαστικές» μορφές απασχόλησης, επί των ημερών Αχτσιόγλου στο υπουργείο Εργασίας, έφτασαν σε πρωτοφανές ρεκόρ όχι μόνο για την Ελλάδα, αλλά για όλες τις χώρες-μέλη της ευρωζώνης. γ) Πέραν της οικονομίας, στο προσφυγικό ο απολογισμός του ΣΥΡΙΖΑ είναι ακόμα πιο καταθλιπτικός, οι Μόριες είναι η αιώνια ντροπή του (και κατ' ανάγκη ντροπή ολόκληρου του ελληνικού λαού). δ) Ο ΣΥΡΙΖΑ μεταπολεμικά υπήρξε η πιο φιλο-ιμπεριαλιστική πολιτική δύναμη κατά γενική ομολογία και το κόμμα που αναγόρευσε τον Τζέφρι Πάιατ σε ύπατο αρμοστή της χώρας.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. πάλεψε με όλες τις δυνάμεις της για την επικράτηση του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου. Στις δύσκολες μέρες που επακολούθησαν της προδοσίας/μετάλλαξης του ΣΥΡΙΖΑ και της ανόδου στην εξουσία της ΝΔ, πρέπει να συνεχίσουμε στο δρόμο του αγώνα. Το ΟΧΙ και οι ελπίδες που γέννησε, θα ξανάρθουν μόνο με τους αγώνες μας. Πρέπει να ετοιμαστούμε γι' αυτό. Η βαρβαρότητα και η αναρχή νεοφιλελεύθερη πολιτική της ΝΔ και των άλλων μνημονιακών θα αποτύχουν και μάλιστα σύντομα. Πρέπει να αρχίσουμε το αγώνα ενάντια σ' αυτές τις πολιτικές, γιατί η καταστροφή που έρχεται θα είναι πολύ χειρότερη από την προηγούμενη δεκαετία.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Ερευνα που διενεργήθηκε από το Ερευνητικό Πανεπιστημιακό Ινστιτούτο Ψυχικής Υγείας το 2019, σε πανελλήνιο αντιπροσωπευτικό δείγμα 17.733 μαθητών ηλικίας 16-18 ετών (εκ των οποίων 5.988 ήταν 16χρονοι), παρουσιάζει την αύξηση του ποσοστού των 16χρονων στην Ελλάδα που θεωρούν «ακίνδυνη» τη χρήση **κάνναβης** και «εύκολη» την πρόσβαση σε αυτή.

Ενδεικτικά, σχεδόν διπλάσιο ποσοστό θεωρούν «ακίνδυνη» τη συστηματική χρήση το 2019 (11,4%) συγκριτικά με το 2011 (5,1%). Για τη χρήση παράνομων ουσιών στους 16χρονους, το 9,4% έχουν κάνει χρήση κάποιας ουσίας έστω και μία φορά στη ζωή τους, 8,2% έχουν κάνει χρήση κάνναβης, 1,2% δοκίμασαν για πρώτη φορά ή ξεκίνησαν τη χρήση κάνναβης σε ηλικία κάτω των 13 ετών, 40% μεταξύ όσων έχουν κάνει πρόσφατη χρήση κάνναβης βρίσκονται σε υψηλό κίνδυνο εξάρτησης από αυτήν, 3,3% έχουν κάνει χρήση συνθετικών κανναβιοειδών, 3,3% έχουν κάνει χρήση και κάποιας άλλης παράνομης ουσίας εκτός της κάνναβης, με τα ποσοστά να κυμαίνονται μεταξύ 0,5% για κεταμίνη και 1,5% για κοκαΐνη. Ακόμα, το 13,1% έχουν κάνει χρήση εισπνεόμενων ουσιών, 5% έχουν κάνει μη συνταγογραφούμενη χρήση ισχυρών παυσίπονων και 3,5% ηρεμιστικών/υπνωτικών. Τέλος, 50,8% θεωρούν «ακίνδυνη» τη δοκιμή, 33% την περιστασιακή χρήση και 11,4% τη συστηματική χρήση κάνναβης. Το 27,6% θεωρούν «εύκολη» την πρόσβαση στην κάνναβη και το 30,8% πιστεύουν ότι έστω ένας/μία από τον κύκλο τους χρησιμοποιεί κάνναβη.

Τα στοιχεία ως προς την αντιμετώπιση της κάνναβης από τους νέους είναι ανησυχητικά καθώς φαίνεται πως μεγάλο ποσοστό προσφεύγει σε τέτοιου είδους «λύσεις» για την αντιμετώπιση των καθημερινών τους προβλημάτων, οικονομικών και κοινωνικών.

Σύμφωνα με εκτιμήσεις του Ινστιτούτου Εργασίας της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδας (ΙΝΕ/ΓΣΕΕ), ο αριθμός των **απασχολούμενων** το 2020 αναμένεται να μειωθεί κατά 153.000, εφόσον το ΑΕΠ συρρικνωθεί κατά 8%. Η μείωση θα περιοριστεί στα 115.000 άτομα στην περίπτωση που η ύφεση κυμανθεί στο 6%, ενώ θα αυξηθεί στα 192.000 εφόσον το ΑΕΠ μειωθεί κατά 10%. Η Ελλάδα είναι η πρώτη μεταξύ των κρατών-μελών της ευρωζώνης σε ποσοστό εάλωτης απασχόλησης (26,7%), με σημαντική διαφορά από τον μέσο όρο της ευρωζώνης (10,8%). Τονίζεται ότι η Ελλάδα βρίσκεται στην 63η θέση στην παγκόσμια κατάταξη όσον αφορά την καταπάτηση των εργασιακών δικαιωμάτων. Η πανδημία ανέδειξε το πρόβλημα της εργασιακής επισφάλειας. Ο υψηλότερος «κίνδυνος έκθεσης των εργαζομένων», και άρα αναστολής της εργασίας τους, εξαιτίας της απαιτούμενης φυσικής εγγύτητας κατά την εκτέλεσή της, εντοπίζεται σε κλάδους όπως η εστίαση και τα καταλύματα, το εμπόριο και οι προσωπικές και κοινωνικές υπηρεσίες. Το ποσοστό απασχόλησης στους κλάδους πολύ υψηλού κινδύνου ανέρχεται στην Ελλάδα στο 30,2% όταν ο μέσος όρος της ΕΕ είναι 22,1%. Επίσης, οι κλάδοι πολύ υψηλού κινδύνου στην Ελλάδα συνεισφέρουν το 20,1% των συνολικών αμοιβών των εργαζομένων και το 25,9% της προστιθέμενης αξίας (τα αντίστοιχα ποσοστά στην ΕΕ είναι 16,3% και 17,4% αντίστοιχα). Η κρίση φαίνεται να έχει επιφέρει σημαντικές αλλαγές στις συνθήκες εργασίας και διαβίωσης των εργαζομένων. Με το ξέσπασμα της πανδημίας του κορωνοϊού τα ποσοστά ανεργίας αυξήθηκαν (με ό,τι αυτό συνεπάγεται) και μένει να φανεί ο απολογισμός το τελευταίο τρίμηνο του 2020, μετά και τους καλοκαιρινούς μήνες και την εξέλιξη της πανδημίας στην Ελλάδα αλλά και παγκόσμια.

Όχι στην υποβάθμιση της ζωής μας

Η «αξιοποίηση» του επιβατικού λιμανιού του Πειραιά από την COSCO ξεκινάει με ένα φαραωνικό έργο επέκτασής του κατά περίπου 170 στρέμματα, με στόχο τη δημιουργία νέων θέσεων (ακόμα και επισήμως δεν είναι σαφές αν πρόκειται για 2, για 4 ή για 6 νέες θέσεις) για τον ελλειμενισμό τεράστιων κρουαζιερόπλοιων στην περιοχή της Πειραιϊκής. Η επένδυση, προϋπολογισμού 120 εκατομμυρίων ευρώ, χρηματοδοτείται κατά 95% από το ΕΣΠΑ, δηλαδή χωρίς η COSCO να βάλει το χέρι στην τσέπη. Η κινέζικη εταιρεία μάλιστα, επιδεικνύοντας αποικιοκρατική λογική, ξεκίνησε το έργο παράνομα, χωρίς να έχει εγκριθεί η μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων, πραγματοποιώντας βυθοκορήσεις στην περιοχή του έργου. Αυτό δεν εμπόδισε σύσσωμη την επίσημη πολιτική ηγεσία να παρενθρευθεί στα εγκαίνια (κυβέρνηση, περιφέρεια, δήμος κ.λπ.) και να ευλογήσει την έναρξη των εργασιών. Η διενέργεια βυθοκορήσεων σε έναν ιδιαίτερα επιβαρυσμένο με τοξικά απόβλητα βυθό και η απόθεση των βυθοκορημάτων χωρίς τις απαραίτητες μελέτες και έλεγχο αποτελούν κίνδυνο για τη ζωή και την υγεία των κατοίκων και αναμένεται να καταστρέψουν μεγάλο μέρος των ακτών της Πειραιϊκής.

Από τη στιγμή που η COSCO εξαγόρασε τον ΟΛΠ, έβαλε στόχο να αποσπάσει όσο το δυνατόν περισσότερα κέρδη, όσο γίνεται γρηγορότερα, αδιαφορώντας για τις επιπτώσεις που θα έχει όλη αυτή η δραστηριότητα στον Πειραιά και την ευρύτερη περιοχή. Οι επενδύσεις που προβλέπονται στο λεγόμενο Master Plan της εταιρείας θα έχουν ως αποτέλεσμα να χτιστεί ακόμα μια πόλη μέσα στο λιμάνι. Εκτός από την κατασκευή της προβλήτας, προβλέπεται ακόμα η κατασκευή πάρκινγκ αυτοκινήτων, ξενοδοχείου, κέντρου logistics, ενώ και η κατασκευή εμπορικού κέντρου (Mall), που έχει προσωρινά ανασταλεί μετά τις έντονες αντιδράσεις, φαίνεται ότι παραμένει στον σχεδιασμό της εταιρείας, έστω και σε δεύτερο χρόνο. Τα αρχικά σχέδια, που περιελάμβαναν το εμπορικό κέντρο, προέβλεπαν την κατασκευή προβλήτας με έκταση 170 στρέμματα. Τώρα που υποτίθεται ότι το εμπορικό κέντρο έχει βγει από τον σχεδιασμό, η προβλήτα αυτή θα μπορούσε να περιοριστεί στο μισό, παρ' όλα αυτά κατασκευάζεται τόσο μεγάλη όσο αρχικά είχε σχεδιαστεί.

Όλα αυτά τα έργα θα επιφέρουν τεράστια περιβαλλοντική επιβάρυνση, σε μια ήδη πολύ επιβαρυσμένη περιοχή, με τεράστιο κυκλοφοριακό πρόβλημα, όπως η περιοχή γύρω από το λιμάνι του Πειραιά. Την ίδια στιγμή που σε άλλα μεγάλα λιμάνια της Μεσογείου που δέχονται κρουαζιερόπλοια έχει ανοίξει η συζήτηση για την τεράστια ρύπανση που αυτά προκαλούν (πρόκειται για μικρές πλωτές πολιτείες που τροφοδοτούνται με τα πιο βρώμικα καύσιμα που υπάρχουν: πετρέλαιο που περιέχει θείο). Την ίδια στιγμή που στο πλαίσιο της «πράσινης ανάπτυξης» σχεδιάζεται η απαγόρευση των πετρελαιοκίνητων οχημάτων και η επιδότηση της αγοράς ηλεκτρικών αυτοκινήτων, στο λιμάνι του Πειραιά θα ελλειμνίζονται κρουαζιερόπλοια μεγαθήρια που ρυπαίνουν περισσότερο από όλα τα αυτοκίνητα μαζί. Έρευνα της Transport & Environment δείχνει ότι μόνο μία εταιρεία, η Carnival Corporation, ο μεγαλύτερος διαχειριστής κρουαζιέρας πολυτελείας, ρύπανε 10 φορές περισσότερο με οξείδιο του θείου (SOX) τις ευρωπαϊκές ακτές, από ό,τι τα 260 εκατομμύρια ευρωπαϊκά αυτοκίνητα κατά το έτος 2017 (αντίθετα με τα πλοία της ακτοπλοΐας, που βρίσκονται σε πλήρη λειτουργία μόνο όταν εκτελούν δρομολόγια, τα κρουαζιερόπλοια βρί-

σκονται σε πλήρη λειτουργία όλο το διάστημα που βρίσκονται σε ένα λιμάνι).

Εκτός όμως από την τεράστια ρύπανση που προκαλούν τα κρουαζιερόπλοια, δραματικές θα είναι οι επιπτώσεις και από τη μεγάλη αύξηση της κυκλοφορίας οχημάτων όλων των ειδών για την εξυπηρέτησή τους (φορτηγά για τροφοδοσία, ταξί και πούλμαν για μετακίνηση επιβατών κ.λπ.). Την ίδια στιγμή που υπάρχουν έργα που θα μπορούσαν να ανακουφίσουν το τεράστιο κυκλοφοριακό πρόβλημα που παραδοσιακά αντιμετωπίζει ο Πειραιάς (υπογειοποίηση των γραμμών του ΗΣΑΠ, σύνδεση του λιμανιού με τις δύο εθνικές οδούς), αυτά έχουν ξεχαστεί στα συρτάρια και δεν συζητιούνται καν, ενώ η COSCO με τις ευλογίες της πολιτικής ηγεσίας φέρνει ακόμα μεγαλύτερο κυκλοφοριακό φόρτο γύρω από το λιμάνι.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, η αύξηση της οικονομικής δραστηριότητας στο λιμάνι του Πειραιά έχει οδηγήσει στην επαναδραστηριοποίηση αλλά και στην εγκατάσταση νέων επιχειρήσεων, που επίσης μολύνουν την ατμόσφαιρα. Η πιο χαρακτηριστική περίπτωση είναι αυτή της Oil One στο Κερασίσι. Από την έναρξη λειτουργίας της επιχείρησης, η οποία επεξεργάζεται απόβλητα των καραβιών, μια ανυπόφορη μπόχα εξαπλώνεται κατά καιρούς στην περιοχή. Σύμφωνα με μετρήσεις που έκαναν ο Δημόκριτος και το Αστεροσκοπείο Αθηνών, αποδείχθηκε ότι εκλύονται στην ατμόσφαιρα διάφορες επικίνδυνες ουσίες, μεταξύ των οποίων και το καρκινογόνο βενζόλιο. Είναι απαράδεκτο τέτοιες μονάδες, επιβλαβείς για την υγεία και επικίνδυνες για την ανθρώπινη ζωή σε περίπτωση ατυχήματος, να παίρνουν άδεια λειτουργίας μέσα στον αστικό ιστό, δίπλα σε σχολεία, πάρκα και πλατείες.

Αν σε όλα αυτά προστεθούν και τα σχέδια για τη δημιουργία μονάδας καύσης απορριμμάτων στο Σχιστό, που δεν θα εξυπηρετεί μόνο την περιοχή του δήμου Κερατσινίου, όπως αρχικά προβλεπόταν, αλλά ολόκληρο το Λεκανοπέδιο, τότε μπορούμε να αντιληφθούμε τον κίνδυνο μιας συνολικής και πολύπλευρης περιβαλλοντικής υποβάθμισης της ευρύτερης περιοχής του Πειραιά, με κέντρο το λιμάνι. Υπάρχει ο κίνδυνος μιας επιστροφής στην αλήστου μνήμης εποχή των «λιπασμάτων» της Δραπετσώνας.

Σαν αντιστάθμισμα για όλη αυτή την υποβάθμιση της ζωής και της υγείας μας, μας υπόσχονται τα οφέλη που θα αποκομίσουμε από την «ανάπτυξη» της περιοχής, από τις θέσεις εργασίας που θα δημιουργηθούν κ.λπ. Κάλπικες υποσχέσεις, όταν είναι γνωστό ότι οι εργαζόμενοι της COSCO δουλεύουν χωρίς συλλογικές συμβάσεις, σε συνθήκες γαλέρας, χωρίς να τηρούνται τα μέτρα ασφαλείας, με μισθούς πείνας, όταν είναι γνωστό ότι οι εργαζόμενοι στον τουρισμό, τον επισιτισμό και τις υπηρεσίες με τα μνημόνια και την πανδημία χάνουν διαρκώς σε μισθούς και δικαιώματα.

Μόνο η οργάνωση και ο αγώνας των ίδιων των κατοίκων, των εργαζομένων, της νεολαίας μπορεί να σταθεί εμπόδιο στην περιβαλλοντική υποβάθμιση της περιοχής μας, στη διάλυση των εργασιακών μας δικαιωμάτων, στην καταστροφή ακόμα και αυτής της ανεπαρκούς εργατικής και περιβαλλοντικής νομοθεσίας.

**Όχι λιμάνι στην Πειραιϊκή!
Να φύγουν τα καζάνια του θανάτου
από το Κερασίσι!**

επίκαιρα...

Συνεχίζονται με τρομακτική συχνότητα οι θάνατοι-δολοφονίες εργαζομένων

Την Παρασκευή 26 Ιούνη, εργάτης έχασε την ζωή του σε επιχείρηση έξω από τον Αμπελώνα Λάρισας, όταν καταπλάκωθηκε από χώματα κατά την διάρκεια εργασιών.

Το βράδυ της Τρίτης 30 Ιούνη, κατά τη διάρκεια της εργασίας του, στην πλατεία Αϊνστάιν στην Ηλιούπολη, ένας ακόμη διανομέας έχασε τη ζωή του. Πρόκειται για τον 20χρονο Αλέξανδρο Κ. ο οποίος έχασε τον έλεγχο της μηχανής του με αποτέλεσμα τον θάνατό του, μετά την πτώση του στο οδόστρωμα.

Την Τετάρτη 1 Ιουλίου, άλλος ένας εργαζόμενος, γεωργιανής καταγωγής, που εργαζόταν σε ξενοδοχείο στην Κρουσηγή Χαλκιδικής, έπεσε στο κενό από μεγάλο ύψος και σκοτώθηκε. Έπεσε κάτω από άγνωστες συνθήκες, από τον 5ο όροφο του ξενοδοχείου, όπου εκτελούσε εργασίες σιδηροκατασκευής.

Τα εργατικά ατυχήματα δεν είναι σε καμία περίπτωση τυχαία, αλλά ούτε και μεμονωμένα. Είναι η κανονικότητα στο Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης της εργασίας, που έχουν επιβάλλει τα μνημόνια και όλες οι κυβερνήσεις που τα υπηρέτησαν, που εξαναγκάζουν τους εργαζομένους να δουλεύουν σε επικίνδυνες συνθήκες χωρίς τα στοιχειώδη μέτρα προστασίας, για πενιχρούς μισθούς. Η βαρβαρότητα αυτή μπορεί να αντιμετωπιστεί μόνο με τους αγώνες και την αυτοοργάνωσή μας σε επιτροπές και σωματεία στους χώρους δουλειάς, για να μπορέσουμε να περάσουμε στην απεργιακή και να απαντήσουμε στον πόλεμο που μας έχουν κηρύξει κυβερνήσεις και αφεντικά. Νόμος είναι το δίκιο του εργάτη κι αυτό είναι κάτι που πρέπει να επιβάλλουμε εμείς οι ίδιοι.

Οι επικοινωνιακού τύπου προσπάθειες εξυγίανσης του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης δεν μας παραπλανούν

Το τελευταίο διάστημα φαίνεται να έχει ξεκινήσει μια προσπάθεια «εξυγίανσης» της ΕΛΑΣ, καθαρά επικοινωνιακού τύπου, από την οποία διαφθορά και εμπλοκή της σε σκάνδαλα εγκληματικού τύπου που αποκαλύπτονται.

Μόνο τον τελευταίο μήνα έχουμε ακούσει για δύο αστυνομικούς που χρησιμοποιούσαν συνδέσεις μέσω ίντερνετ για να μην είναι δυνατή η καταγραφή τους, ώστε να εισάγουν ναρκωτικές ουσίες στις φυλακές Κορυδαλλού. Για δύο άλλους αστυνομικούς που προσάχθηκαν μαζί με περίπου δεκαπέντε άτομα που φέρονται να εμπλέκονται σε κυκλώματα εκβιαστών στην ευρύτερη περιοχή του Πειραιά. Για στοιχεία από Viber και Whats-app που παραδόθηκαν και δείχνουν διασυνδέσεις κυκλώματος εντός της ΕΛΑΣ με μια σειρά πολιτικών προσώπων και αξιωματούχων για «ξέπλυμα χρήματος». Για έναν υψηλόβαθμο αξιωματικό της ΕΛΑΣ, με το προσωνύμιο «Σκαθάρι», που ηγείτο κυκλώματος που πραγματοποιούσε παράνομες ανασκαφές σε αρχαιολογικούς χώρους, προς αναζήτηση «θησαυρών» (λίρες, χρυσός κ.λπ.).

Αυτές αποτελούν κάποιες από τις προσπάθειες του κράτους και της ίδιας της ΕΛΑΣ να μας πείσουν ότι η πάταξη της διαφθοράς και της «εγκληματικότητας» είναι αμερόληπτη και ότι όλοι είμαστε ίσοι απέναντι στον νόμο. Παρά το ότι η ανάδειξη, η εξάρθρωση και η καταδίκη αυτού του γνωστού-άγνωστου καθεστώτος είναι ένα θετικό στοιχείο, δεν παύει να έχει εσκεμμένα επικοινωνιακό χαρακτήρα, ειδικά αυτή την περίοδο, με τις όλο και αυξανόμενες εξουσίες που παραχωρούνται στον κατασταλτικό μηχανισμό και την περαιτέρω αυτονομία της ΕΛΑΣ, πρωτίστως με το νομοσχέδιο κατά των Διαδηλώσεων κ.λπ. Φυσικά, κάποιος αποδιοπομπαίος τράγοι θα πρέπει να θυσιάστον για την ασφάλιση της εικόνας και το γενικότερο καλό του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, δηλαδή για το ειδικότερο κακό των εργαζομένων, των ανέργων, της νεολαίας, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων κ.α.

Καύση απορριμάτων σημαίνει καταδίκη σε αργό θάνατο!

Οπως συνήθως λέγεται, «ο λύκος στην αναμπουμπούλα χαίρεται». Ο λύκος στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν είναι άλλος από την κυβέρνηση της ΝΔ και τους εργοστασιάρχες του TITAN και της AGET-Lafarge, ενώ η αναμπουμπούλα ο κορονοϊός και η περίοδος του lock down το δίμηνο Μαρτίου-Απριλίου. Σε αυτό το δίμηνο η κυβέρνηση της ΝΔ (μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας και με fast-track διαδικασίες) αδειοδότησε τα εν λόγω εργοστάσια για καύση απορριμάτων τύπου RDF-SRF (υλικά απορριμάτων που δεν ανακυκλώνονται), παρά τις χρόνιες αντιδράσεις των τοπικών κοινωνιών (η πρώτη προσπάθεια για αδειοδότηση του TITAN ξεκινά το 2012).

Από μελέτες σχετικές με την περιβαλλοντική επιβάρυνση από τη χρήση RDF-SRF ως καυσίμων στην τσιμεντοβιομηχανία, έχει φανεί πως η καύση τέτοιου είδους απορριμάτων (κατά τα άλλα επικερδής δραστηριότητα για αυτόν που τα καίει, μιας και παράγουν μεγάλες ποσότητες θερμικής ενέργειας) συνδέεται με την έκλυση μιας σειράς ρύπων στο περιβάλλον, όπως σωματίδια με τη μορφή τέφρας και αιωρούμενα σωματίδια, τοξικά αέρια (υδροχλωρικό οξύ, οξείδια του αζώτου κ.ά.), τοξικά μέταλλα (υδράργυρος, αρσενικό κ.ά.) και τοξικές ή μη ενώσεις του άνθρακα, όπως οι διοξίνες και τα φουράνια, το διοξείδιο και το μονοξείδιο του άνθρακα κ.ά.¹

Από τους πιο επικίνδυνους ρύπους που μπορεί να απελευθερωθούν σε μια τέτοια καύση είναι οι διοξίνες, γνωστές και ως «ανθεκτικοί περιβαλλοντικοί ρύποι», οι οποίες δημιουργούνται ως υποπροϊόντα

καύσης υλικών που περιέχουν χλώριο (π.χ. λευκό χαρτί, γραφική ύλη κ.ά.) και οργανικές ενώσεις, ουσίες δηλαδή που υπάρχουν στα περισσότερα απορρίματα RDF-RSF! Μεγάλες ποσότητες διοξινών παράγονται επίσης από την καύση χλωριωμένων πλαστικών PVC, που βρίσκονται σε ηλεκτρικά καλώδια, κουφώματα, αδιάβροχα ρούχα κ.τ.λ. Οι διοξίνες διασπώνται πολύ αργά στο περιβάλλον, ενώ μπορούν κάλλιστα να μεταφερθούν σε μεγάλες αποστάσεις (εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από την καμινάδα και αυτό σημαίνει πως αν η καύση γίνεται στη Θεσσαλονίκη ή στον Βόλο, οι γύρω νομοί κινδυνεύουν εξίσου) και έχουν την τάση χρονικά να συσσωρευτούν.

Οι άνθρωποι που εκτίθενται για μεγάλο χρονικό διάστημα σε υψηλές συγκεντρώσεις διοξινών μπορεί να εμφανίσουν μια σειρά από παθήσεις και σημαντικά προβλήματα υγείας. Και όλη αυτή η διαδικασία ξεκίνησε την ίδια χρονική περίοδο που υποτίθεται πως η κυβέρνηση προσπαθεί να προστατέψει τους πολίτες αυτής της χώρας από την επιδημία του κορονοϊού, με υγειονομικά μέτρα, με απαγόρευση της κυκλοφορίας και lock down σχεδόν ολόκληρης της οικονομίας!

Φτάνει πια ο εμπαιγμός!

Η αλήθεια σχετικά με την αδειοδότηση των εν λόγω τσιμεντοβιομηχανιών για καύση απορριμάτων βρίσκεται για ακόμα μια φορά στη λογική του κέρδους και της εξασφάλισης των κερδών του μεγάλου κεφαλαίου και απέχει πολύ από την προσπάθεια για προστασία της δημόσιας υγείας, που ευαγγελίζονται εδώ και ένα τρίμηνο. Οι παραχωρήσεις και διευκο-

λύσεις στους καπιταλιστές είναι πάγια τακτική των κυβερνήσεων, ειδικά όμως σε περιόδους κρίσης παίρνει όλο και πιο ξεδιάντροπες μορφές, χωρίς να νοιάζονται για το αν θα εκτεθούν δημόσια από τέτοιες κινήσεις. Παρόμοια είναι και η τακτική της κυβέρνησης της ΝΔ, που άπληστα και αδηφάγα έχει πέσει πάνω στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα και προσπαθεί με νύχια και με δόντια να μας αφαιρέσει ό,τι έχει απομείνει ως δικαίωμα, ακόμα και το δικαίωμα να αναπνέουμε καθαρό αέρα και να μην πεθαίνουμε στα 40 μας χρόνια, λόγω βεβαρμένης υγείας από ρύπους.

Όχι στην καύση σκουπιδιών - Όλοι στον αγώνα

Με πολλές κινητοποιήσεις και δράσεις, οι εργαζόμενοι και οι κάτοικοι των δυτικών συνοικιών της Θεσσαλονίκης δείξαμε το προηγούμενο διάστημα την πλήρη αντίθεση και εναντίωσή μας στην παράνομη και τυχοδιωκτική αδειοδότηση του TITAN από την κυβέρνηση, ώστε να καίει σκουπίδια κυριολεκτικά δίπλα στα σπίτια μας.

Αλλά και στον Βόλο, οι κάτοικοι μαζικά εναντιώνονται και μάχονται με νύχια και με δόντια για το σταμάτημα της καύσης σκουπιδιών στην AGET-Lafarge, που απειλεί με πρωτοφανή καταστροφή ολόκληρο τον νομό και τις ζωές χιλιάδων ανθρώπων. Η κυβέρνηση, η αστυνομία και η Δημοτική Αρχή επέλεξαν να ξεκαθαρίσουν στους πολίτες του Βόλου πως η καύση θα επιβληθεί με MAT, ξύλο και συλλήψεις (όπως και τα Μνημόνια).

Να τους ξεκαθαρίσουμε και εμείς, στον Βόλο, στη Θεσσαλονίκη και παντού, πως ο Αγώνας μας θα πάει μέχρι τέλους και θα νικήσουμε. Πως όσο κι αν χρησιμοποιούν το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης για να επιβάλουν τις πολιτικές τους με τη βία και τον καταναγκασμό, τόσο εμείς θα γινόμαστε περισσότερο και πιο αποφασισμένοι. Όσους νόμους και περιορισμούς και αν ψηφίσουν (βλ. νομοσχέδιο για τις διαδηλώσεις) για το πώς ή για το αν θα κινητοποιούμαστε για να υπερασπιζόμαστε τα δικαιώματά μας, τόσο πιο μαχητικά και ενωτικά θα απαντάμε.

Όπως η κυβέρνηση, από κοινού με TITAN και AGET-Lafarge, είναι αποφασισμένοι να μας πεθάνουν και να καταστρέψουν τους τόπους ζωής και εργασίας μας, έτσι αποφασισμένοι πρέπει να ενωθούμε και να δράσουμε όλοι εναντίον των ανθρωποκτόνων πολιτικών τους: οικονομικών, κοινωνικών, υγειονομικών, περιβαλλοντικών.

¹ Πηγή: Ιατρικός Σύλλογος Μαγνησίας, *Οι επιπτώσεις στην Υγεία από την καύση απορριμάτων και των παραγώγων τους (RDF και SRF) για παραγωγή ενέργειας*, Ιούλιος 2018.

■ Κ. Καζαντζίδης

Εργατικό Κέντρο Πειραιά Ρεσιτάλ διασπαστικής πολιτικής από το ΠΑΜΕ

Η επίθεση Κεφαλαίου και ούλτρα νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης Μητσοτάκη έχει οξυνθεί στο έπακρο με την επιβολή συνεχών πακέτων βάρβαρων και αντεργατικών μέτρων. Το προηγούμενο διάστημα κατέβασαν αντιεκπαιδευτικά και αντιπεριβαλλοντικά νομοσχέδια, αυτές τις μέρες ψηφίζουν το χουντικό νομοσχέδιο για τον περιορισμό των διαδηλώσεων και ακολουθούν ιδιωτικοποιήσεις, πλειστηριασμοί, καθώς και η επιτάχυνση των «εμβληματικών επενδύσεων τύπου Ελληνικού αλλά και του Master Plan της Cosco για το λιμάνι του Πειραιά, το οποίο αποτελεί ένα καταστροφικό έργο που υπονομεύει τα εργατικά δικαιώματα σε όλη την περιοχή, υποβαθμίζει την ποιότητα ζωής, καταστρέφει το θαλάσσιο περιβάλλον και γιγαντώνει το ήδη επιβαρυνόμενο συγκοινωνιακό πρόβλημα της πόλης και των γειτονικών συνοικιών της.

Δεν χωράει αμφιβολία ότι οι ίδιοι που υπέγραψαν ή έβαλαν πλάτη να ξεπουληθεί το λιμάνι του Πειραιά (ΣΥΡΙΖΑ - ΝΔ - ΚΙΝΑΛ αλλά και περιφερειακές - δημοτικές αρχές) ήταν οι ίδιοι που στήριξαν και το τερατώδες Master Plan της Cosco. Στο Ε.Κ. Πειραιά κατατέθηκε ένα ολοκληρωμένο πλαίσιο θέσεων - από δυνάμεις όπως η Ταξική Εργατική Συσπείρωση - προκειμένου, έστω και καθυστερημένα, η Διοίκηση του ΕΚΠ να τοποθετηθεί και ταυτόχρονα να μπει επικεφαλής με συγκεκριμένο πλαίσιο

δράσεων και να συμβάλει έτσι στη ματαίωση των καταστροφικών αυτών σχεδίων. Δυστυχώς, συνάντησε την αντίθεση της σταλινικής γραφειοκρατίας του ΠΑΜΕ (ΔΕΣΚ) οι οποίες έχουν καθοριστική ευθύνη για το μακροχρόνιο παροπλισμό και την παράλυση του ΕΚΠ, αφού σε αυτό αποτελούν την πρώτη δύναμη έχοντας και την θέση του Προέδρου. Κατά τη συνήθη τακτική τους προέβησαν σε ενέργειες παράνομες, καταχρηστικές και συνδικαλιστικά ανεπίτρεπτες, θέτοντας προβλήματα στην ομαλή υλοποίηση των αποφάσεων του Δ.Σ. και τον σχεδιασμό που αποφασίστηκε για το παραπάνω θέμα.

Αρχικά εξέφρασαν την αντίθεσή τους στην θέση του ΕΚΠ για δημόσιο λιμάνι αλλά και στη δικαστική προσφυγή στο ΣτΕ (που είχε θετικό αποτέλεσμα αφού έγινε δεκτό το αίτημα για προσωρινή αναστολή των βυθοκορήσεων στην Πειραιϊκή) ενώ σε επόμενη συνεδρίαση επέκτειναν τη διφωνία τους συνολικά στις θέσεις και τις κινητοποιήσεις που αποφασίστηκαν σε δύο συνεδριάσεις του Δ.Σ. Σε συνέχεια της διασπαστικής πολιτικής τους, ο Πρόεδρος υφάρπαξε τη σφραγίδα του ΕΚΠ παραβαίνοντας την αρχή της πλειοψηφίας και κατόπιν αρνήθηκαν -ενάντια στις αποφάσεις του Δ.Σ.- να καλύψουν τις δαπάνες για την προγραμματισμένη συγκέντρωση του ΕΚΠ στις 25/6, έδωσαν εντολές στο προσωπικό να μην αποστέλλει τα κείμενα του ΕΚΠ και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, είχαν το θράσος να ζητήσουν την σύγκληση έκτα-

κτου συνεδρίου μέσω 15 σωματείων που ελέγχονται από το ΠΑΜΕ, με προφανή στόχο τη ματαίωση των πολύμορφων δράσεων που ήδη είχαν αποφασιστεί.

Να αναφέρουμε εδώ ότι καταστατικά η πρόταση είναι άκυρη διότι κανένα από τα 15 αυτά σωματεία δεν έχει τακτοποιήσει τις οικονομικές συνδρομές, όπως με σαφήνεια καθορίζεται από το καταστατικό, προκειμένου να αποκτήσουν το δικαίωμα υποβολής αιτήματος για έκτακτο συνέδριο.

Επίσης, συνέδριο μέσα στην θερινή περίοδο χωρίς να προσδιορίζεται έκτακτο ή επείγον θέμα και όχι γενικά και αόριστα ο «προγραμματισμός δράσης» κάνει σαφές ότι η όλη προσπάθεια εξυπηρετεί έναν και μόνο στόχο, την ματαίωση των δράσεων, την ουσιαστική κατάργηση των αποφάσεων της Διοίκησης και της αντικατάστασής αυτής, ως θεμελιώδες όργανο του ΕΚΠ, από κάποια απόφαση «ενός έκτακτου συνεδρίου» το οποίο καλείται να υποκαταστήσει την Διοίκηση και στην ουσία να την καταργήσει, εάν και εφόσον βέβαια ευδοκμήσουν οι σχεδιασμοί του ΠΑΜΕ.

Το μόνο βέβαιο είναι ότι μιας που το τακτικό συνέδριο του ΕΚΠ αναβλήθηκε λόγω του υγειονομικού προβλήματος, είναι πράγματι αναγκαίο ένα έκτακτο συνέδριο αλλά με πολύ συγκεκριμένη ατζέντα, η οποία θα συμφωνηθεί στα πλαίσια του Δ.Σ. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι να υπάρχει επαρκής χρόνος για την προετοιμασία και οργάνωσή του με στόχο την καθολική συμμετοχή των εκλεγμένων αντιπροσώπων σε

αυτό. (βλ. «η θέση της ΠΕΝΕΝ για το ΕΚΠ)

Η αρνητική θέση του ΠΑΜΕ για δημόσιο λιμάνι, η εναντίωσή του σε οποιαδήποτε συντονισμένη δράση και αγώνα υπό την αιγίδα του ΕΚΠ κατά των σχεδίων της Cosco, η απέλπιδη προσπάθειά του να καταργήσει το Δ.Σ. του ΕΚΠ, αποτελούν στατικά μέρη μιας γραμμής η οποία αντικειμενικά διευκολύνει τη λεηλασία και το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου και των επιχειρήσεων που ήταν και είναι προμετωπίδα της πολιτικής όλων των αστικών κυβερνήσεων και που σήμερα η κυβέρνηση της Ν.Δ. κλιμακώνει βάζοντας μπροστά τις ιδιωτικοποιήσεις σε ΔΕΗ - ΕΥΔΑΠ - ΕΛΤΑ - Δήμος - Συγκοινωνίες, ακόμη και Νοσοκομεία.

Αυτή η διασπαστική πολιτική ανοίγει διάπλατα τον δρόμο για τα σχέδια κυβέρνησης - Cosco να μετατρέψουν το μεγαλύτερο λιμάνι της χώρας σε μια απέραντη ελεύθερη οικονομική ζώνη, όπως είναι το εργασιακό μοντέλο που έχει ήδη επιβάλει η Cosco στις προβλήτες Ι και ΙΙ για τους εργαζόμενους. Οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ είχαν και έχουν τεράστιες ευθύνες για το έγκλημα της Cosco που διαπράττεται στον Πειραιά. Το ΚΚΕ/ΠΑΜΕ έχει εγκαταλείψει εδώ και χρόνια το δρόμο της μαχητικής ταξικής πάλης και του αγώνα, σταδιακά απομονώνεται και το μοναδικό πράγμα που μπορεί να κάνει πια είναι να εξαπολύει επιθέσεις σε όποιον προσπαθεί να πραγματοποιήσει αγώνες.

Πρέπει να ενισχύσουμε με κάθε τρόπο τα σωματεία που δεν ελέγχονται από το ΚΚΕ/ΠΑΜΕ και να οικοδομήσουμε καινούρια απαλλαγμένα από την σταλινική συνδικαλιστική γραφειοκρατία.

■ Αναστασία Ε.

Με άγρια καταστολή ψήφισαν το νόμο για την απαγόρευση των Διαδηλώσεων

Στις 9 Ιουλίου, εν μέσω άγριας καταστολής, η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της ΝΔ μαζί με το ΚΙΝΑΛ και την Ελληνική Λύση του Βελόπουλου ψηφίσαν το αντιδραστικό νομοσχέδιο για τον περιορισμό-απαγόρευση των διαδηλώσεων. Ο νέος νόμος βάλλει ευθέως στην καρδιά των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών και συγκεκριμένα στο συνταγματικά (άρθρο 11) κατοχυρωμένο δικαίωμα της συνάθροισης.

Νόμος που θα ζήλευε και η Χούντα

Ο νέος νόμος αποτελεί χειρότερη εκδοχή του χουντικού διατάγματος Ν.δ.794/1971. Με σειρά προϋποθέσεων, περιορισμών, απαγορεύσεων, βάζει στον γύψο τις διαδηλώσεις:

- Καμία διαδήλωση δεν μπορεί να γίνεται χωρίς προηγούμενη άδεια από την αστυνομία. Μόνο σε «κατεπείγουσες και σοβαρές» περιπτώσεις η διάλυση μιας συγκέντρωσης θα απαιτεί ενημέρωση εισαγγελέα. Απαιτείται να δηλώνονται λεπτομέρειες: «ακριβής τόπος», «χρόνος έναρξης», «εκτιμώμενος χρόνος λήξης», «προτεινόμενο δρομολόγιο». Οποιαδήποτε διαδήλωση-συγκέντρωση δεν έχει γνωστοποιηθεί, χαρακτηρίζεται «αυθόρμητη» ή «έκτακτη» και θεωρείται καταρχήν παράνομη, είναι στην απόλυτη ευχέρεια των μηχανισμών καταστολής να την απαγορεύσουν.

- Για κάθε διαδήλωση/συγκέντρωση πρέπει να δηλώνεται στην Αστυνομία «οργανωτής». Αυτός είναι υποχρεωμένος να συνεργάζεται στην επιβολή των διαταγών της

Αστυνομίας στη διαδήλωση, θεωρείται υπεύθυνος για τυχόν ζημιές και επεισόδια αν δεν «τηρήσει τις υποχρεώσεις του».

- Ορίζεται «Διαμεσολαβητής» της Αστυνομίας ή Λιμενικού, που θα επικοινωνεί «άμεσα και διαρκώς» με τον «οργανωτή». Δηλ. το αφεντικό, που διατάζει τι επιτρέπεται ή όχι.

- Απαγόρευση ή περιορισμοί θα ισχύουν πρακτικά για οποιονδήποτε λόγο, όπως αποφασίζει η Αστυνομία. Όλα επιτρέπονται στους μηχανισμούς καταστολής, όταν «απειλείται» ή είναι πιθανό(!) να «απειληθεί» η «ασφάλεια», η «ιδιοκτησία», η «πολιτειακή εξουσία». Η Αστυνομία αποφασίζει πόσοι και που θεωρούνται αρκετοί για να δώσει άδεια, αλλιώς θα επιβάλλει πορείες σε μια λωρίδα, σε άλλη περιοχή κ.λπ.

- Το νομοσχέδιο μεριμνά για να απαγορευτούν οι «αντισυγκεντρώσεις», ώστε να προστατεύουν φασιστοσυμμορίες από αντιρατσιστικές/αντιφασιστικές κινητοποιήσεις.

- Για τη διάλυση συγκέντρωσης επιτρέπεται «κάθε νόμιμο μέσο», χωρίς να αποκλείονται, έτσι, ακόμα και τα **αστυνομικά πιστόλια**.

- Η συμμετοχή σε διαδήλωση, που έχει απαγορευτεί, επιφέρει **σκληρές ποινές μέχρι 2 χρόνια φυλάκισης!**

Πρόκειται για έναν νόμο που παραβιάζει κατάφωρα το Σύνταγμα και διεθνείς συνθήκες για τα δικαιώματα του ανθρώπου, όπως καταγγέλλουν δεκάδες ανακοινώσεις (δικηγόροι, ένωση εισαγγελέων, επιστημονική επιτροπή της βουλής, διεθνής αμνηστία κ.α.).

«Θέατρο» στη βουλή, άγριο ξύλο απέξω

Η συζήτηση στη βουλή ήταν για μια ακόμα φορά εκτός πραγματικότητας. Η κυβέρνηση με μπροστάρηδες τον Κ. Μητσοτάκη και τον Μ. Χρυσοχοϊδή ισχυρίστηκε ότι επιτέλους προστατεύει τη δημοκρατία που «αναστενάζει» στις διαδηλώσεις όπως γίνονται σήμερα! Με το ΚΙΝΑΛ έστησαν έναν θέατρο δήθεν βελτιώσεων που τελικά οδήγησαν το ΚΙΝΑΛ (εκτός 2 βουλευτών) να ψηφίσει τον νόμο.

Έξω από τη βουλή η αστυνομία, με τις δολοφονικές συμμορίες των ΜΑΤ και ΔΡΑΣΗ, κατάφερε να διαλύσει τη συγκέντρωση εφαρμόζοντας τον νέο νόμο πριν καν ψηφιστεί. Άγριο ξύλο, χημικά, δολοφονικές επιθέσεις στα μπλοκ με μηχανές της ομάδας «ΔΡΑΣΗ» και συλλήψεις στον σωρό «έδειξαν» πως θα αντιμετωπίζονται από εδώ και πέρα οι διαδηλώσεις. Τη σκυτάλη από την αστυνομία πήρε ο εισαγγελέας που άσκησε δίωξη σε 9 συλληφθέντες για 3 κακουργήματα και 9 πλημμελήματα! Ακόμα ασκήθηκε δίωξη κατά αγνώστων για «απόπειρα ανθρωποκτονίας κατά συναυτουργία σε ήρεμη ψυχική κατάσταση»! Οι 9 συλληφθέντες θα δικάστούν με τη διαδικασία του αυτόφωρου τη Δευτέρα 13/7.

Διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα

Ενώπιον στο αντιδραστικό νομοσχέδιο πραγματοποιήθηκαν μαζικές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις σε πολλές πόλεις της χώρας στις 7 και 9 Ιουλίου. Σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη πλήθος οργανώσεων, συλλογικοτήτων,

μαζικών φορέων συγκρότησαν επιτροπές για την ελευθερία στη διαδήλωση. Συνέχεια στις κινητοποιήσεις θα δοθεί και μετά την ψήφιση του νόμου με νέες διαδηλώσεις στις 16/7 και συγκεντρώσεις στη δίκη των συλληφθέντων.

Κράτος Έκτακτης Ανάγκης: απαραίτητο συμπλήρωμα των Μνημονίων

Η ψήφιση του νόμου για τις διαδηλώσεις είναι ένα ακόμα βήμα στην οικοδόμηση ενός βάρβαρου κράτους έκτακτης ανάγκης. Με ευκαιρία τα περιοριστικά μέτρα για τον κορονοϊό η κυβέρνηση της ΝΔ έκανε μια γενική πρόβα αστυνομοκρατίας. Επιχείρησε να απαγορεύσει τις διαδηλώσεις της Πρωτομαγιάς, να εκφοβίσει μαζικά την κοινωνία. Μπροστά μας βρίσκονται νέα νομοσχέδια και ένα ακόμα σκληρό, νέο μνημόνιο. Για να το επιβάλλουν, χρειάζονται ένα τερατώδες Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Σε όλο τον κόσμο, η αστική εξουσία, απογυμνωμένη μπροστά στην κρίση και την πολιτική χρεοκοπία, χρησιμοποιεί όλο και πιο ακραία καταστολή ενάντια στις μάζες.

Ούτε βήμα πίσω!

Οι σιδερόφραχτοι νόμοι τους και οι μηχανισμοί καταστολής, δεν θα τους σώσουν. Τρέμουν μια επικείμενη άνοδο του κινήματος και των αγώνων. Γνωρίζουν ότι η «σταθερότητα» της κυβέρνησης, παρά τη συναίνεση του ΣΥΡΙΖΑ και όλου του μνημονιακού συρφετού, θα κλονιστεί. Με ενωτικούς, μαχητικούς αγώνες, με οργάνωση και αλληλεγγύη να τσακίσουμε στην πράξη τις απαγορεύσεις της κυβέρνησης και των μηχανισμών καταστολής.

Ο νέος νόμος Κεραμέως πέρασε, ο αγώνας πρέπει να σκληρύνει!

Ψηφίστηκε το νέο νομοσχέδιο για την παιδεία, που φέρνει εκτρωματικές αλλαγές σε σχολεία και πανεπιστήμια, βαθαίνοντας την ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης (βλ. ΕΠ Ιουνίου). Η Κεραμέως εξήγγειλε άλλα 3 νομοσχέδια στο άμεσο μέλλον: α) «Για τα στελέχη της εκπαίδευσης», β) «Για την επαγγελματική εκπαίδευση» και γ) «Για την τριτοβάθμια εκπαίδευση». Το τελευταίο θα προβλέπει τον ορισμό των εισακτέων από τα ίδια τα πανεπιστήμια, που θα φέρει δραματική μείωση των φοιτητών.

Η αρχή των διδάκτρων: Κατευθειάν με το που ψηφίστηκε το νομοσχέδιο δεν άργησαν να τα κάνουν πράξη οι διοικήσεις των σχολών. Ήδη έχουν ανακοινώσει πολλά ιδρύματα την διεξαγωγή θερινών μαθημάτων (ΕΜΠ. Παν. Αιγαίου, ΑΣΟΕΕ κ.α. - αρχικά δωρεάν), με αποκορύφωμα την Ιατρική του ΑΠΘ όπου προχωράει στην ίδρυση ξενόγλωσσου προγράμματος, με δίδακτρα που φτάνουν το πόσο των 17.000 ευρώ τον χρόνο! Αυτό είναι το πανεπιστήμιο του μέλλοντος για τους νεοφιλελεύθερους. Όποιος πληρώνει του ανοίγονται κατευθειάν οι πόρτες της «αριστείας», όποιος πάλι δεν έχει καταλήγει στον καιάδα, ισοβίως φτωχός, με υποβαθμισμένο πτυχίο-κουρέλι ή και με καθόλου πτυχίο.

Τηλε-εκπαίδευση, ο βραχνάς των φοιτητών: Ακόμη ένα ισχυρό πλήγμα δέχονται οι φοιτητές από την παγίωση της τηλε-εκπαίδευσης και της τηλε-εξέτασης που άρχισε με την αφορμή του λοκ-ντάουν φτάνοντας σήμερα το μέτρο να θεωρείται τόσο «πετυχημένο» από την Κεραμέως ώστε να παγιωθεί. Ο Μητσοτάκης μάλιστα δήλωσε ότι το «μέλλον» στην εκπαίδευση θα είναι η προσέλκυση ξένων φοιτητών μέσω των εξ αποστάσεως προγραμμάτων. Για αυτούς δεν υπάρχει η έννοια της γνώσης και του δημόσιου πανεπιστημίου, αλλά «επενδυτές» (οι ξένοι φοιτητές - θα ακολουθήσουν και οι ντόπιοι) που θα πληρώνουν το ποσό ώστε να παραλαμβάνουν με «ντελίβερι» τίτλους από ελληνικά πανεπιστήμια!

Ενώ όλες οι εκπαιδευτικές μονάδες λειτουργούν κανονικά, τα πανεπιστήμια κάνουν ηλεκτρονικές εξετάσεις, σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό. Πέραν των τεράστιων τεχνικών προβλημάτων που επωμίζονται οι φοιτητές (χωρίς να τους παρέχεται καμία βοήθεια), οι νεοφιλελεύθεροι έχουν βρει πάτημα για να διαλύσουν τον κοινωνικό χαρακτήρα της εκπαίδευσης (που μόνο δια ζώσης και όχι εξ αποστάσεως μπορεί να υπάρξει), με τους φοιτητές απομονωμένους στον υπολογιστή τους, χωρίς την δυνατότητα αλληλεπίδρασης, οργάνωσης και μαχητικής διεκδίκησης μέσω των συλλόγων τους. Έτσι οι νεοφιλελεύθεροι βλέπουν μια χρυσή ευκαιρία στην τηλε-εκπαίδευση αφενός την δραστική μείωση της χρηματοδότησης για την δημόσια εκπαίδευση ώστε να ενισχύσουν την αρπακτική βάση του χρεοκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού αφετέρου τον αφοπλισμό του φοιτητικού κινήματος. Αλλιώς, η τηλε-εκπαίδευση προϋπήρχε σαν κατεχόμενη από τον ΟΟΣΑ, την ΕΕ, και την προηγούμενη μνημονιακή κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ.

Έλλειψη ικανής ηγεσίας μέσα στο φοιτητικό κίνημα

Βγαίνοντας από αυτή την περίοδο της «καραντίνας», οι αριστερές δυνάμεις (ΚΝΕ, ΕΑΑΚ) εμφανίζονται σασιτισμένες και η πολιτική τους σε βαθύτερη κρίση. Φαίνεται να έχουν «ξεχάσει» τις Γενικές Συνελεύσεις, ενώ ήταν και είναι επιτακτική ανάγκη οι φοιτητές να οργανωθούν και να αγωνιστούν για το αντιεκπαιδευτικό νομοσχέδιο και την τηλε-εξέταση.

Η ΚΝΕ, ακολουθώντας πιστά το μοτίβο του ΚΚΕ ως «υπεύθυνης δύναμης» (βλ. συγκέντρωση Πρωτομαγιάς), δεν άνοιγε σχεδόν καθόλου το ζήτημα του νομοσχεδίου στους Συλλόγους κάτι που φάνηκε και στον δρόμο από την συνολική απουσία της από τις κινητοποιήσεις. Στο ζήτημα της τηλε-εξέτασης, το μόνο που ήξερε να κάνει είναι να ζητάει κάμερες και μικρόφωνα, δηλαδή να προσαρμοστεί το γρηγορότερο στην υπάρχουσα κατάσταση.

Τα ΕΑΑΚ, παρά τα παχιά λόγια, επίσης προσπάθησαν να ανοίξουν το ζήτημα του νομοσχεδίου στους συλλόγους. Αντίθετα το υποβάθμιζαν λέγοντας ότι αφορά μόνο τα σχολεία. Εθελουφλώντας έτσι, απέναντι στο γεγονός ότι πρόκειται να επιβληθούν δίδακτρα στις σχολές. Αυτό πρακτικά σήμαινε ότι το μπλοκ των συλλόγων που κινητοποιούσαν ήταν αριθμητικά πολύ χαμηλότερα από τον συνήθη μέσο όρο στις διαδηλώσεις. Για την τηλε-εξέταση, προσαρμοζόμενα στην κατάσταση, αντί να παλεύουν για δια ζώσης εξέταστική (έστω τον Σεπτέμβρη) αναλωνόταν στον εξωραϊσμό της μίας ή της άλλης πλευρά της τηλε-εξέτασης, χωρίς να αντιλαμβάνονται τους τεράστιους κινδύνους που αυτή εγκυμονεί.

Η δράση μας

Η ΣΣΠ έριξε όλες τις δυνάμεις της τόσο στην μάχη ενάντια στο νομοσχέδιο, όσο και στην μάχη ενάντια στην τηλε-εκπαίδευση. Απευθύνθηκε στους συλλόγους και ήταν από τις λίγες δυνάμεις που έκανε τεράστια προσπάθεια για την πραγματοποίηση Γενικών Συνελεύσεων, με στόχο να φέρει τους φοιτητές κοντά στην συλλογική πάλη. Δεν πρέπει να ανεχθούμε τις γελοίες δικαιολογίες του Υπουργείου Παιδείας για την αναστολή της δράσης και των αγώνων του φοιτητικού κινήματος για την υπεράσπιση της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης. Η ανάγκη να ενεργοποιηθούν έγκαιρα τα συλλογικά όργανα του φοιτητικού συνδικαλισμού και να δημιουργηθούν άμεσα επιτροπές αγώνα που θα προωθούν την αυτοοργάνωση και την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των φοιτητών είναι επιτακτική όσο ποτέ. Το έργο αυτό, ειδικά με το κενό που αφήνουν οι άλλες δυνάμεις, είναι απαιτητικό, αλλά αναγκαίο για να κάνει και πάλι το φοιτητικό κίνημα σταθερά βήματα προς νικηφόρους αγώνες. Σε αυτό το καθήκον, με όλες τις δυνάμεις της θέλει να συμβάλει η ΣΣΠ καλώντας τους φοιτητές να οργανωθούν και να συσπειρωθούν γύρω της.

Πάτρα: Εκδήλωση της ΟΚΔΕ για την εξέγερση στις ΗΠΑ

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκε η εκδήλωση - συζήτηση «Η εξέγερση στις ΗΠΑ και η ιστορία των ρατσιστικών διακρίσεων» που οργάνωσε η ΟΚΔΕ, το Σάββατο 27 Ιουνίου στην πλατεία Γεωργίου (Εσπερος) της Πάτρας. Με αφορμή μια από τις μεγαλύτερες εξεγέρσεις στις ΗΠΑ των τελευταίων δεκαετιών που ξεκίνησε από την στιγμιαία δολοφονία του Τζορτζ Φλόιντ από την αστυνομία τις Μινεσότα.

Αρκετή ώρα πριν την εκδήλωση, σύντροφοι της Ο.Κ.Δ.Ε. μοίραζαν υλικό της οργάνωσης. Στις 19:30 ξεκίνησε η εκδήλωση, με παρουσία αγωνιστών, συμπαθούντων και φίλων της Ο.Κ.Δ.Ε., εργαζόμενων, άνεργων, νέων. Η εκδήλωση άνοιξε με την πρώτη εισήγηση για το ιστορικό πλαίσιο, την ανάλυση για τις συνθήκες ανισότητας που ζούσαν οι αфроαμερικανοί τόσο την περίοδο τις σκλαβιάς αλλά και μέχρι σήμερα. Ακολούθησε η εισήγηση για την εξέγερση στο σήμερα, όπου παρουσιάστηκαν οι λόγοι που η συγκεκριμένη εξέγερση έχει τόσο μαζικότητα και αποτελεί μια από τις μεγαλύτερες στην ιστορία των ΗΠΑ. Μετά τις εισηγήσεις πραγματοποιήθηκε συζήτηση, με τοποθετήσεις αλλά και την διατύπωση προβληματισμών για το σήμερα τόσο στον κόσμο όσο και στην χωρά μας.

Πρέπει να παραδειγματιστούμε από τους αγώνες που έστρωσαν οι εργαζόμενοι και η νεολαία σε ΗΠΑ, Χιλή, Γαλλία κ.α. Να ξεγεργθούμε απέναντι στη ντόπια νεοφιλελεύθερη χούντα. Να βροντοφωνάξουμε ότι οι δρόμοι θα κλείνουν με εντολή του λαού, των εργαζομένων και της νεολαίας και όχι με τις υποδείξεις/εντολές της Αστυνομίας και της κυβέρνησης! Να ξαναπάσουμε το νήμα των αγώνων, να οργανωθούμε και με μαχητικά μέσα πάλι να απαντήσουμε στις απανωτές επιθέσεις στα δικαιώματα και τις ελευθερίες μας, με κάθε κόστος!

Κυβέρνηση ΝΔ: Ακραία νεοφιλελεύθεροι, ακραία ρατσιστές

Εχοντας περάσει ένας χρόνος από την εκλογή της Νέας Δημοκρατίας στην κυβέρνηση, η ακραία νεοφιλελεύθερη ατζέντα φιλοδοξεί να περάσει την κοινωνία σαν οδοστρωτήρας. Συνεπής στον κοινωνικό κανιβαλισμό που την διακατέχει, ήδη από τις πρώτες μέρες φρόντισε να καταργήσει το πανεπιστημιακό άσυλο, να περιορίσει το δικαίωμα στην απεργία, να μετατρέψει σε κόλαση την ζωή χιλιάδων ξεριζωμένων προσφύγων με την αναστολή των αιτήσεων ασύλου και να επιτεθεί στο δικαίωμα στην διαδήλωση. Ο αέρας της αυτοδυναμίας και το μένος της ενάντια σε κάθε φτωχό και κατατρεγμένο αποτυπώνεται ξεκάθαρα πάνω στα βασανισμένα κορμιά των προσφύγων, που παίζουν την ζωή τους κορόνα – γράμματα για να γλιτώσουν από την πείνα και την εξαθλίωση που προκαλεί ο πόλεμος που διεξάγουν οι ιμπεριαλιστές στις χώρες τους.

Τα ακροδεξιά αποβράσματα που έχει αγκαλιάσει στους κόλπους της η Νέα Δημοκρατία, ο κάθε λογής Μπυζάντιος, Γεωργιάδης και Βορίδης, ονειρεύονται ξερονήσια και στρατόπεδα συγκέντρωσης για τους πρόσφυγες, με τα ΜΜΕξαπάτησης να σιγοντά-

ρουν με περίσσεια προθυμία την ρατσιστική ρητορική της κυβέρνησης κάνοντας λόγο για «εισβολείς», «παράνομους» και «εγκληματίες». Όλοι αυτοί προφανώς και δεν δίστασαν να εκμεταλλευτούν την υγειονομική κρίση του κορονοϊού για να χαρακτηρίσουν τους πρόσφυγες ως «υγειονομικές βόμβες».

Φυσικά πέρα από την «ευγλωττία» που την διακατέχει, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας επιδιώκει υπέρμετρα να αποδείξει ότι δεν μένει στα λόγια. Αποβίβασε μονάδες των ΜΑΤ σε Χίο και Λέσβο ώστε να επιβάλει την επίταξη με Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου εκτάσεων γης για την δημιουργία κλειστών στρατοπέδων συγκέντρωσης. Μάλιστα οι πραιτοριανοί της κυβέρνησης έπραξαν υπέρ το δέον και σαν άλλος στρατός κατοχής κατέκαψαν εκτάσεις γης και ξυλοκόπησαν άγρια τους κατοίκους των νησιών. Έστειλαν τις δυνάμεις καταστολής στα ελληνοτουρκικά σύνορα στον Έβρο, και με την συμβολή κάθε τραμπούκου φασίστα κατέπνιξαν στα χημικά πρόσφυγες, κάνοντας τους μπαλάκι με την Τουρκία. Το αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης ήταν ο θάνατος του 22χρονου Σύρου πρόσφυγα, Μοχάμαντ Αλ Αράμπ.

Κατά την περίοδο της καραντίνας και της απαγόρευσης της κυκλοφορίας, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας αδιαφόρησε πλήρως για την ζωή των χιλιάδων προσφύγων που ζουν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, χωρίς να πάρει ούτε ένα στοιχειώδες υγειονομικό μέτρο για την προστασία τους, αλλά αντιθέτως τους «μάντρωσε», βάζοντας σε καραντίνα τα στρατόπεδα και απαγορεύοντας τους την έξοδο από αυτά. Μετά τις 31/5 προχώρησε σε έξωση 11.000 αναγνωρισμένων προσφύγων από τους χώρους που διαμένουν, πετώντας τους στο δρόμο. Το αποκορύφωμα αυτής της

μισανθρωπικής πολιτικής είναι η δολοφονική επίθεση μπάτσων στις ξεσπιτωμένες οικογένειες προσφύγων που είχαν βρει καταφύγιο στην πλατεία Βικτωρίας. Αυτό είναι το δόγμα «Νόμος και Τάξη», αυτή είναι η κανονικότητα που επιφυλάσσουν σε όλους μας.

Όλα αυτά συμβαίνουν σε πλήρη συμφωνία με την μνημονιακή αντιπολίτευση. Άλλωστε, ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν που το 2016 υπέγραψε την ρατσιστική Συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας, εγκλωβίζοντας σε άθλιες συνθήκες χιλιάδες πρόσφυγες, που έφερε στο Αιγαίο το ΝΑΤΟ και την Frontex, που προχώρησε σε απελάσεις και επαναπροωθήσεις, με τον Παπαδημόλη να κάνει «προοδευτικές» μπίζνες εις βάρος των προσφύγων. Πλέον όλο το μνημονιακό τσίρκο βρίσκεται σε πλήρη σύμπτωση, υποστηρίζοντας το κλείσιμο των συνόρων ενώ το ΚΚΕ αοριστολογεί, χωρίς να παίρνει ξεκάθαρη θέση.

Θωλώνουν τα νερά με το φαρμάκι του ρατσισμού για να κρύψουν την αποτυχία τους

Καθ' όλη την διάρκεια της καραντίνας και της απαγόρευσης της κυκλοφορίας, και παρά τα ψεύδη της Κυβέρνησης και των (μπουκωμένων από τα 20 εκ. ευρώ κρατικών επιχορηγήσεων) ΜΜΕξαπάτησης, δεν πάρθηκε κανένα μέτρο για την προστασία της υγείας του πληθυσμού. Για να κρύψουν την αποτυχία τους, απόρροια των νεοφιλελεύθερων καπιταλιστικών ιδεολογημάτων τους, ξερνούν πάνω στην κοινωνία τον οχετό της ατομικής ευθύνης, του ρατσισμού και της μισαλλοδοξίας κατηγορώντας τους πρόσφυγες ως επικίνδυνους για την δημόσια υγεία, θέλοντας να αποστρέψουν το βλέμμα της κοινωνίας από τους πραγματικούς υπαίτιους, την χρεοκο-

πημένη αστική τάξη και τα μνημονιακά τσιράκια της. Βέβαια, «ξεχνούν» να αναφέρουν ότι η κατακόρυφη αύξηση των κρουσμάτων του κορονοϊού μετά την καραντίνα οφείλεται στο άνοιγμα των συνόρων για τους τουρίστες ώστε να σωθεί η χρεοκοπημένη τουριστική μπανανία που λέγεται ελληνικός καπιταλισμός. Ως προς την καταστολή, θέλουν να καλλιεργήσουν την ψευδαίσθηση ότι απευθύνεται μόνο απέναντι στους πρόσφυγες και όχι απέναντι σε κάθε εργαζόμενο, φτωχό, νεολαίο – την ίδια στιγμή απαγορεύουν με νόμο το δικαίωμα στην διαδήλωση.

Μόνη λύση οι αγώνες μας – Ντόπιοι και πρόσφυγες παλεύουμε μαζί

Οι νεοφιλελεύθεροι κανίβαλοι έχουν έρθει με άγριες διαθέσεις. Η μοίρα ντόπιων και προσφύγων είναι κοινή. Εξαθλίωση, πείνα, εξευτελισμός της ανθρώπινης ύπαρξης. Η μόνη λύση είναι να ψυχόμαστε ένα φράγμα αλληλεγγύης της τάξης μας ενάντια στην πολιτική της εγχώριας και της παγκόσμιας αστικής τάξης. Με ένα ισχυρό αντιπολεμικό – αντιιμπεριαλιστικό κίνημα να σταματήσουμε την οικονομική εξόντωση και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, να σταματήσουμε το παράλογο του πολέμου που σκορπά θάνατο, εξαθλίωση και προσφυγιά. Να απαιτήσουμε νομιμοποίηση όλων των προσφύγων και ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης, σίτιση, στέγαση και μόρφωση. Να ανοίξουν τα σύνορα, ώστε οι κολασμένοι αυτής της γης να μπορέσουν να μετακινούνται ελεύθερα. Να ανατρέψουμε την καπιταλιστική βαρβαρότητα και να επιβάλλουμε μια σοσιαλιστική Ελλάδα και τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ: Απειλή νέων μειώσεων - Χτυπημάτων

Στις 28/2, δημοσιεύθηκε σε Φύλλο Εφημερίδας της Κυβερνήσεως ο «ασφαλιστικός» νόμος Βρούτση ή νόμος 4670/2020. Ένας νόμος (βλέπε *Εργατική Πάλη* Φεβρουαρίου-Μαρτίου 2020) που κατά την κυβέρνηση της ΝΔ θα έλυνε το ασφαλιστικό σε βάθος χρόνου, έως και το 2060! Όμως, «πριν καλά-καλά στεγνώσει το μελάνι», ξαναεμφανίστηκαν άρθρα σε διάφορες εφημερίδες ή ενημερωτικές ιστοσελίδες, με τα οποία η κοινή γνώμη «ενημερώνεται» σχετικά με τα εξής: «Βαριά ασθενή φαίνεται πως αφήνει τον ΕΦΚΑ το πρώτο κύμα της πανδημίας κορονοϊού», «Τα έσοδα από ασφαλιστικές εισφορές μειώθηκαν», «Ο ΕΦΚΑ για κάθε μήνα της κρίσης μπαίνει μέσα μόνο για την κύρια ασφάλιση κατά 350 εκ. ευρώ, ενώ σε περίπου 50 εκ. ευρώ τον μήνα εκτιμάται το έλλειμμα στην επικουρική ασφάλιση», «Τα ταμειακά διαθέσιμα του ΕΦΚΑ έχουν πληγεί», και πολλά ακόμα.

Τα συγκεκριμένα δημοσιεύματα έχουν πολλαπλό ρόλο. Πέρα από το να προσπαθούν να ρίξουν το βάρος των ευθυνών στην πανδημία του κορονοϊού, «κρύβουν» τόσο την πραγματική κατάσταση για το σύστημα Κοινωνικής Ασφάλισης και τις συντάξεις, όσο και τις πραγματικές ευθύνες αλλά και προθέσεις της κυβέρνησης. Από το 1990 έως σήμερα, τέτοιου είδους δημοσιεύματα έχουν παίξει έναν καθορισμένο ρόλο. Πριν από κάθε αντιασφαλιστικό χτύπημα, προετοιμάστηκε το έδαφος με την κατατρομοκράτηση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, για τα ελλείμματα των ταμείων,

για τη βιωσιμότητα ή τον κίνδυνο κατάρρευσης των ταμείων, της κοινωνικής ασφάλισης, της οικονομίας ή της χώρας, κ.ά. Κάθε φορά, σκόπιμα και συστηματικά, χρησιμοποιούν τα ΜΜΕ και σπέρνουν με τη μαύρη προπαγάνδα τους ανασφάλεια, φόβο, αποπροσανατολισμό και σύγχυση. Ταυτόχρονα, προσπαθούν να μετρήσουν διαθέσεις, αντιδράσεις ή αντιστάσεις, αλλά και να τις «λείανουν» ή μειώσουν και τελικά να νομοθετήσουν τα αντιασφαλιστικά, αντεργατικά, νεοφιλελεύθερα Μνημονιακά τερατογενήματά τους.

Μπορεί η πανδημία του κορονοϊού να οδήγησε στον παροξυσμό της οικονομικής κρίσης, αλλά δεν τη δημιούργησε. Η κρίση ήταν εδώ και έδειχνε τα δόντια της στους εργαζόμενους και στα φτωχά λαϊκά στρώματα. Οι καπιταλιστές, οι μεγάλοι ιδίως επιχειρηματίες, αντέδρασαν με πανικό απέναντι στον κίνδυνο περιορισμού της κερδοφορίας τους και διόγκωσαν το πρόβλημα και τις επιθέσεις στους εργαζόμενους. Για τη χώρα μας, η επίσημα καταγεγραμμένη ανεργία, από τις αρχές του 2012 και μετά, βρίσκεται σταθερά πάνω από τους 900.000 ανέργους. Το 2020, είχαμε διαδοχικά 1.138.791, 1.130.479, 1.131.646, 1.185.013 και 1.162.955 ανέργους, τους πρώτους 5 μήνες!

Οι αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις, οι μετατροπές συμβάσεων πλήρους απασχόλησης σε συμβάσεις μερικής απασχόλησης ή εκ περιτροπής εργασίας, η αδήλωτη και η υποδηλωμένη εργασία υπήρχαν ήδη, λόγω της προϋπάρχουσας οικονομικής κρίσης, όμως διογκώθηκαν κατά τους πρώτους μήνες του 2020. Σύμφωνα με στοιχεία του Σώματος Επιθεωρητών Εργασίας, του ΟΑΕΔ και του ΙΚΑ-

ΕΤΑΜ, το 2014 καταγράφονταν 333.918 εργαζόμενοι σε μερική ή εκ περιτροπής απασχόληση, ενώ το 2019 επίσημα καταγράφονται 406.416. Τον Μάρτιο και Απρίλιο του 2020, σύμφωνα με στοιχεία του ΟΑΕΔ, είχαμε υπερδιπλάσιο αριθμό μετατροπής συμβάσεων από πλήρη σε μερική ή εκ περιτροπής απασχόληση, σε σχέση με τους αντίστοιχους μήνες από το 2014 και μετά, για τους οποίους υπάρχουν δημοσιευμένα στοιχεία.

Στην ίδια κατεύθυνση κινήθηκαν όλα τα μέτρα της κυβέρνησης της ΝΔ, μέτρα στήριξης ουσιαστικά των επιχειρήσεων, με τα οποία όχι μόνο δεν απαγορεύθηκαν οι απολύσεις και οι αλλαγές εργασιακών σχέσεων, αλλά θεσπίστηκαν η αναστολή συμβάσεων, η λειτουργία με προσωπικό ασφαλούς λειτουργίας και το πρόγραμμα ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ, με τα οποία μειώθηκαν οι αποδοχές εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων.

Όλα αυτά έχουν δραματικές επιπτώσεις στη μείωση των εσόδων (εισφορών) του ΕΦΚΑ και του συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης και στην αύξηση των εξόδων, π.χ. για παροχές ταμείου ανεργίας. Είναι χαρακτηριστικό ότι, με βάση το ΙΝΕ-ΓΣΕΕ και μελέτη του 2011, μόνο για το ΙΚΑ: (α) Κάθε ποσοστιαία μονάδα αύξησης της ανεργίας προκαλεί απώλειες 300 εκ. ευρώ στο ΙΚΑ, που εκτοξεύονται στα 450 εκ. ευρώ αν προστεθούν τα επιδόματα ανεργίας. (β) Για κάθε ποσοστιαία μονάδα μείωσης των αποδοχών, προκύπτουν απώλειες περίπου 320 εκ. ευρώ ετησίως για το ΙΚΑ. (γ) Σημαντική επίσης απώλεια εσόδων προκαλούν είτε η πλήρης ανασφάλιστη-αδήλωτη εργασία, είτε η υποδηλωμένη ή μερικώς δηλωμένη εργασία.

Ανάλογα με τα μεγέθη αυτών των φαινομένων, οι ετήσιες απώλειες μπορεί να είναι ακόμη και κοντά στα 10 δισ. ευρώ!

Όλα αυτά, χωρίς να συνυπολογίσουμε ότι η κυβέρνηση επέλεξε, για να στηρίξει τις επιχειρήσεις εν μέσω της πανδημίας: (α) να αναστείλει πληρωμές σε ασφαλιστικά ταμεία ή να μειώσει τις ασφαλιστικές εισφορές, (β) να «αναλάβει» ο κρατικός προϋπολογισμός το κόστος της ασφάλισης για τις συμβάσεις σε αναστολή (δηλαδή για αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες συμβάσεις), που όμως ακόμη δεν έχει δώσει και δεν πρόκειται να δώσει απολύτως τίποτα, (γ) να «αναλάβει» ο κρατικός προϋπολογισμός, στο πλαίσιο του προγράμματος ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ, μέρος του κόστους των εργοδοτικών εισφορών. Όλα αυτά έχουν οδηγήσει πράγματι σε ταμειακή/οικονομική ασφυξία τον ΕΦΚΑ, κατάσταση που είναι ακόμη χειρότερη αν θυμηθούμε την τραγική κατάσταση εκατοντάδων χιλιάδων ελεύθερων επαγγελματιών, αυτοαπασχολούμενων κ.λπ., που έχουν επίσης χτυπηθεί από την κρίση.

Αποτέλεσμα όλων αυτών είναι μια τεράστια απειλή για όλα τα δικαιώματα, παροχές και συντάξεις. Το πότε και σε ποια κατεύθυνση θα χτυπήσει η κυβέρνηση είναι ένα άλλο θέμα που αργά ή γρήγορα θα φανεί. Πιθανά, αυτή τη στιγμή προετοιμάζει το έδαφος για να «χτυπήσει» άμεσα τις προσδοκίες για την επιστροφή των αναδρομικών των συνταξιούχων, που έχουν κριθεί στο ΣτΕ, από το 2015.

■ Λάχανης Τηλέμαχος

Ένας χρόνος κυβέρνηση ΝΔ

Όλα για το κεφάλαιο, φτώχεια και καταστολή για τους ε

Πριν ένα χρόνο η Νέα Δημοκρατία ερχόταν στην εξουσία με τον αέρα του 39,9% και μια διαφορά άνω των 8 ποσοστιαίων μονάδων από τον ΣΥΡΙΖΑ. Το δρόμο για αυτή την εξέλιξη άνοιξε η προδοσία του περήφανου ΟΧΙ στο Δημοψήφισμα και η μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ, που στην πενταετή διακυβέρνησή του εφάρμοσε τις πιο σκληρές νεοφιλελεύθερες πολιτικές, σπέρνοντας την απογοήτευση στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, ποδοπατώντας τις αξίες της Αριστεράς, οδηγώντας το εργατικό κίνημα σε σημαντική υποχώρηση και βαθιά κρίση.

■ Σοφία Θεοδωροπούλου

Ένα χρόνο μετά, από τις υποσχέσεις για «πολλές και καλοπληρωμένες δουλειές» και «ανάπτυξη 4%» φτάσαμε στις εφιαλτικές προβλέψεις για ύφεση 10%! Η «κανονικότητα» της χρονιάς που πέρασε περιλάμβανε διαρκείς αντεργατικούς νόμους και ένα όλο και πιο σκληρό Κράτος Έκτακτος Ανάγκης σε βάρος εργαζομένων, νεολαίων, φτωχών, μεταναστών.

Στη σύνθεση της νέας κυβέρνησης τον τόνο έδωσαν οι ακροδεξιόι Άδωνις Γεωργιάδης-Μάκης Βορίδης και ένας συρφετός από καλοταϊσμένους τεχνοκράτες, στα πρότυπα των κυβερνήσεων άλλων ευρωπαϊκών χωρών, που εξαπέλυσαν έναν ολομέτωπο **ΤΑΞΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ** σε βάρος των εργατικών και λαϊκών μαζών. Μέσα σε ένα χρόνο η κυβέρνηση Μητσοτάκη πέρασε συνολικά 70 νομοσχέδια (το ΚΙΝΑΛ υπεργήφισε τα 48 και ο ΣΥΡΙΖΑ τα 32) και δεκάδες τροπολογίες της τελευταίας στιγμής, που στον πυρήνα τους είχαν την παροχή κάθε δυνατής διευκόλυνσης στο κεφάλαιο, δόθηκαν για την τόνωση των επενδύσεων και της ανάπτυξης: Μείωση της φορολογίας των επιχειρήσεων (από το 28% στο 24% το 2020 με προοπτική το 20% το 2021, μείωση του ΕΝΦΙΑ και λοιπές φοροαπαλλαγές), ρευστότητα (πχ. τα 6,75 δις ευρώ που μοιράζονται στους ιδιώτες από το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων), ιδιωτικοποιήσεις, κατάργηση περιβαλλοντικών-αρχαιολογικών ελέγχων κ.α.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη από την πρώτη στιγμή εγγυήθηκε στους ιμπεριαλιστές ότι θα τηρήσει απαρέγκλιτα τα εξοντωτικά πρωτογενή πλεονάσματα. Μπορεί να έχουν παγώσει προσωρινά για το 2020 λόγω πανδημίας, όμως η χώρα εξακολουθεί να είναι δεσμευμένη στην επίτευξή τους από την επόμενη χρονιά, πράγμα που προμηνύει Μνημόνια διαρκείας.

Το βάρος δόθηκε στη **διάλυση των εργασιακών σχέσεων** και την ισοπέδωση των εργατικών δικαιωμάτων και κατακτήσεων. Με την σύνδεση της όποιας αύξησης του κατώτατου μισθού με την «ανάπτυξη». Με την επέκταση της δυνατότητας υπογραφής τοπικών συμβάσεων με όρους χειρότερους από την εθνική κλαδική σύμβαση εργασίας. Με την άρση της υποχρεωτικότητας των Συλλογικών Συμβάσεων για επιχειρήσεις που έχουν οικονομικά προβλήματα. Με την θεσμοθέτηση της απλήρωτης εργασίας έως 2 μήνες. Με τον νέο συνδικαλιστικό νόμο

που περιορίζει σημαντικά την συνδικαλιστική δράση (ηλεκτρονική ψηφοφορία, Μητρώο Συνδικαλιστικών Οργανώσεων κ.α.) και ειδικά το δικαίωμα στην απεργία. Με ένα όργιο αντεργατικών διατάξεων με πρόσημα τον κορονοϊό- και με αιχμή του δόρατος τις 3 αντεργατικές ΠΝΠ- που παγιοποίησαν την εκ περιτροπής εργασία και την τηλε-εργασία, το μοντέλο «μισή δουλειά-μισός μισθός» τείνει να γίνει ο κανόνας. Δώρα και επιδόματα άδειας αποτελούν πρακτικά παρελθόν. Τώρα με το χουντικής έμπνευσης νομοσχέδιο θέλουν να περιορίσουν/καταργήσουν και το δικαίωμα στη διαδήλωση.

Την ίδια στιγμή, οι προσδοκίες των εργατικών και λαϊκών μαζών για οποιαδήποτε ανακούφιση διαψεύστηκαν πικρά. Αυξήσεις στα τιμολόγια ρεύματος, στη μηνιαία εισφορά στον ΕΦΚΑ για τους ελεύθερους επαγγελματίες, απώλεια του κοινωνικού μερίσματος-φιλοδώρημα για τους περισσότερους δικαιούχους. Μία στις τρεις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις -σύμφωνα με τα στοιχεία της ΓΕΣΕΒΕ- κινδυνεύει άμεσα με «λουκέτο». Από 1η Σεπτεμβρίου ξεκινούν αδιακρίτως οι πλειστηριασμοί και χιλιάδες υπερχρεωμένα νοικοκυριά κινδυνεύουν να βρεθούν στον δρόμο. Οι συνταξιούχοι έχασαν και αυτή την 13^η σύνταξη-ψίχουλα, οι εκκρεμείς συντάξεις έχουν εκτοξευτεί και ο ΕΦΚΑ -με έλλειμμα που αγγίζει τα 2 δις- πληρώνει τις πενήχρες συντάξεις σπάζοντας τον κουμπαρά των αποθεματικών.

Με σημαία το δόγμα «**Νόμος και Τάξη**» η κυβέρνηση εξαπέλυσε μια συντονισμένη επιχείρηση στοχοποίησης και τρομοκράτησης των εργαζομένων και της νεολαίας. Θέλουν να παγιώσουν ένα περιβάλλον αστυνομοκρατίας και καταστολής, για να μπορούν να επιβάλλουν τα βάρβαρα μέτρα τους, για να προλάβουν το ξέσπασμα της λαϊκής οργής και αγανάκτησης. Από τις πρώτες τροπολογίες που ψήφισε η κυβέρνηση της ΝΔ πέρυσι το καλοκαίρι ήταν η πλήρης κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, ενώ λίγους μήνες μετά τα ΜΑΤ εισέβαλλαν στην ΑΣΟΕΕ για να χτυπήσουν και να ψεκάσουν με χημικά τους φοιτητές. Προσέλαβαν χιλιάδες αστυνομικούς, στρατιωτικούς και συνοριοφύλακες, παρά το γεγονός ότι η Ελλάδα έχει μια από τις υψηλότερες αναλογίες αστυνομικών ανά κάτοικο στην Ευρώπη. Ενίσχυσαν την

ομάδα ΔΙΑΣ και επανέφεραν την ομάδα ΔΕΛΤΑ, ένοπλες συμμορίες που συμπεριφέρονται καθημερινά ενάντια σε εργαζόμενους και φτωχούς σαν δυνάμεις κατοχής.

Ατέλειωτο είναι το ημερολόγιο της ντροπής για τα έργα και τις ημέρες των δυνάμεων καταστολής μέσα στον χρόνο που πέρασε: Εκκένωση καταλήψεων στα Εξάρχεια με πρόσχημα την καταπολέμηση της «ανομίας» και μεταφορά των προσφύγων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, επιχείρηση στο Κουκάκι με εισβολή σε σπίτι κατοίκου, σκληρή καταστολή των νησιωτών που αντιστέκονταν στις επιτάξεις και την ίδρυση νέων κλειστών στρατοπέδων συγκέντρωσης, στοχευμένες συλλήψεις αγωνιστών, επιθέσεις σε απεργούς εργαζόμενους (πχ. ΜΕΤΡΟ, εκπαιδευτικοί), η καταστολή των κατοίκων του Βόλου που αντιστέκονταν στην καύση των σκουπιδιών από την ΑΓΕΤ-Lafarge, η πρόσφατη εκκένωση της πλατείας Βικτωρίας στις 5/7/2020 από τους πρόσφυγες που είχαν εκδιωχθεί από τα hot spots, εκατοντάδες άλλα περιστατικά αστυνομικής βίας και τρομοκρατίας.

Μπροστά στον κίνδυνο της **πανδημίας** και με ένα διαλυμένο σύστημα υγείας η κυβέρνηση έθεσε όλη τη χώρα σε καραντίνα, παγώνοντας κάθε οικονομική δραστηριότητα και οδηγώντας ακόμη 500.000 από τον ιδιωτικό τομέα στην ανεργία. Με τα φιλοδωρήματα των 534 και 800 ευρώ μοίρασε τη φτώχεια, ενώ από Σεπτέμβρη και αφού φανούν στον σύνολό τους οι επιπτώσεις στον τουρισμό, ετοιμάζουν νέα δέσμη μέτρων με μειώσεις μισθών στο δημόσιο κ.α. Με τη μαύρη προπαγάνδα της «ατομικής ευθύνης» εν μέσω πανδημίας, **με το χουντικό μέτρο της απαγόρευσης της κυκλοφορίας**, το ξυλοφόρτωμα και τα χημικά στις πλατείες καταπάτησαν κάθε δημοκρατικό δικαίωμα. Αν η κατάσταση στη χώρα μας έμεινε σχετικά «ελεγχόμενη», αυτό δεν οφείλεται στο υποτιθέμενο «έργο» της κυβέρνησης, αλλά αποκλειστικά στην ψύχραιμη στάση των εργαζομένων. Στην πραγματικότητα, η κυβέρνηση δεν έκανε τίποτε για να στηρίξει τη δημόσια υγεία, εκθέτοντας τώρα εργαζόμενους και φτωχά λαϊκά στρώματα στον κίνδυνο μιας νέας έξαρσης του ιού με νοθευσιές τύπου «Μένουμε Ασφαλείς».

Οι εξελίξεις στα **διεθνή** μπορούν να δρο-

Φάκελος: Ένας χρόνος κυβέρνηση ΝΔ

Εργαζόμενοι

μολογήσουν επικίνδυνες καταστάσεις. Στην χρονιά που πέρασε ο ελληνικός καπιταλισμός προσδέθηκε ακόμη περισσότερο στα πολεμοκάπηλα σχέδια των ΗΠΑ στην περιοχή (περικύκλωση Ρωσίας, χτύπημα Ιράν, ευθυγράμμιση Τουρκίας, αντιδραστικοί και επιθετικοί «άξονες» με Αίγυπτο και Ισραήλ, ενεργειακοί δρόμοι, προετοιμασία νέων επεμβάσεων κ.λπ.). Με την επικύρωση της αποικιοκρατικού τύπου Συμφωνίας Ελλάδας-ΗΠΑ για τις Βάσεις, με την επίσκεψη Μητσοτάκη στον πρόεδρο των ΗΠΑ Τραμπ λίγο μετά την στυγνή δολοφονία του Σουλεϊμάνι, με την αναβάθμιση της «διμερούς αμυντικής συνεργασίας Ελλάδας-ΗΠΑ», με τη συμφωνία για τον αγωγό EastMed, η κυβέρνηση της ΝΔ συνέχισε και αναβάθμισε την πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, που βάζει σταθερά τον ελληνικό λαό στο επίκεντρο μιας τεράστιας σύγκρουσης, που

φέρνει όλο και πιο κοντά τον κίνδυνο του πολέμου, που ετοιμάζει νέους πανάκριβους, θηριώδεις εξοπλισμούς.

Στο μεταναστευτικό η κατάσταση στα νησιά είναι αβάσταχτη, με χιλιάδες πρόσφυγες και μετανάστες στοιβαγμένους κρατούμενους κάτω από άθλιες συνθήκες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, με πολλά τραγικά περιστατικά θανάτων κι αυτό τον χρόνο, ενώ όποτε εξεγέρθηκαν, βρέθηκαν αντιμέτωποι με την σκληρή καταστολή του Χρυσοχοϊδίδη. Τα κύματα των προσφύγων συνεχίζονται, παρά τους πανηγυρισμούς για δήθεν αντιμετώπιση της «εισβολής» μεταναστών. Το κλείσιμο των συνόρων και οι επιχειρήσεις απώθησης σε στεριά και θάλασσα, η ουσιαστική κατάργηση του δικαιώματος στο άσυλο με διαδικασίες εξπρές, η παραβίαση διεθνών συνθηκών και θεμελιωδών δικαιωμάτων οδήγησε χιλιάδες μετανάστες και πρόσφυγες στην απόγνωση, άγνωστο πόσους στο θάνατο. Τώρα ετοιμάζουν νέες αντιπροσφυγικές εκατόμβες με κλειστά κέντρα συγκέντρωσης-φυλακές σε ξερονήσια! Ακόμη, η μαύρη προπαγάνδα της κυβέρνησης εναντίον προσφύγων και μεταναστών για «ασύμμετρη απειλή» και ότι δήθεν «μας φέρνουν τον κορονοϊό», η εφαρμογή κατά γράμμα των εγκληματικών πολιτικών των ιμπεριαλιστών (συμφωνία

ΕΕ-Τουρκίας, Frontex, NATO κλπ), ενθάρρυνε κάθε είδους ακροδεξιά και φασιστική ομάδα, που επανεμφανίστηκαν στη Β. Ελλάδα με επιθέσεις σε μετανάστες, αριστερούς, ενάντια στην εγκατάσταση προσφύγων στις περιοχές τους.

Και σε αυτό το πλούσιο έργο, πρέπει να προσθέσουμε τον βόρβορο με τον χρηματισμό πολιτικών από την υπόθεση Novartis, το σκάνδαλο με την τηλεκατάρτιση επιστημόνων με τα περιφάρμα vouches, την ψήφω των αποδήμων, τον εκκλησιασμό και την διαγωγή στα απολυτήρια, την προσπάθεια να φυτέψουν ακόμη και κάμερες μέσα στις σχολικές αίθουσες κ.α.

Μπορεί σήμερα η κυβέρνηση να χρεώνει στον κορονοϊό την οικονομική καταστροφή που έρχεται, όμως η αλήθεια είναι ότι παρόλα τα ευνοϊκά μέτρα για το κεφάλαιο και τις ακόμη πιο ευνοϊκές πολιτικές συνθήκες (ανύπαρκτη αντιπολίτευση, υποχώρηση εργατικού κινήματος), η ελληνική οικονομία ήδη από τον τελευταίο τρίμηνο του 2019 επέστρεψε στην ύφεση, η οποία παίρνει σαρωτικές διαστάσεις μετά την πανδημία: υποχώρηση των επενδύσεων, αύξηση όλων των χρεών, εκτόξευση των δημοσιονομικών ελλειμμάτων, ανεργία, προβλήματα ρευστότητας, εκτίναξη των κόκκινων δανείων,

αύξηση των κατασχέσεων κλπ. Η κυβέρνηση της ΝΔ ποντάρει στο Ταμείο Ανάκαμψης, όμως έως σήμερα έχουν εισρεύσει στην οικονομία μόλις 7-8 δις (προφανώς ελάχιστα για το μέγεθος της ύφεσης), ενώ είναι ερωτηματικό πόσα τελικά από τα αρχικώς ανακοινωθέντα 32 δις θα διατεθούν και έως πότε (βλ. σχετικό άρθρο)! Σε κάθε περίπτωση, η επερχόμενη σαρωτική ύφεση, αλλά και τα αυστηρότερα δημοσιονομικά κριτήρια που επανέρχονται από το 2022, θα εξανεμίσουν σύντομα την οποία βοήθεια του Ταμείου Ανάκαμψης. Οι σημερινές δοξαστικές ψαλμωδίες των ΜΜΕξαπάτησης για τον «πιο επιτυχημένο πρωθυπουργό» θα μετατραπούν σε θρήνους, όσο θα ξεδιπλώνεται η καταστροφικότητα και η αναποτελεσματικότητα των νεοφιλελεύθερων πολιτικών και του καπιταλιστικού συστήματος.

Δεν πάει άλλο! Με ένα μαζικό κίνημα υπεράσπισης των εργατικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων, με μαχητικούς αγώνες, απεργίες, διαδηλώσεις, να ανατρέψουμε τα σχέδια της κυβέρνησης Μητσοτάκη και των αρπακτικών που την στηρίζουν. Να ανοίξουμε έναν άλλο δρόμο στην οικονομία και κοινωνία, για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των εργαζομένων και της νεολαίας, των παραγωγών του πλούτου.

Ένας χρόνος από τις εκλογές της 7ης Ιουλίου 2019

■ Σοφία Καρασαρλίδου

Οι εκλογές της 7^{ης} Ιουλίου 2019 αποτέλεσαν ένα σημείο καμπής για το εργατικό κίνημα και τη συνείδηση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Η επάνοδος της ΝΔ με ένα πολύ υψηλό ποσοστό (39,85%) στα επίπεδα πριν από το 2010, η διατήρηση του μνημονιακού ΣΥΡΙΖΑ με ένα ποσοστό 31,53%, η αποδυνάμωση της Αριστεράς (ποτέ στη Μεταπολίτευση δεν είχε πέσει κάτω από 6%) αποτέλεσαν μια ανατροπή στο συσχετισμό δυνάμεων σε βάρος των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Από τις εκλογές της 7^{ης} Ιουλίου 2019 προέκυψε ένας κοινοβουλευτικός συσχετισμός (80% μαζί με το ΚΙΝ.ΑΛ.) των μνημονιακών κομμάτων που είναι αρνητικότερος για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Ο αρνητικός συσχετισμός δεν αφορά μόνο τους εκλογικούς συσχετισμούς, αλλά και τη συνείδηση των εργαζομένων, με τα στοιχεία ηττοπάθειας, υποταγής, μοιρολατρίας και ατομικοποίησης που εκφράστηκαν στο εκλογικό αποτέλεσμα. Μια πορεία συντηρητικοποίησης είναι υπαρκτή στους εργαζόμενους. Συντελέστηκε μια ήττα του εργατικού και λαϊκού κινήματος, αν και όχι συντριπτική, καθώς αυτό διατηρεί την ικανότητά του να αντιδράσει, σημαντική όμως, ιδιαίτερα σε σύγκριση με το κύμα αγώνων της περιόδου 2010-12.

Η αιτία αυτής της ήττας είναι κυρίως η μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ σε αστική μνημονιακή δύναμη. Η διακυβέρνησή του για τέσσερα χρόνια, με την αποδοχή και εφαρμογή των μνημονίων, τη μετατροπή του «ΟΧΙ» σε «ΝΑΙ» στο δημοψήφισμα, τα νέα μνημόνια που υπέγραψε και εφάρμοσε, την αντικατάσταση της κοινωνικής πολιτικής από τις ελεημοσύνες των επιδομάτων, αποτέλεσαν το σημαντικότερο χτύπημα στη συνείδηση των εργαζομένων. Το γάντζωμά του στην εξουσία, η εξαπάτηση και τα ψέ-

ματά του για έξοδο από τα μνημόνια, την ώρα που τα εφάρμοζε, διέλυσαν κάθε ελπίδα, ανέδειξαν σε μονόδρομο τα μνημόνια, κατέστησαν μάταιη την πάλη για έξοδο από αυτά στα μάτια των μαζών.

Οι εκλογές της 7^{ης} Ιουλίου έδωσαν στη ΝΔ, εκτός από την εκλογική επιτυχία, και έναν αέρα πολιτικό, για να επιχειρήσει να επιβάλει μια καθοριστική ήττα στο εργατικό κίνημα. Με γοργούς ρυθμούς περνά στην ολοκλήρωση των μνημονίων και του Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης, εμφανίζεται ανώτερη με τα ιδεολογήματα για την αριστεία, την αγορά κ.ά. Διαχειρίστηκε με επιτυχημένη επικοινωνιακή πολιτική την πανδημία. Και όλα αυτά την ώρα που η νεοφιλελεύθερη πολιτική της και τα μνημόνια είναι αυτά που απέτυχαν παταγωδώς στο πρόσφατο παρελθόν να αντιμετωπίσουν την οικονομική κρίση και αντίθετα τη χειροτέρεψαν. Πάτησε και πατάει ακόμη στην ήττα της 7^{ης} Ιουλίου και στην κρίση του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος για να πετύχει τα παραπάνω.

Την αξιοποίηση από τη ΝΔ του δυσμενούς συσχετισμού δύναμης σε βάρος του εργατικού κινήματος διευκολύνει και η «αντιπολίτευση» του ΣΥΡΙΖΑ, καθώς αυτός προσπαθεί να μετεξελιχθεί και τυπικά

σε δεύτερο πυλώνα της αστικής πολιτικής, σε δεύτερο αστικό μνημονιακό κόμμα, με διάρκεια και όχι μόνο ως ένα προσωρινό στήριγμα. Στη διάρκεια του ενός χρόνου που βρίσκεται στην αντιπολίτευση, περιορίζεται στο να αποδείξει ότι δήθεν έβγαλε τη χώρα από τα μνημόνια και ότι είναι «υπεύθυνη» αντιπολίτευση. Στη διάρκεια της πανδημίας, η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ ήταν ίδια με αυτή της ΝΔ, διαφοροποιούμενη σε ανούσια σημεία, χωρίς κριτική για τον τρόπο με τον οποίο η κυβέρνηση διαχειρίστηκε την πανδημία.

Στον έναν χρόνο διακυβέρνησής τους, η ΝΔ και ο Μητσοτάκης παρουσιάζονται σαν πετυχημένοι και χρησιμοποιούν ως απόδειξη τη μεγάλη δημοσκοπική διαφορά από τον ΣΥΡΙΖΑ. Ο ΣΥΡΙΖΑ, από την άλλη, προβάλλει τις απάτες της ΝΔ, που και ο ίδιος είχε κάνει, για τις φορολογικές ελαφρύνσεις, για τα δάνεια στις μικρές επιχειρήσεις, για αθέτηση των προεκλογικών υποσχέσεων της ΝΔ, για επαναδιαπραγμάτευση των πλεονασμάτων ύψους 3,5%, για την κατάργηση της 13^{ης} σύνταξης, που υποτίθεται ότι έδωσε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, για την ύφεση κ.ά.

Τσίπρας και Μητσοτάκης, εν μέσω σκανδαλολογίας, διαπληκτίζονται. Ο πρώ-

τος, στην ομιλία του στην κοινοβουλευτική του ομάδα, διατείνεται ότι έχει το ηθικό πλεονέκτημα: «Μαθήματα ήθους και εντιμότητας δεν θα κάνουν σε εμάς τα παπαγαλάκια των υπόδικων επιχειρηματιών». Ο δεύτερος, σε συνέντευξή του, δήλωσε ότι δεν θα προσφύγει σε εκλογές και κάλεσε τον Τσίπρα να δώσει εξηγήσεις και να αποπέμψει τον Παππά. Αλλά το μεγάλο σκάνδαλο της φτωχοποίησης, της δραματικής αύξησης της ανεργίας, των ιδιωτικοποιήσεων-αρπαγής της δημόσιας περιουσίας από τους αετονύχηδες επιχειρηματίες, δηλαδή η μνημονιακή πολιτική και των δύο, είναι το μόνο για το οποίο δεν μιλάνε και προσπαθούν να αποκρύψουν.

Μπροστά στο ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης, ο ΣΥΡΙΖΑ προβάλλεται ως υπεύθυνη δύναμη που μπορεί να την αντιμετωπίσει! Η κρίση απαιτεί «εθνική ομοψυχία» για να σωθεί ο ελληνικός καπιταλισμός και ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει να είναι υπεύθυνη πολιτική δύναμη διαχείρισής της. Με κάθε θυσία, επιδιώκει να παραμείνει χρήσιμος για το σύστημα ως δεύτερο στήριγμά του, επιχειρεί να εγκλωβίσει τους εργαζόμενους στη δήθεν άλλη διαχείριση που αυτός θα κάνει. Είναι όμως πολύ πρόσφατη η προηγούμενη διακυβέρνησή του για να μπορέσει να εξαπατήσει.

Μπορεί μέχρι σήμερα να μην έχουν ανατραπεί οι επιπτώσεις στη συνείδηση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων από την αλλαγή του συσχετισμού δύναμης που σηματοδότησαν οι εκλογές της 7^{ης} Ιουλίου, ωστόσο η συνείδηση των εργαζομένων θα καθοριστεί σε τελική ανάλυση από αυτό που βιώνουν καθημερινά. Οι εργαζόμενοι όλο και περισσότερο κατανοούν ότι επιστροφή στην «κανονικότητα» ή στη «νέα κανονικότητα» δεν υπάρχει, ότι τα υποτιθέμενα έκτακτα μέτρα για την πανδημία ήρθαν για να μείνουν. Σιγά-σιγά θα σπάει η παράλυση των εργαζομένων και θα ξαναρχίσουν οι σκληροί αγώνες.

Ταμείο Ανάκαμψης ΕΕ

Η λύση αργεί πολύ

Με τη Γερμανία να έχει αναλάβει την προεδρία της ΕΕ από 1/7 και επόμενο σταθμό τη Σύνοδο Κορυφής στις 17-18 Ιουλίου, εξελίσσεται βασανιστικά το μεγάλο παζάρι για το Ταμείο Ανάκαμψης από την «κρίση του κορονοϊού», ύψους 750 δισ. ευρώ, ενώ η ευρωπαϊκή οικονομία βουλιάζει στην ύφεση.

Η αντιπαράθεση είναι στο πως θα δοθούν τα χρήματα. Ως απευθείας επιδοτήσεις και μεταβιβάσεις, οπότε υποτίθεται θα έχουν χαρακτήρα «αλληλεγγύης»; Ως δάνεια με όρους, τις γνωστές νεοφιλελεύθερες «μεταρρυθμίσεις», δηλαδή λιγότερο ή περισσότερο σκληρά μνημόνια; Σε ποια αναλογία θα χρησιμοποιηθούν και τα δύο;

Οι «σκληροί», κυρίως οι λεγόμενοι «φειδωλοί του Βορρά» (Ολλανδία, Αυστρία, Σουηδία, Δανία) ξεκαθαρίζουν ότι δεν δίνουν δωρεάν χρήματα, απαιτούν μνημόνια και μείωση του προϋπολογισμού της ΕΕ ως αντίβαρο. Οι χώρες που πλήττονται πιο σκληρά (Ιταλία, Ισπανία, χώρες του Νότου) και έχουν μεγαλύτερες άμεσες δημοσιονομικές τρύπες, ζητάνε τα χρήματα δωρεάν ή με όσο το δυνατόν πιο ελαφριούς όρους. Ο ακροδεξιός Ούγγρος πρωθυπουργός Όρμπαν απειλεί με βέτο, αν τα κονδύλια δεν διατεθούν «δίκαια και ευέλικτα».

Το δίδυμο Γερμανίας-Γαλλίας προσπαθεί να επιβάλλει μια εξισορρόπηση, με τη Μέρκελ να έχει μετακινηθεί από τις παλιότερες άτεγκτες θέσεις της μνημονιακής «ορθοδοξίας». Με την πυροδότηση της κρίσης από τον κορονοϊό, αυτή η ελεγχόμενη στροφή έγινε αναγκαστική για τον γερμανικό ιμπεριαλισμό. Η Ιταλία πρωτίστως, με άλλες χώρες να ακολουθούν, βρέθηκε σε άμεση ανάγκη μαζικής χρηματοδότησης, αλλά αρνήθηκε να προσφύγει στον ΕSM, που θα σήμαινε μνημόνια «ελληνικού τύπου». Η κατάσταση βρισκόταν στο όριο μιας άμεσης αποχώρησης της Ιταλίας από το Ευρώ και διάλυσης της Ευρωζώνης, ενώ πλήθαιναν οι φωνές στο εσωτερικό της Γερμανίας για τις καταστροφικές συνέπειες στην «περιφέρεια» όπου στηρίζουν την κερδοφορία τους οι γερμανικές επιχειρήσεις. Δεν είναι τυχαίο ότι προς την κατεύθυνση των επιχορηγήσεων ωθεί εναγωνίως και το ΔΝΤ. Η Γαλλία πρόθυμα

συμπράττει στη μετατοπισμένη γερμανική θέση, καθώς προσβλέπει κι αυτή σε βοήθεια, όχι μόνο τώρα αλλά και στο μέλλον.

Φυσικά, τα μνημόνια, ίσως καμουφλαρισμένα ή τροποποιημένα, δεν εγκαταλείπονται ως πυρήνας της διαρκούς προσπάθειας του γερμανικού ιμπεριαλισμού να κυριαρχεί στην ΕΕ. Όροι μνημονιακού τύπου είναι δεδομένοι. Τόσο η Μέρκελ όσο και ο Ολλανδός πρωθυπουργός Ρούτε, με δηλώσεις καρμπόν, έκαναν σαφές ότι τα κονδύλια θα συνοδεύονται με «μεταρρυθμίσεις», ενώ χώρες όπως η Ισπανία έχουν ήδη αποδεχτεί την ανάγκη «μετρημένων» δεσμεύσεων. Οι δηλώσεις Μητσοτάκη –που άλλωστε δεν μπορεί να διαπραγματευτεί οτιδήποτε, όταν ο ελληνικός καπιταλισμός είναι από τους πρώτους που χρειάζονται μαζική ενίσχυση–, ότι δεν θα δεχτεί νέους δυσβάσταχτους όρους και εποπτεία από νέα Τρόικα, είναι για τα σκουπίδια.

Ενόψει της Συνόδου Κορυφής, ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Σαρλ Μισέλ παρουσίασε συμβιβαστική πρόταση, με επιπλέον παραχωρήσεις στους «σκληρούς»: **α)** Παραμένει η αναλογία 500 δισ. επιχορηγήσεων και 250 δισ. δανείων, όπως στην αρχική πρόταση της Κομισιόν. **β)** Ισχυρότερος ρόλος στα κράτη-μέλη για την έγκριση των δαπανών, που σημαίνει περισσότερες δυνατότητες στους «σκληρούς» να τις απορρίψουν. **γ)** Μείωση του 7ετούς προϋπολογισμού της ΕΕ (είναι έτσι κι αλλιώς πολύ χαμηλός ως προς το ΑΕΠ της, ένα διαχρονικό πρόβλημα για τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και τη συνοχή τους) σε κάτω από 1,1 τρισ. ευρώ. Διατήρηση των «διορθωτικών μηχανισμών» (rebate), με τους οποίους επιστρέφονται χρήματα από τον προϋπολογισμό προς τις Γερμανία, Ολλανδία, Αυστρία, Δανία και Σουηδία.

δ) Το 2021-22, το 70% των χρημάτων θα μοιραστούν με 3 κριτήρια: πληθυσμός, ΑΕΠ κατά κεφαλήν, μέση ανεργία

2015-19. Το υπόλοιπο 30% θα διανεμηθεί το 2023, λαμβάνοντας υπόψη π.χ. την πτώση του ΑΕΠ κάθε κράτους-μέλους το 2021-22. Σύμφωνα με την πρόταση της Κομισιόν και του Συμβουλίου, θα υπάρχει μια χρονοβόρα διαδικασία ελέγχου και έγκρισης για κάθε εκταμίευση.

Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός δεν μπορεί να επιβάλλει την ανοιχτή μετατροπή χωρών όπως η Ιταλία σε «αποικίες χρέους», όπως έκανε στην Ελλάδα, αλλά και καμία άλλη χώρα δεν έχει τη δύναμη να επιβάλλει μια διαφορετική πολιτική, η οποία άλλωστε καθορίζεται από τις ηγεμονικές μερίδες του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, τα παράσιτα των τραπεζών και του χρηματοπιστωτικού τομέα. Ο δαίδαλος των δυσλειτουργικών συμβιβασμών δείχνει για ακόμα μια φορά υποχρεωτικός, με πιο πιθανό αποτέλεσμα ότι η έκρηξη της κρίσης θα πάρει μια ακόμα αγωνιώδη παράταση, αφήνοντας το ουσιαστικό μέρος του προβλήματος άλυτο. Ούτε τα ποσά είναι επαρκή, ούτε θα φτάσουν έγκαιρα, ούτε ο προσανατολισμός δείχνει κάποιο σχέδιο ή ικανότητα των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών να αντιστρέψουν την παρακμή τους, τους παγκόσμιους συσχετισμούς που διαμορφώνονται σε βάρος τους. Η χρηματοδότηση θα συνοδευτεί με έκδοση ομολόγων από την Κομισιόν, δηλαδή περαιτέρω αύξηση χρεών, που ο λογαριασμός τους θα σταλεί στους λαούς της Ευρώπης, με νέους φόρους (π.χ. για «ψηφιακό μετασχηματισμό» ή «πράσινη μετάβαση») και μνημόνια, όπως κι αν τα ονομάσουν. Την ίδια στιγμή, η ύφεση βαθαινει, πληθαίνουν οι ουρές των ανέργων και απολυμένων, μάλιστα από μεγάλες ευρωπαϊκές εταιρίες που τσέπωσαν θηριώδεις κρατικές ενισχύσεις! Η κρίση θα αρχίσει να χτυπάει άγρια την Ευρώπη, κάνοντας υποχρεωτικό για τους εργαζομένους, φτωχούς και νέους να μπούμε σε σκληρούς ταξικούς αγώνες.

■ Σταύρος Σκεύος

Συνεχίζεται

Η δολοφονία του αфроαμερικάνου George Floyd στις 25/5 από λευκούς μπάτσους στη Μινεάπολις, πρωτεύουσα της πολιτείας της Μινεσότα, πυροδότησε μια εξέγερση των εργαζομένων και της νεολαίας στις ΗΠΑ και σε όλον τον κόσμο.

Η Καύσιμη Ύλη της Εξέγερσης στις ΗΠΑ

Οι βαθύτερες αιτίες της εξέγερσης στις ΗΠΑ πρέπει να αναζητηθούν στη ραγδαία και τρομακτική επιδείνωση της υγειονομικής και οικονομικής κρίσης, στις φαραωνικές ανισότητες, στην τερατώδη κρατική καταστολή και στην ακραία ρατσιστική πολιτική του αμερικάνικου κράτους διαχρονικά. Το κόκκινο νήμα που συνδέει όλα τα παραπάνω είναι φυσικά οι νεοφιλελεύθερες, αντεργατικές πολιτικές του αμερικάνικου κατεστημένου και των 2 κομμάτων του, Δημοκρατικών και Ρεπουμπλικάνων. Έτσι έχουμε:

1) Υγειονομική κρίση: μέχρι τις 8/7, είχαν πεθάνει συνολικά 133.000 άνθρωποι στις ΗΠΑ, δηλαδή περίπου το 1/4 των παγκόσμιων θανάτων, παρότι ο πληθυσμός των ΗΠΑ αποτελεί περίπου το 5% του παγκόσμιου πληθυσμού. Τα καθημερινά νέα κρούσματα και θάνατοι βρίσκονται ακόμη σε υψηλά νούμερα. Η κατάσταση αυτή οφείλεται κυρίως στο ότι οι ΗΠΑ δεν έχουν ουσιαστικά δημόσιο σύστημα υγείας και πως προτεραιότητα της κυβέρνησης είναι η διάσωση και αύξηση των κερδών των καπιταλιστών, εις βάρος των εκατοντάδων χιλιάδων ζώων των εργαζομένων και των φτωχών.

2) Οικονομική κρίση: στις ΗΠΑ υπολογίζεται πως η μείωση του ΑΕΠ θα φτάσει το -6% για το 2020, ενώ στην παγκόσμια οικονομία το -3%. Στις ΗΠΑ η ανεργία από 3,5% που ήταν τον περασμένο Φλεβάρη έφτασε το Μάη στο 22,8%, το υψηλότερο ποσοστό από το κραχ του 1929. Ενώ η κυβέρνηση ήδη προσπαθεί να περάσει τα «σπασμένα» της κρίσης στις πλάτες του αμερικάνικου λαού με αντεργατικές πολιτικές και ενισχύοντας με πακέτα τρισ. δολαρίων μεγάλες επιχειρήσεις και τράπεζες.

3) Ανισότητες: το 40% των Αμερικάνων ζει κοντά ή κάτω από το όριο της φτώχειας, ενώ 50 εκ. Αμερικανοί σιτιζονται με κουπόνια σίτισης, με τις ουρές να φτάνουν ολόκληρα χιλιόμετρα, την ίδια στιγμή που τρεις μόνο άνθρωποι (Μπάφετ, Μπέζος, Γκέιτς) έχουν σήμερα περισσότερο πλούτο από ότι ο μισός αμερικάνικος πληθυσμός.

4) Καταστολή: πέρα από την καταστολή των διαδηλώσεων, η οποία έχει πάρει τερατώδη χαρακτηριστικά οι ΗΠΑ χαρακτηρίζονται ως έθνος – φυλακή και αυτό γιατί στη χώρα υπάρχουν περισσότεροι κρατούμενοι από οποιαδήποτε άλλη χώρα (πάνω από 2,5 εκ. φυλακισμένοι, δηλ. το 25% των φυλακισμένων παγκόσμια). Η αστυνομική αυθαιρεσία έχει ξεπεράσει κάθε όριο, με το 99% των δολοφονιών από αστυνομικούς την περίοδο 2013-2019 να μην οδηγεί σε κάποια δίωξη των εμπλεκόμενων αστυνομικών. Τέλος κατά το 2019 οι συνολικοί νεκροί από αστυνομική αυθαιρεσία ήταν 1099, με το 1/4 αυτών να είναι Αφροαμερικάνοι.

5) Ρατσιστικές διακρίσεις: έχουν πραγματοποιηθεί αμέτρητες δολοφονίες μαύρων από το κράτος και το παρακράτος των ΗΠΑ, που ξεσήκωναν τεράστιες διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες. Το 50% των φυλακισμένων στις ΗΠΑ είναι μαύροι, αν και το ποσοστό των μαύρων στο σύνολο του πληθυσμού δεν ξεπερνά το 13%. Το 60% των θυμάτων του κορονοϊού είναι Αφροαμερικανοί και αυτό γιατί έχουν χαμηλότερο εισόδημα και χειρότερες συνθήκες εργασίας και διαβίωσης, ενώ έχουν δυσκολότερη πρόσβαση σε υπηρεσίες υγείας.

Τα χαρακτηριστικά της εξέγερσης

1. Αποτελεί ένα πανεθνικό κίνημα: οι κινητοποιήσεις έχουν εξαπλωθεί σε όλες τις πολιτείες των ΗΠΑ με διαφορετική βέβαια ένταση και μαζικότητα σε κάθε πολιτεία. Σε κάποιες πολιτείες οι κινητοποιήσεις έχουν πάρει τη μορφή εξεγέρσεων.

2. Στις κινητοποιήσεις συμμετέχουν εργαζόμενοι, φτωχοί, νέοι, μαύροι και λευκοί (σε ποσοστά πρωτόγνωρα για το αμερικάνικο κίνημα), κυρίως όλοι αυτοί που ο αμερι-

η εξέγερση στις ΗΠΑ

κάνικος καπιταλισμός έχει πετάξει στο περιθώριο.

3. Οι κινητοποιήσεις χαρακτηρίζονται από οργισμένες διαδηλώσεις, συγκρούσεις με την αστυνομία, γκρέμισμα αγαμάτων ρατσιστών πολιτικών, καταλήψεις κτιρίων, καταλήψεις ή επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα.

διαδηλωτές έφτασαν μάλιστα έξω από το Λευκό Οίκο (με τον Τραμπ να αναγκάζεται να κρυφτεί στο καταφύγιό του), ενώ πραγματοποίησαν μέχρι και αυτοδιαχείριση μιας συνοικίας του Σιάτλ, της «Αυτόνομης Ζώνης του Σιάτλ».

4. Σε κάποιες περιπτώσεις οι μπάτσοι αγάλιαζαν τους διαδηλωτές ή έπαιρναν το μέρος τους, κάτι που δείχνει την αποσύνθεση ενός κομματιού του κρατικού μηχανισμού.

5. Το κίνημα αυτό αποτελεί συνέχεια προηγούμενων κινήσεων όπως το Black Lives Matter κ.α, αλλά και

συνέχεια των εξεγέρσεων και αγώνων του προηγούμενου διαστήματος σε δεκάδες χώρες (Χιλή, Γαλλία κ.α.), ενώ ήδη έχει πυροδοτήσει μεγάλες κινητοποιήσεις σε δεκάδες χώρες σε όλο τον κόσμο (Γαλλία, Βέλγιο, Ιαπωνία, Αυστραλία κ.α.).

6. Το αμερικάνικο κράτος έχει προχωρήσει σε όργιο καταστολής: με δεκάδες χιλιάδες συλλήψεις, δεκάδες νεκρούς, με δακρυγόνα, πλαστικές σφαίρες και βασανιστήρια να αποτελούν καθημερινό φαινόμενο, ενώ επιβάλλονται απαγορεύσεις κυκλοφορίας σχεδόν πανεθνικά. Παράλληλα, οι ακροδεξιές συμμορίες οπλοφορούν, χτυπούν διαδηλώσεις και τραυματίζουν σοβαρά ή και δολοφονούν διαδηλωτές, με την κάλυψη της αστυνομίας.

Η πολιτική κρίση

Η πολιτική κρίση στις ΗΠΑ οξύνεται και αναβαθμίζεται. Είναι μια

κρίση συνολικά της αστικής εξουσίας και των 2 μεγάλων κομμάτων της. Αποτελεί μια κρίση αντιπροσώπευσης των μαζών, με βασικό χαρακτηριστικό την αδυναμία ενσωμάτωσης των «από κάτω» στα πολιτικά σχέδια των «από πάνω». Όσο και αν προσπαθούν οι Δημοκρατικοί να «φλερτάρουν» με την εξέγερση και να φορτώσουν την τερατώδη καταστολή στον «τρελό» Τραμπ, ο Μπάιντεν, αποκάλυψε πόσο... διαφέρουν τα 2 κόμματα, όταν κάλεσε τους αστυνομικούς «να πυροβολούν τους διαδηλωτές στα πόδια και όχι στην καρδιά» (!).

Η εξέγερση εντείνει τη διαδικασία υποβάθμισης των ΗΠΑ, τόσο του ρόλου τους ως παγκόσμιο χωροφύλακα, όσο και οικονομικά και το ξεπέραςμα τους από τους ανταγωνιστές τους (κυρίως την Κίνα) με γοργούς ρυθμούς.

Οι κινητοποιήσεις στις ΗΠΑ συνεχίζονται για πάνω από 1,5 μήνα, με νέες δολοφονίες διαδηλωτών, οι οποίες πυροδοτούν νέες εκρήξεις των μαζών. Οι κινητοποιήσεις σε όλο τον κόσμο δεν

είναι απλά κινητοποιήσεις «αλληλεγγύης» προς τον αμερικάνικο λαό, αλλά μια διαμαρτυρία ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό, το ρατσισμό και σύσσωμο το αστικό πολιτικό σύστημα σε κάθε χώρα. Οι διαδηλωτές στις χώρες αυτές αντιγράφουν πράξεις των διαδηλωτών στις ΗΠΑ, ξηλώνοντας αγάλματα αποικιοκρατών και σφαγέων (π.χ. Λεοπόλδος ΙΙ - Βέλγιο, Τσώρτσιλ - Ηνωμένο Βασίλειο) κάτι που αποτελεί μια εξέγερση ενάντια στην ίδια την ιστορία του καπιταλισμού: την αποικιοκρατία και την πρωταρχική κεφαλαιοκρατική συσσώρευση. Είναι σίγουρο πως η ανθρωπότητα βρίσκεται στα προεόρτια ενός νέου παγκόσμιου κύματος εξεγέρσεων και αγώνων. Αυτό θα έχει ως αποτέλεσμα να ανδρωθούν νέες γενιές επαναστατών, αγωνιστών και οργανώσεων, θα επιφέρει ένα ξαναζωντάνεμα των μαζών για την αναζήτηση μιας εναλλακτικής και τέλος θα οδηγήσει στην αναγέννηση των σοσιαλιστικών ιδεών.

■ Σωτήρης Κ.

Σπίθα για όλο τον πλανήτη οι αγώνες στις ΗΠΑ

Η πανδημία του κοροναϊού ήρθε για να τονίσει τα αδιέξοδα του καπιταλιστικού συστήματος και χρησιμοποιήθηκε τάχιστα από το διεθνές κεφάλαιο για να αλλάξει προς το χειρότερο τα δημοκρατικά/πολιτικά/κοινωνικά δικαιώματα. Τα περιοριστικά μέτρα και ο πρωτόγνωρος φόβος του ιού δημιούργησαν αρχικά μια σύγχυση στα κινήματα και στους αγωνιστές. Όμως η ραγδαία επιδείνωση της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης και του βιοτικού επιπέδου δισεκατομμυρίων ανθρώπων, επανέφεραν δριμύτερη την ταξική πάλη σε πολλές χώρες.

Σημαντικός πυροδότης ήταν η δολοφονία του Φλόιντ στην Μινεάπολις και το πανεθνικό κίνημα αντίδρασης σε όλες τις ΗΠΑ. Η στοχοποίηση όλων των μεγάλων προβλημάτων (ο ρατσισμός, η κοινωνική ανισότητα και ο κοινωνικός ρατσισμός στην υγεία, στην παιδεία, στην εργασία, στην ανεργία, ακόμη και στους θανάτους από κοροναϊό, οι δουλκές σχέσεις εργασίας, η κρατική καταστολή και τρομοκρατία, η καταστροφή του περιβάλλοντος, κ.α.) αναζωπύρωσε αντιδράσεις σε όλες τις χώρες. Σηλιτεύτηκε το αποικιοκρατικό/δουλοκτητικό παρελθόν και παρόν πολλών νυν και πρώην ιμπεριαλιστικών κρατών από τους ίδιους τους πολίτες τους. Αναδείχθηκαν παρόμοια περιστατικά αστυνομικής βίας και δολοφονιών. Αμφισβητούνται ο ρόλος και οι μέθοδοι των αστυνομικών. Και κυρίως, η αμφισβήτηση και ο αγώνας παίρνουν μαχητικές μορφές, με παράδειγμα τους αγώνες στις ΗΠΑ.

Όπως το 1999 που από το Σιάτλ ξεκίνησε το λεγόμενο «αντι-παγκοσμιοποιητικό» κίνημα, έτσι και τώρα το αμερικανικό κίνημα δίνει έναυσμα σε μια νέα διεθνή ταξική αντεπίθεση. Το κίνημα στην μητρόπολη του καπιταλισμού έχει πάντα μεγάλη επιρροή στα κινήματα παγκοσμίως, αναδεικνύοντας και την τεράστια σημασία του αμερικάνικου προλεταριάτου στους παγκόσμιους ταξικούς συσχετισμούς. Δεν είναι τυχαίο που αυτό το κίνημα συμπαρέσυρε χιλιάδες καλλιτέχνες και αθλητές σε όλο τον κόσμο να πάρουν δημόσια θέση υπέρ του αγώνα.

Στον Κόσμο

Γερμανία: η γερμανική «ατμομηχανή» ήδη από το 2019 ήταν σε πτωτική τάση και

επέβαλλε σε 374.000 εργαζόμενους την εκ περιτροπής εργασία. Τον Μάιο του 2020, βρέθηκαν σε εκ περιτροπής εργασία 7,3 εκατομμύρια εργαζόμενοι σε όλους τους κλάδους! Διαδηλώσεις με αφορμή την δολοφονία Φλόιντ έγιναν σε όλες τις μεγάλες πόλεις, με τις μεγαλύτερες σε Βερολίνο και Αμβούργο, όπου έγιναν και συγκρούσεις με την αστυνομία. Οι διαδηλώσεις έγιναν ενάντια στις απαγορεύσεις της κυβέρνησης λόγω πανδημίας. Συμβολικά, με το BlackLiveMatters στις φανέλες εμφανίστηκαν οι παίκτες της Μπάιερν.

Βρετανία: η ανεργία έχει διπλασιαστεί, ενώ αναμένεται αύξηση από τον Σεπτέμβριο που τελειώνει το κυβερνητικό πρόγραμμα επιδότησης των εργοδοτών. Οι συνθήκες ακραίας φτώχειας, που ταλανίζουν εκατομμύρια λαϊκές οικογένειες, ανάγκασαν την κυβέρνηση να παρατείνει την διανομή δωρεάν γευμάτων σε φτωχούς μαθητές και στις διακοπές του καλοκαιριού. Μεγάλες διαδηλώσεις έγιναν στο Λονδίνο, μπροστά στην αμερικανική πρεσβεία και κοντά στην πρωθυπουργική κατοικία, όπου έγιναν συγκρούσεις με την αστυνομία. Μεγάλες ήταν οι διαδηλώσεις και σε Μάντσεστερ, Μπρίστολ. Ειδικά στο Μπρίστολ αποκαθλώθηκε και ρίχτηκε στο ποτάμι το άγαλμα του δουλεμπόρου Ε. Κόλστον. Αγάλματα αποικιοκρατών/δουλεμπορών έγιναν στόχος σε όλη την Βρετανία. Από το μουσείο Ντόκλαντς στο Λονδίνο αποκαθλώθηκε το άγαλμα του δουλοκτητή Ρ. Μίλιγκαν. Ο δήμαρχος του Λονδίνου αναγκάστηκε να δηλώσει πως θα ελεγχθούν όλα τα αγάλματα και οι ονομασίες οδών της πόλης που σχετίζονται με το παρελθόν της δουλείας!

Γαλλία: η γαλλική κοινωνία είναι απογοητευμένη. Όλες οι οικονομικές και κοινωνικές αιτίες που οδήγησαν στο κίνημα των «Κίτρινων Πιλέκων» οξύνονται. Μετά την πανδημία, οι απολύσεις και η ανεργία αυξάνουν ραγδαία. Κολοσσοί όπως η Renault συρρικνώνονται και απολύουν. Η κυβέρνηση όχι μόνο δεν ενισχύει το σύστημα Υγείας, αλλά προωθεί την κατάργηση του 35ωρου στα νοσοκομεία ως πρόταση για... αύξηση μισθών στους νοσηλευτές! Οι μεγάλες πορείες ιατρών και νοσηλευτών, που ζητούσαν προσλήψεις και αυξήσεις μισθών 300-400 ευρώ, χτυπήθηκαν βανάουσα από την αστυνομία. Ο Μακρόν πρόωθησε στα γρήγορα νέα αντεργατικά μέτρα. Οι εργοδότες θα ανανεώσουν τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου όπως τους συμφέρει, η τη-

λεργασία θα παγωθεί ακόμα και στον ιατρικό τομέα, θα αυξηθεί το ανώτατο εβδομαδιαίο όριο εργασίας από 48 σε 60 ώρες, θα καταργηθεί το 35ωρο. Παράλληλα, πολλοί εργοδότες πιέζουν τους εργαζόμενους να δεχτούν τις λεγόμενες Συλλογικές Συμβάσεις Απόδοσης που προσαρμόζουν τους μισθούς ανάλογα με τα κέρδη της επιχείρησης ενώ ζητούν την περικοπή μισθών και δικαιωμάτων (13ος μισθός, μεταφορικά, άδειες κ.λπ.) με την υπόσχεση να μην απολύσουν!

Το κίνημα κινείται τώρα με αιχμή τους υγειονομικούς, όμως νέοι κλάδοι είναι σε αναταραχή ενώ τα «Κίτρινα Πιλέκα» ανασυγκροτούνται. Περιπτώσεις δολοφονιών από αστυνομικούς ανασύρονται και παίρνουν δημοσιότητα. Η Γαλλία αναμένει ένα καυτό φθινόπωρο.

Βέλγιο: παρά την κυβερνητική απαγόρευση των διαδηλώσεων λόγω πανδημίας, χιλιάδες διαδήλωσαν σε Βρυξέλλες και Λιέγη. Στην Αμβέρσα, με απαίτηση των διαδηλωτών, απομακρύνθηκε το άγαλμα του βασιλιά Λεοπόλδου Β' που αιματοκύλησε το Κονγκό με 10 εκ. νεκρούς.

Σημαντικές διαδηλώσεις έγιναν στην Κοπεγχάγη της Δανίας μπροστά στην πρεσβεία των ΗΠΑ. Στην Σουηδία, στο Γκέτεμποργκ, η αστυνομία διέλυσε την συγκέντρωση με το πρόσχημα της πανδημίας. Οι διαδηλώσεις που έγιναν σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη ήταν από τις μαζικότερες και μαχητικότερες των τελευταίων χρόνων, παίρνοντας την σκυτάλη από τις αντιδράσεις της νεολαίας σε πλατείες και γειτονιές ενάντια στην αστυνομοκρατία.

Χιλή: Ο λαός της Χιλής μετά από την πολύμηνη εξέγερση το 2019, από τον Μάη ξαναβρέθηκε στον δρόμο. Οι υποσχέσεις του προέδρου Πίνερα για δημοκρατικές αλλαγές και οικονομική ενίσχυση των φτωχών, έμειναν στα λόγια. Η πανδημία «γκρέμισε» το υγειονομικό σύστημα της χώρας ενώ η ένταση της οικονομικής κρίσης βύθισε στην πείνα μεγάλα

τμήματα του αστικού πληθυσμού. Οι εξεγερμένοι ξαναβγήκαν στους δρόμους με μπλόκα παντού ενώ η κυβέρνηση έχει επιστρατεύσει τον στρατό για να τους αντιμετωπίσει.

Λίβανος: έχει επικρατήσει ακραία φτώχεια, ενώ η κυβέρνηση διαπραγματεύεται με το ΔΝΤ δάνειο 10 δισ. δολαρίων. Ενώ το νόμισμα της χώρας κατακυβερνάται, τα βασικά αγαθά ακριβαίνουν και η ανεργία διογκώνεται, μεγάλες διαδηλώσεις καταλήγουν σε συγκρούσεις με αστυνομία και στρατό, ζητώντας την παραίτηση της κυβέρνησης.

Αυστραλία: πρωτοφανείς διαδηλώσεις έγιναν και στην Αυστραλία, παρά την απαγόρευση της κυβέρνησης. Κεντρικό ζήτημα που ανέδειξαν ήταν ο αυστραλέζικος δολοφονικός ρατσισμός ενάντια στους αυτόχθονες κατοίκους, τους Αβορίγινες, και στους μετανάστες.

Κολομβία: ξανά στους δρόμους οι Κολομβιανοί ενάντια στην κυβέρνηση Ντούκε που ευθύνεται για τις διαρκείς δολοφονίες λαϊκών αγωνιστών. Από το 2018 έχουν δολοφονηθεί 721 αγωνιστές, από τους οποίους οι 214 ήταν πρώην αντάρτες.

Μικρές και μεγάλες διαδηλώσεις με αφορμή την δολοφονία Φλόιντ έγιναν και στην Τύνιδα της Τυνησίας, στην Σεούλ της Νότιας Κορέας, στο Τόκιο και άλλες πόλεις της Ιαπωνίας, στην Ινδία που καταγγέλλονται παρόμοια περιστατικά αστυνομικής βίας (3.146 άνθρωποι πέθαναν σε αστυνομικά τμήματα το 2017-18), στο Μεξικό όπου η δολοφονία ενός 30χρονου οικοδόμου από αστυνομικούς ξεσήκωσε ένα πανεθνικό κίνημα αντίδρασης με την συμμετοχή του Ικιγιέρμο Ντελ Τόρο και της Σάλμα Χάγιεκ.

Σε δεκάδες ακόμα χώρες, εργαζόμενοι και νεολαίοι ενθαρρυνόμενοι από τους αγωνιστές των ΗΠΑ, βροντοφωνάζουν: «Δεν μπορούμε να αναπνεύσουμε» και παίρνουν θέσεις μάχης.

■ Α. Φ.

Βουλευτικές εκλογές στη Σερβία

Απόλυτη κυριαρχία του Βούτσιτς εν όψει σημαντικών εξελίξεων

Σε παράσταση για ένα ρόλο εξελίχθηκαν, όπως περίπου αναμενόταν, οι βουλευτικές εκλογές της 21ης Ιουνίου στη Σερβία, οι πρώτες σε ευρωπαϊκή χώρα μετά το ξέσπασμα της πανδημίας. Η επανεκλογή του Σερβικού Προοδευτικού Κόμματος του προέδρου Αλεξάνταρ Βούτσιτς ήταν εκκωφαντική, καθώς συγκέντρωσε ποσοστό ρεκόρ, λίγο πάνω από 60%, από περίπου 48% που είχε συγκεντρώσει το 2016, και καταλαμβάνει τις 189 από τις 250 έδρες της σέρβικης Βουλής. Η επιτυχία αυτή του δίνει, εκτός των άλλων, το δικαίωμα να προχωρήσει (και μάλιστα ακόμα και μόνος του) στη συνταγματική αναθεώρηση, η οποία ήταν βασικός του στόχος. Το άλλο κόμμα του μέχρι πρότινος κυβερνητικού συνασπισμού, το Σοσιαλιστικό Κόμμα, συγκέντρωσε 10,35% παρουσιάζοντας πτώση. Η σύνθεση της Βουλής ολοκληρώνεται με τη Σερβική Πατριωτική Ένωση του Σάπιτς, η οποία περιορίζεται στο 3,85%. Κανένα άλλο κόμμα δεν ξεπέρασε το όριο του 3% (το οποίο ίσχυσε για πρώτη φορά, ενώ μέχρι τώρα ήταν στο 5%), με αποτέλεσμα η Βουλή από εφτακομματική να γίνει επί της ουσίας τρικομματική. Οι υπόλοιπες έδρες της Βουλής μοιράζονται σε μειονοτικά κόμματα (Ουγγρικό, Αλβανικό, Βοσνιακό), για τα οποία δεν ισχύει το όριο εισόδου.

Η αποχή ήταν πολύ μεγάλη, ξεπερνώντας το 50%. Η βασική αιτία δεν ήταν ο κορωνοϊός (παρόλο που η Σερβία βιώνει μια ραγδαία αύξηση των κρουσμάτων το τελευταίο διάστημα), αλλά το μποϊκοτάζ στις εκλογές μιας σειράς κομμάτων της αντιπολίτευσης, τόσο από την αριστερά/κεντροαριστερά όσο κι από τον εθνικιστικό χώρο, τα οποία κατηγορούν τον Βούτσιτς για αυταρχισμό και χειραγώγηση της εκλογικής διαδικασίας.

Ο ρόλος της Σερβίας στην ευρύτερη περιοχή έχει αποκτήσει τα τελευταία χρόνια και πάλι μια πολύ μεγάλη σημασία. Μετά τη Συμφωνία των Πρεσπών, που άνοιξε τον δρόμο για την ένταξη και της Βόρειας Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ, η Σερβία αποτελεί επίσημα και το τελευταίο εμπόδιο για τη μετατροπή της Βαλκανικής χερσονήσου σε μια τεράστια βάση του ΝΑΤΟ και των Αμερικανών.

Προφανώς, η προσπάθεια αυτή των Αμερικανών —αλλά και των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών— είναι αρκετά παλιότερη. Ήδη από την προσπάθεια διάλυσης της Γιουγκοσλαβίας το 1992, της οποίας η Σερβία ήταν η μεγαλύτερη ομόσπονδη δημοκρατία, αλλά και αργότερα με τη στήριξη της Αλβανίας και του UCK στον πόλεμο του Κοσόβου και τον δεύτερο πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία το 1999.

Τα τελευταία χρόνια η προσπάθεια των ιμπεριαλιστών στην περιοχή περιλαμβάνει για τη Σερβία και «καρότο και μαστίγιο». Από τη μία είναι εμφανής η στήριξη της Αλβανίας και του Κοσόβου σε κάθε προστριβή τους με το σερβικό κράτος, από την άλλη υπάρχει πλέον μια προσπάθεια το ζήτημα να λυθεί και με τον προσεταιρισμό της Σερβίας και τις συνομιλίες για την ένταξη της στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Μάλιστα, η πρόσφατη παραπομπή του προέδρου του Κοσόβου Χοσίμ Θάτσι στο Δικαστήριο της Χάγης για εγκλήματα πολέμου, ίσως αποτελεί και μια —κατά βάση επικοινωνιακή— ένδειξη «καλής θέλησης». Η προσπάθεια αυτή, συναντά αρκετές δυσκολίες. Πρώτον, γιατί οι μνήμες του σέρβικου λαού από τις επεμβάσεις των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών και τους βομβαρδισμούς του Βελιγραδίου το 1999 είναι πάρα πολύ πρόσφατες. Δεύτερον, γιατί όσο

περισσότερο σφίγγει ο κλοιός του ΝΑΤΟ στα Βαλκάνια, τόσο περισσότερη βαρύτητα στη Σερβία ρίχνει η Ρωσία (και η Κίνα), η οποία γνωρίζει πολύ καλά ότι αποτελεί πλέον το μόνο της στήριγμα στην πολύ σημαντική από κάθε άποψη γι' αυτήν (όχι μόνο οικονομικά-γεωπολιτικά, αλλά και ιστορικά, λόγω του σλαβικού στοιχείου) περιοχή των Βαλκανίων. Μάλιστα ο Βούτσιτς θεωρείται προνομιακός συνομιλητής και «εκλεκτός» του Πούτιν, κάτι που παίζει σαφώς ρόλο και στα υψηλά ποσοστά που πέτυχε στις εκλογές. Και τρίτον, γιατί ο ρόλος, η βαρύτητα και κυρίως η «λάμψη» της ευρωενωσιακής προοπτικής έχει ξεθωριάσει πάρα πολύ την τελευταία 20ετία (ας θυμηθούμε σαν τελευταίο δείγμα και το δημοψήφισμα στη Βόρεια Μακεδονία).

Το 2018, και πάλι επί προεδρίας Βούτσιτς, Σερβία και Κόσοβο ξεκίνησαν συνομιλίες για ενδεχόμενη αλλαγή των συνόρων τους: σε αυτές θα περιλαμβανόταν η ένταξη στη Σερβία της περιοχής της Βόρειας Μητροβίτσας που κατοικείται στην πλειονότητά της από Σέρβους, ενώ στην κυριαρχία του Κοσόβου θα περιερχόταν η Κοιλάδα του Πρέσεβο στη Νότια Σερβία, που κατοικείται σχεδόν αποκλειστικά από Αλβανούς. Οι συνομιλίες αυτές απέτυχαν —και με την εμπλοκή και διαφωνία της ΕΕ— οδηγώντας σε νέα κρίση τις διμερείς σχέσεις. Οι δασμοί του Κοσόβου στα σερβικά προϊόντα, και κυρίως η ίδρυση κοσσοβάρικου στρατού που ακολούθησαν, ήταν τα κύρια γεγονότα αυτής της κρίσης.

Σήμερα, δύο χρόνια μετά, και αφού έχει προηγηθεί η Συμφωνία των Πρεσπών, φαίνεται ότι οι ιμπεριαλιστές πιέζουν και πάλι για μια σύντομη «επίλυση» του ζητήματος. Αυτό δείχνει και η έντονη κινητικότητα πάνω στο θέμα το τελευταίο διάστημα: στα τέλη του Ιουνίου με πρωτοβουλία του ίδιου του Τραμπ πραγματοποιήθηκε διμερής συνάντηση των δύο πλευρών στην Ουάσινγκτον, ενώ για τις 10 Ιουλίου είχε οριστεί νέα συνάντηση κορυφής με τηλεδιάσκεψη, αυτήν τη φορά με πρωτοβουλία της Γαλλίας και της Γερμανίας.

Φαίνεται ότι πολύ σύντομα θα έχουμε εξελίξεις πάνω στο ζήτημα, το οποίο έχει γίνει το υπ' αριθμόν ένα για την κατάσταση στα Βαλκάνια. Το μόνο δεδομένο είναι, πως η ιστορική εμπειρία έχει αποδείξει ότι εκεί που οι ιμπεριαλιστές «σπεύδουν» να λύσουν τα εθνικά ζητήματα και τους εθνικισμούς —που αυτοί έχουν δημιουργήσει ή μεγεθύνει— η κατάσταση όχι μόνο δεν εξομαλύνεται, αλλά περιπλέκεται πολύ περισσότερο, και πάντοτε εις βάρος των εργαζομένων και των λαών της περιοχής.

■ Γιάννης Σμυρλής

στον κόσμο...

Παλαιστίνη

Στους δρόμους βγήκαν χιλιάδες Παλαιστίνιοι ενάντια στα σχέδια Τραμπ και Νετανιάχου, που σβήνουν την όποια ελπίδα κράτους τους έχει απομείνει. Η «λύση» που θέλουν να επιβάλλουν οι ιμπεριαλιστές είναι στα μέτρα του Ισραήλ και περιλαμβάνει την προσάρτηση του 30% των ήδη λεηλατημένων εδαφών της Δυτικής Όχθης, και η οποία προβλέπονταν να ξεκινήσει στις 1/7.

Διαδηλώσεις πραγματοποιούνται από τον Ιούνιο σε Δυτική Όχθη και Λωρίδα της Γάζας ενώ πολλές χιλιάδες συγκεντρώθηκαν και στο Τελ Αβίβ στις 6/6, όπου Παλαιστίνιοι, Ισραηλινοί και Άραβες τάχθηκαν κατά των αμερικανο-ισραηλινών σχεδίων με συνθήματα επηρεασμένα από την εξέγερση στις ΗΠΑ: «Οι ζωές των Παλαιστινίων μετρούν», «Μην κάνετε το Απαρτχάιντ σπουδαίο ξανά» και «Δεν μπορούμε να αναπνεύσουμε από το 1948». Μεγάλες διαδηλώσεις οργανώθηκαν και στις 1/7 στη Γάζα (από τη Χαμάς), στην Ραμάλα (από Παλαιστινιακή Αρχή και Φατάχ) και στην Ιεριχώ, όπου ισραηλινοί πρώην βουλευτές και Υπουργοί τάχθηκαν κατά των προσαρτήσεων, φανερώνοντας τις δεύτερες σκέψεις που υπάρχουν στο ισραηλινό στρατόπεδο και εκφράζονται και από τον Γκαντς, κυβερνητικό εταίρο του Νετανιάχου. Οι Παλαιστίνιοι υπόσχονται αντίποινα όπως και πολλές αραβικές χώρες, απειλώντας το σιωνιστικό καθεστώς που αποτελεί την αιχμή του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στην Μέση Ανατολή στην οποία έχει υποστεί σημαντικές ήττες τα τελευταία χρόνια.

Οι παλαιστινιακές οργανώσεις Χαμάς και Φατάχ, παρά τις σημαντικές μεταξύ τους διαφωνίες, συμφώνησαν εκ νέου μέσω τηλεδιάσκεψης σε κοινό μέτωπο ενάντια στο αμερικανικό σχέδιο ενώ η Παλαιστινιακή Αρχή ανακοίνωσε τον Μάιο ότι οι διμερείς συμφωνίες με το Ισραήλ δεν ισχύουν πλέον και έκτοτε δεν δέχεται τα χρήματα από τους φόρους που συγκεντρώνουν οι ισραηλινές αρχές στις κατεχόμενες περιοχές. Οι πιέσεις ανάγκασαν τον Νετανιάχου να αναβάλλει τις προσαρτήσεις, με τον κίνδυνο ωστόσο να επικρέμεται καθώς αξιωματούχοι της κυβέρνησης αναφέρουν ότι οι προσαρτήσεις θα ξεκινήσουν μέχρι τα τέλη Ιουλίου.

Συνένοχη στην εξόντωση του παλαιστινιακού λαού είναι η ελληνική αστική τάξη καθώς αναβαθμίζει τον αντιδραστικό άξονα Ελλάδα-Ισραήλ-Κύπρου. Μετά την συμφωνία για τον East-Med, κυρώθηκε στην ελληνική Βουλή, στις 7/7, συμφωνία μεταξύ των υπουργείων Άμυνας Ελλάδας και Ισραήλ για την «Προμήθεια Εξοπλισμού και Υπηρεσιών Άμυνας» υπέρ τάχθηκαν ΝΔ, ΚΙΝΑΔ και Ελληνική Λύση, παρών ψήφισε ο ΣΥΡΙΖΑ που προσέγγισε το Ισραήλ και έδωσε την χώρα όσο κανείς στο άρμα των ΗΠΑ. Ο δε υπουργός Νίκος Παναγιωτόπουλος οραματίζεται «συνέργειες και συνεργασία, ακόμα και με όρους συμπαραγωγής στην Ελλάδα, με ελληνικές εταιρείες της αμυντικής βιομηχανίας, σε μια μεγάλη γκάμα αμυντικού υλικού».

Χονγκ-Κονγκ

Το κοινοβούλιο της Κίνας ψήφισε τη νομοθεσία περί Εθνικής Ασφάλειας για το Χονγκ Κονγκ στις 30/6, πυροδοτώντας νέες διαδηλώσεις και συγκρούσεις. Ο νόμος τιμωρεί τα αδικήματα της απόσχισης, της ανατροπής, της τρομοκρατίας και της σύμπραξης με ξένες δυνάμεις με ισόβια φυλάκιση, ενώ επιτρέπει την έκδοση των κατηγορουμένων για να δικαστούν στην κινεζική ενδοχώρα. Το Κ.Κ. Κίνας επιχειρεί να επιβάλλει αυτό που δεν κατάφερε η κυβέρνηση μαριονέτα του, της Κάρι Λαμ, μετά τις πρωτοφανείς κινητοποιήσεις το 2019-2020. Μόνο την πρώτη μέρα εφαρμογής του νόμου η αστυνομία προχώρησε σε 300 συλλήψεις, σε δυναμική διαδήλωση όπου συμμετείχαν εκατοντάδες χιλιάδες. Για την εφαρμογή του νόμου η Κίνα άνοιξε γραφείο Εθνικής Ασφάλειας στο κέντρο της πόλης, κοντά σε πάρκο που ήταν από τα πιο δημοφιλή σημεία για τις διαδηλώσεις, και το οποίο θα λειτουργεί με υπερεξουσίες και ανεξέλεγκτο από τις τοπικές αρχές.

Αργεντινή: στη μέγγενη του κορονοϊού, της κρίσης και των τοκογλύφων

Στις 22 Μαΐου, η κυβέρνηση των περουνιστών του προέδρου Αλμπέρτο Φερνάντες αποφάσισε να μην πληρώσει εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας τόκου ύψους 500 εκατομμυρίων δολαρίων, που αφορούν εξωτερικό χρέος της Αργεντινής προς διάφορους πιστωτές. Τα κοράκια των διεθνών «οίκων πιστοληπτικής αξιολόγησης» κήρυξαν αμέσως τη χώρα σε κατάσταση χρεοκοπίας, την ένατη στην ταραχώδη οικονομική ιστορία της.

Ωστόσο, από τις αρχές Μαρτίου και τη νέα οξύνση της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης που πυροδότησε η πανδημία του κορονοϊού, η κυβέρνηση της Αργεντινής βρίσκεται σε συνεχείς διαπραγματεύσεις με τους πιστωτές της χώρας, σε μια προσπάθεια να ελαφρυνθεί κάπως το τεράστιο βάρος του δημόσιου χρέους (324 δις δολάρια, σχεδόν 90% του ΑΕΠ) και να μπορέσουν να χρηματοδοτηθούν μέτρα ενίσχυσης επιχειρήσεων και νοικοκυριών, ώστε να αποτραπεί η πλήρης κατάρρευση της οικονομίας. Η πρόταση της κυβέρνησης Φερνάντες προς τους εκπροσώπους της διεθνούς τοκογλυφίας προβλέπει τριετή περίοδο χάριτος, δηλαδή αναστολής των πληρωμών του χρέους, σε συνδυασμό με «κούρεμα» των τόκων κατά 62% και του αρχικού κεφαλαίου των δανείων κατά 5,4%. Τα μέτρα αυτά υπολογίζεται ότι θα οδηγήσουν σε μείωση του συνολικού χρέους της χώρας κατά 41,5 δις. δολάρια, όμως απορρίπτονται από τους δανειστές, με τις διαπραγματεύσεις να έχουν περιέλθει σε αδιέξοδο.

Η θηλιά του χρέους γίνεται όλο και πιο ασφυκτική λόγω των υγειονομικών, κοινωνικών και οικονομικών επιπτώσεων της πανδημίας. Ενώ το νότιο ημισφαίριο βρίσκεται στην καρδιά του χειμώνα, τα κρούσματα

κορονοϊού στην Αργεντινή έχουν ξεπεράσει τα 87.000 και οι νεκροί φτάνουν τους 1700. Τα περιοριστικά μέτρα που επιβλήθηκαν τον Μάρτιο έχουν χαλαρώσει στο μεγαλύτερο μέρος της χώρας, η ισχύς τους όμως έχει παραταθεί στο Μπουένος Άιρες και τα προάστια του. Μπορεί βέβαια ο αριθμός κρουσμάτων και θυμάτων στην Αργεντινή να απέχει πολύ από την τραγωδία που βιώνουν χώρες όπως η Χιλή, το Περού, το Εκουαδόρ και ιδιαίτερα η Βραζιλία – λόγω των εγκληματικών πολιτικών του ακροδεξιού Μπολσονάρο – ωστόσο τα πλήγματα στην εύθραυστη οικονομία της είναι συντριπτικά. Μετά τη νεοφιλελεύθερη λαίλαπα της κυβέρνησης Μάκρι (2015-2019) και με ήδη καταγεγραμμένη ύφεση τα τελευταία δύο χρόνια, το ΑΕΠ της Αργεντινής θα μειωθεί περαιτέρω φέτος, με τις εκτιμήσεις να κυμαίνονται από -8% έως -12%. Όπως παντού στον κόσμο, τα θύματα αυτής της κατάστασης είναι οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Σύμφωνα με εκτιμήσεις του Διεθνούς Οργανισμού Εργασίας, το 2020 θα χαθούν από 750.000 έως 850.000 θέσεις εργασίας, ενώ, σύμφωνα με μελέτη του Καθολικού Πανεπιστημίου Αργεντινής, το ποσοστό των ανθρώπων που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας θα εκτοξευτεί στο 45% και ο αριθμός των αδυνατούν να πληρώσουν ακόμα και για βασικά είδη διατροφής θα διπλασιαστεί.

Μπροστά στην υγειονομική και οικονομική κρίση, η υποτιθέμενη «αριστερή» κυβέρνηση του Φερνάντες ακολούθησε ουσιαστικά το μοτίβο όλων των αντιδραστικών κυβερνήσεων διεθνώς: ογκώδη πακέτα ενίσχυσης των επιχειρήσεων, άρνηση της γενναίας αύξησης της χρηματοδότησης του δημόσιου συστήματος υγείας (την οποία ο Μάκρι είχε περικόψει

κατά 25%!) και της επίταξης ιδιωτικών μονάδων υγείας, ανεπαρκείς δαπάνες για μάσκες, αναπνευστήρες και τεστ για τον κορονοϊό, καμία καταπολέμηση της κερδοσκοπίας σε βασικά υγειονομικά και άλλα είδη, κλείσιμο του κοινοβουλίου και νομοθέτηση με προεδρικά διατάγματα, απαγόρευση συναθροίσεων και διαδηλώσεων, ασυδοσία των κατασταλτικών μηχανισμών, ιδιαίτερα απέναντι στους πιο αδύναμους.

Η κυβέρνηση νομοθέτησε βέβαια απαγόρευση απολύσεων, χωρίς όμως αναδρομική ισχύ για τις απολύσεις που είχαν γίνει μαζικά πριν την έναρξη της καραντίνας στα μέσα Μαρτίου και κυρίως χωρίς την παραμικρή κύρωση για τους εργοδότες που δεν πειθαρχούν. Παράλληλα, τα αφεντικά έχουν απόλυτη ελευθερία να αναστέλλουν συμβάσεις και να επιβάλλουν, εκβιάζοντας με κλεισίματα και απολύσεις, μειώσεις μισθών. Επίσης, η κυβέρνηση πήρε μέτρα «ανακούφισης» των νοικοκυριών, όπως το «Οικογενειακό Εισόδημα Έκτακτης Ανάγκης» και η «Κάρτα Διατροφής», το ύψος όμως των οποίων απέχει πολύ από το να επαρκεί για την κάλυψη των βασικών αναγκών, ιδιαίτερα των πιο φτωχών οικογενειών. Και βέβαια, εμφανίζεται υποχωρητική απέναντι στους εκβιασμούς του ΔΝΤ και των τοκογλύφων και ούτε και συζητά το ενδεχόμενο ολικής παύσης των πληρωμών του δημόσιου χρέους, ώστε να βρεθούν οι απαραίτητοι πόροι για ουσιαστική στήριξη των εργαζόμενων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, του δημόσιου συστήματος υγείας και της επανεκκίνησης της οικονομίας.

Το εργατικό κίνημα της Αργεντινής, με τις πλούσιες παραδόσεις και την ισχυρή παρουσία επαναστατικών τροτσικιστικών οργανώσεων, δεν έμεινε αδρανές απέναντι στις

αντεργατικές πολιτικές. Κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις του κινήματος οργάνωσαν μαχητικές κινητοποιήσεις, σπάζοντας στον δρόμο τις αντιδημοκρατικές απαγορεύσεις, τηρώντας παράλληλα τα μέτρα προστασίας. Εξαιρετικά σημαντικός είναι ο αγώνας των εργαζομένων στην εταιρεία ψυγείων Penta, η οποία έκλεισε από την αρχή της καραντίνας, με την εργοδοσία να αρνείται ακόμα και την καταβολή δεδουλευμένων. Οι εργαζόμενοι προχωρούν επί τρεις μήνες σε αποκλεισμούς δρόμων και κινητοποιήσεις σε υπουργεία και τώρα απαιτούν από την κυβέρνηση τη μοναδική βιώσιμη λύση, δηλαδή την εθνικοποίηση του εργοστασίου.

Το Μέτωπο της Αριστεράς και των Εργαζομένων – Ενότητα (FIT-U), συμμαχία 4 επαναστατικών τροτσικιστικών οργανώσεων, πρωτοστατεί στις κινητοποιήσεις και προβάλλει ένα πρόγραμμα άμεσης πάλης και σωτηρίας για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, με κύριους άξονες την καθολική απαγόρευση των απολύσεων, τον τριπλασιασμό των δαπανών για τη δημόσια υγεία, την εθνικοποίηση των επιχειρήσεων που κλείνουν ή βγάζουν το προσωπικό σε αναστολή, τη μαχητική υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών, την ολική διαγραφή του χρέους.

■ Πάννης Χαλάς

Γαλλία: επιδημία οικονομικής και πολιτικής κρίσης

Μετά την άρση, στις αρχές Ιούνη, των έκτακτων μέτρων ενάντια στην εξάπλωση της πανδημίας, η γαλλική οικονομία και κοινωνία μοιάζουν να επιχειρούν επαναφορά στην προ κορονοϊού κατάσταση. Η βιομηχανία στις αρχές Ιούλη λειτουργεί στο 80% της προ κορονοϊού περιόδου, ενώ η κατανάλωση των νοικοκυριών πλησιάζει τα προηγούμενα επίπεδα. Εντούτοις, όλοι γνωρίζουν ότι όχι μόνο η οικονομία δεν ανακάμπτει, αλλά ότι ο εσωτερικός της ρυθμός έχει διαταραχθεί βαθιά. Όλες οι εκτιμήσεις αναμένουν τεράστια πτώση των επενδύσεων, ενώ η μείωση του ΑΕΠ θα κυμανθεί μεταξύ περίπου 8-12%. Η όποια εικόνα σχετικής ανάρρωσης οφείλεται στη μαζική κρατική επέμβαση, όμως αυτή δεν μπορεί να συνεχιστεί απεριόριστα.

Σε αυτό το πλαίσιο, η επιθετικότητα της εργοδοσίας και της αστικής τάξης στη Γαλλία οξύνεται και εμφανίζεται γυμνή. Ο Μακρόν, στο τελευταίο του διάγγελμα και σε συνέντευξή του στον επαρχιακό τύπο, έκανε λόγο για «πολύ δύσκολη και σκληρή φθινοπωρινή επιστροφή», δήλωσε ότι «δεν μπορεί να είμαστε από τις χώρες που δουλεύουμε λιγότερο κατά τη διάρκεια του εργασιακού βίου», υπονοώντας το 35ωρο, ενώ εμφανίστηκε αποφασισμένος να συνεχίσει με την αντιμεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού συστήματος. Οι αρθρογράφοι των κύριων αστικών εφημερίδων μιλάνε για «μαύρο» και «με χαρακτηριστικά Αποκάλυψης» φθινόπωρο. Πράγματι, ήδη για την περίοδο από 1 Μαρτίου έως 5 Ιουλίου, οι ομαδικές απολύσεις άνω

των 50 εργαζομένων αφορούν διπλάσιες θέσεις εργασίας συγκριτικά με την ίδια περίοδο πέρσι, ενώ και οι ομαδικές απολύσεις κάτω των 10 εργαζομένων έχουν πολλαπλασιαστεί. Μεγάλες εταιρείες, όπως η Air France, η Airbus, η Renault, η Nokia και η Sanofi, έχουν ανακοινώσει 7580, 5000, 4600, 1220 και 1000 απολύσεις αντίστοιχα. Δεκάδες πτωχεύσεις βιομηχανικών επιχειρήσεων ανακοινώνονται κάθε εβδομάδα, ενώ μάλλον το μεγάλο κύμα κλεισιμάτων και απολύσεων θα ξεσπάσει από τον Σεπτέμβριο. Η ανεργία έχει ήδη αυξηθεί και θα συνεχίσει την άνοδό της, καθώς οι νέες προσλήψεις μειώνονται και οι απολύσεις αυξάνονται. Παράλληλα, η εργοδοσία θέτει εκφιαστικά διλήμματα για μειώσεις μισθών και αύξηση ωρών εργασίας, υποτίθεται για τη διάσωση των επιχειρήσεων και των θέσεων εργασίας, αξιοποιώντας τις τροποποιήσεις του εργατικού δικαίου, που αποτέλεσαν την εναρκτήρια νομοθετική πράξη της προεδρίας Μακρόν.

Στο μεταξύ, ο δεύτερος γύρος των δημοτικών εκλογών, που χαρακτηρίστηκε από αποχή 59% - στα εργατικά προάστια έφτασε το 70-80% - κατέδειξε την πλήρη αποτυχία του εκλογικού σχηματισμού του Μακρόν να ριζώσει, πόσο μάλλον να κυριαρχήσει, έστω σε λίγους σημαντικούς δήμους, τη φθορά ή αδυναμία όλων των παλαιών αστικών πολιτικών δυνάμεων, το φοδοκωμία των Οικολόγων, που κέρδισαν τη δημοχρτία μεγάλων πόλεων (Λυών, Μπορντό, Στρασβούργο, Πουατιέ, Μπεζανσόν, Κολόμπ), μόνοι τους ή σε συνεργασία με άλλες δυνάμεις, και τη συνεχή αποδυνάμωση του ΚΚ Γαλλίας, που απώλεσε παραδοσιακούς δήμους του, όπως σε προά-

στια του Παρισιού, σε ορισμένους από τους οποίους διοικούσε χωρίς διακοπή από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο (Σεν Ντενί, Ομπερβιλιέ). Εξάλλου, στις 19 Μάρ, ο σχηματισμός του Μακρόν έχασε την απόλυτη πλειοψηφία στο γαλλικό κοινοβούλιο, λόγω των συνεχών ανεξαρτητοποιήσεων βουλευτών και του σχηματισμού νέων κοινοβουλευτικών ομάδων. Παρ' ότι η κυβέρνηση μπορεί ακόμα να στηριχθεί σε ομάδες ανεξάρτητων βουλευτών, ο θρυμματισμός της πλειοψηφίας είναι δείκτης της πολιτικής κρίσης, ενόψει του βαθέματος της οικονομικής κρίσης και των σκληρών συγκρούσεων που αναμένονται. Υπό το βάρος των ανωτέρω, ο Μακρόν προχώρησε μετά τις δημοτικές εκλογές σε ανασχηματισμό της κυβέρνησης, αλλάζοντας τον πρωθυπουργό και ορισμένους υπουργούς.

Μετά την άρση της καραντίνας, παρά τη συνέχιση της απαγόρευσης διαδηλώσεων και συναθροίσεων, έλαβαν χώρα ορισμένες μεγάλες διαδηλώσεις, κάποιες παρά την επίσημη απαγόρευση της αστυνομίας: δύο μεγάλες διαδηλώσεις των μεταναστών χωρίς χαρτιά, στις 30/5 και 20/6 στο Παρίσι, και δύο μεγάλες, με περίπου 20 χιλιάδες διαδηλωτές, αντιρατσιστικές διαδηλώσεις στις 2/6 και 13/6, επίσης στο Παρίσι, στον απόηχο της εξέγερσης στις ΗΠΑ. Οι τελευταίες καλέστηκαν από την Επιτροπή Ανταμά Τραορέ, νεαρού μαύρου που δολοφονήθηκε πριν μερικά χρόνια από την αστυνομία στα προάστια. Στις 16/6, έλαβαν χώρα μεγάλες διαδηλώσεις και απεργίες πανεθνικά του νοσηλευτικού και ιατρικού προσωπικού, που διεκδικεί αυξήσεις μισθών και αύξηση της χρηματοδότησης για τη δημόσια υγεία. Συμμετείχαν περίπου 20

χιλιάδες στο Παρίσι και μερικές χιλιάδες σε κάθε μια από άλλες μεγάλες πόλεις (Τουλούζ, Λυών, Ναντ, Μπορντό, Γκρενόμπλ, Μασσαλία). Επίσης, έγιναν διαδηλώσεις σε μικρότερες επαρχιακές πόλεις ή προάστια, συνοδευόμενες από μονοήμερες απεργίες ή στάσεις εργασίας σε εταιρείες και εργοστάσια, στα οποία ανακοινώθηκαν απολύσεις και κλεισίματα, όπως π.χ. μια διαδήλωση 4 χιλιάδων στις 4 Ιούλη, μετά από κάλεσμα των συνδικάτων της Nokia, στην πόλη Lannion στη Βρετανία.

Είναι βέβαιο ότι μετά το καλοκαίρι θα αρχίσουν να γεννιούνται σημαντικοί αγώνες, τόσο της νεολαίας, τροχιοδεικτικές βολές των οποίων αποτελούν οι αντιρατσιστικές διαδηλώσεις του Ιούνη, όσο και της εργατικής τάξης. Φαίνεται ότι θα συμμετάσχουν πλατιά τμήματα της εργατικής τάξης, όχι μόνο λόγω του γενικού χαρακτήρα της εργοδοτικής επίθεσης και της κρίσης, όχι μόνο γιατί το έδαφος έχει προετοιμαστεί από το κίνημα των Κίτρινων Γλέκων και τις μεγάλες απεργίες των σιδηροδρομικών και των εργαζομένων στα ΜΜΜ, αλλά και γιατί οι συγκρούσεις ξεκινάνε από κλάδους του ιδιωτικού τομέα, όπου υπάρχει σχετικά καλή συνδικαλιστική οργάνωση, δηλαδή στις μεγάλες επιχειρήσεις αεροναυτικής και αυτοκινητοβιομηχανίας. Από αυτούς τους αγώνες θα κριθεί η υπεράσπιση του βιοτικού επιπέδου και των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων των εργαζομένων της Γαλλίας, ενώ αναμφίβολα οι δυνάμεις της άκρας αριστεράς θα έχουν μια πρώτη τάξεως ευκαιρία να διεκδικήσουν ρόλο και να ενισχύσουν το εκτόπισμά τους.

Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός (γ' μέρος)

Η στάση των επαναστατών και του προλεταριάτου στον πόλεμο

(συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο)

Η εναντίωση του προλεταριάτου και των φτωχών λαϊκών μαζών της ιμπεριαλιστικής χώρας απέναντι στην ιμπεριαλιστική επέμβαση της μπουρζουαζίας τους σε μια αποικιακή, μισοαποικιακή ή καθυστερημένη χώρα είναι ένα βασικό καθήκον και μια θεμελιώδης, απαραβίαστη αρχή του κομμουνισμού. Αυτό το αυστηρό καθήκον είναι καθολικό (δηλαδή απαγορεύει όχι μόνο κάθε στρατιωτική αλλά κάθε πολιτική, διπλωματική, κ.α., επέμβαση) και δεν μπορεί να παραβιαστεί ή να αμβλυνθεί στο ελάχιστο ανεξάρτητα από: α) τις διάφορες προφάσεις των ιμπεριαλιστών που στον τελευταίο αιώνα έχουν πάρει διάφορες μορφές, όπως «εκπολιτισμός της καθυστερημένης χώρας», «προστασία των διαφόρων ιεραποστολών» σε αυτήν την χώρα, «γενοκτονία που πραγματοποιεί ένας δικτάτορας στην καθυστερημένη χώρα», «καταπίεση των γυναικών», «παραβίαση ατομικών δικαιωμάτων», «ανθρωπιστική επέμβαση», «ενίσχυση των δημοκρατικών δυνάμεων ή της δημοκρατικής μετάβασης στην καθυστερημένη χώρα», κ.ο.κ., β) τα διάφορα καθεστώτα που ισχύουν σε αυτές τις καθυστερημένες χώρες είτε είναι μισοφεουδαρχικά, είτε εθνικιστικά, είτε δικτατορικά, είτε οτιδήποτε άλλο.

Και αυτό για τρεις λόγους:

1) Η ήττα της συγκεκριμένης ιμπεριαλιστικής αστικής τάξης (ειδικά αν αυτή είναι η ηγεμονική, όπως οι ΗΠΑ μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο) θα σημαίνει αφενός μια συνολική παγκόσμια αποδυνάμωση τόσο των ιμπεριαλιστών όσο και του ιμπεριαλιστικού συστήματος σε παγκόσμιο επίπεδο και συνεπώς μια αντίστοιχη ενίσχυση του παγκόσμιου προλεταριάτου και των φτωχών λαϊκών μαζών, και αφετέρου μια αποδυνάμωση ή έστω προσωρινή άμβλυνση του μεγαλύτερου κινδύνου της επανάστασης και του ανθρώπινου είδους, δηλαδή του ιμπεριαλισμού.

2) Είναι αδύνατον για το προλεταριάτο της συγκεκριμένης ιμπεριαλιστικής χώρας (που επεμβαίνει στρατιωτικά σε μια καθυστερημένη χώρα) να απελευθερωθεί από την κυρίαρχη ιμπεριαλιστική αστική τάξη του αν αποδέχεται για οποιονδήποτε λόγο την εκμετάλλευση που ασκεί αυτή η ιμπεριαλιστική του μπουρζουαζία στο προλεταριάτο ή στις φτωχές μάζες ή στο καταπιεσμένο έθνος της καθυστερημένης χώρας.

3) Η ήττα της συγκεκριμένης ιμπεριαλιστικής αστικής τάξης και η αποδυνάμωση, τουλάχιστον, της ιμπεριαλιστικής εκμετάλλευσης της καθυστερημένης χώρας, σημαίνει την αποδυνάμωση ή εξουδετέρωση του μεγαλύτερου κινδύνου που αντιμετωπίζει το προλεταριάτο και οι φτωχές λαϊκές μάζες σε μια καθυ-

στερημένη χώρα. Δηλαδή σημαίνει την ενδυνάμωση της επαναστατικής διαδικασίας (είτε για μια εθνικοδημοκρατική επανάσταση είτε για μια σοσιαλιστική επανάσταση) στην καθυστερημένη χώρα. Σε τελευταία ανάλυση, η κύρια αιτία για τις διάφορες βαρβαρότητες που μπορούν να εμφανίζονται σε μια καθυστερημένη χώρα δεν είναι κανένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό αυτής της χώρας ή αυτού του λαού αλλά οφείλονται στην ιμπεριαλιστική εκμετάλλευση και στην συνακόλουθη καθυστέρηση αυτής της χώρας.

Αν αυτή θα πρέπει να είναι η θέση των επαναστατών και του προλεταριάτου απέναντι σε μια επέμβαση της ιμπεριαλιστικής αστικής τάξης τους σε μια αποικιακή, μισοαποικιακή ή εξαρτημένη καθυστερημένη χώρα, μένει τώρα να εξετάσουμε το ποια θα πρέπει να είναι η θέση του επαναστατικού κόμματος, του προλεταριάτου και των φτωχών λαϊκών μαζών της καθυστερημένης χώρας απέναντι σε μια τέτοιου είδους ιμπεριαλιστική επέμβαση.

Είναι προφανές ότι το επαναστατικό κόμμα και το προλεταριάτο αυτής της αποικιακής, μισοαποικιακής ή καθυστερημένης χώρας ενδιαφέρονται για το σπάσιμο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και εκμετάλλευσης και για την τυπική ή ουσιαστική εθνική ανεξαρτησία της χώρας τους. Αλλά αυτό καθόλου δεν σημαίνει (όπως υποστηρίζουν οι σταλινικοί) ότι το καθήκον που έχουν μπροστά τους είναι μια αστικοδημοκρατική επανάσταση, ή η υποταγή στην ηγεσία της αστικής τάξης τους, ή σε μια σκέτη εθνικοαπελευθερωτική επανάσταση. Ούτε σημαίνει ότι μπροστά τους έχουν το καθήκον της «εθνικής ανεξαρτησίας» ή της «εθνικής απελευθέρωσης» ή ένα «εθνικό ζήτημα με ταξικό πρόσημο», κ.ο.κ., όπως υποστηρίζουν οι νεοσταλινικοί με εκσυγχρονισμένη φρασεολογία.

Σε γενικές γραμμές η θεωρητική και πολιτική ταχυδακτυλουργία των σταλινικών, μαοσταλινικών και νεοσταλινικών σε αυτό το ζήτημα έγκειται σε δύο σημεία: α) δίνουν στο ζήτημα της «εθνικής ανεξαρτησίας» ένα περιεχόμενο που ποτέ δεν είχε και ούτε μπορεί να έχει, και β) επιβάλλουν με το σταυρό ως ηγεσία μιας πάλης για «εθνική απελευθέρωση», ή «αντι-ιμπεριαλιστικό αγώνα», ή «εθνική ανεξαρτησία», ή «αστικοδημοκρατική επανάσταση», την αστική τάξη, ενώ αυτή η τελευταία, τουλάχιστον στην εποχή του ιμπεριαλισμού, έχει απεμπολήσει προ πολλού αυτόν τον ρόλο της.

Στις μέρες μας δεν υπάρχουν αποικίες (εκτός ίσως ελαχίστων εξαίρεσεων) και όλες οι χώρες έχουν αποκτήσει μια έστω τυπική εθνική ανεξαρτησία,

δηλαδή ένα δικό τους αστικό κράτος. Υπάρχουν βέβαια ακόμη έθνη που είναι καταπιεσμένα και δεν έχουν αποκτήσει εθνική ανεξαρτησία (Κούρδοι, Παλαιστίνιοι, κ.α.). Σε γενικές γραμμές υπάρχουν σήμερα πολλές εξαρτημένες ιμπεριαλιστικές χώρες που είναι καθυστερημένες κι όπου το ζήτημα της «εθνικής ανεξαρτησίας» βαραίνει και έχει μια σημασία στην ταξική πάλη, παρ' όλο που η ιμπεριαλιστική δομή έχει υποστεί σημαντικές αλλαγές με την ισχυροποίηση των πρώην μισοβιομηχανοποιημένων χωρών που ήδη είχαν ξεχωρίσει από το σύνολο των μισοαποικιακών/καθυστερημένων χωρών και που σήμερα έχουν αρχίσει να ξεπερνούν πολλές από τις ιμπεριαλιστικές χώρες. Πρακτικά λοιπόν πρέπει να περιοριστούμε στις μισοαποικιακές, ή αλλιώς καθυστερημένες, χώρες που εξάλλου αποτελούν σήμερα και την μεγάλη πλειοψηφία των σημερινών ιμπεριαλιστικών χωρών.

Το ζήτημα της εθνικής απελευθέρωσης και της εθνικής ανεξαρτησίας σημαίνει την ενοποίηση της χώρας και του έθνους απέναντι στον κατακερματισμό των φεουδαρχικών ή μισοφεουδαρχικών καταλοίπων ή των ιμπεριαλιστών, την διανομή της γης στους αγρότες, την κατάκτηση διαφόρων δικαιωμάτων, κ.α. Αυτοί είναι ή ήταν οι απαραίτητοι όροι για την οικονομική ανάπτυξη μιας χώρας δηλαδή για την επίλυση όλων των προβλημάτων καθυστέρησης της (αναλφabetισμός, πείνα, βαρβαρότητα, μεγάλη θνησιμότητα, κ.α.). Αλλά αυτό το περιεχόμενο της εθνικής ανεξαρτησίας οι σταλινικοί το επεκτείνουν σιωπηλά μέχρι του σημείου όπου η χώρα θα γίνει ότι έγιναν οι ΗΠΑ, Γερμανία, Βρετανία, Ιαπωνία, Γαλλία, κ.α. Αλλά αυτό έχει καταστεί αδύνατο στην εποχή του ιμπεριαλισμού. Για δικαιολογήσουν λοιπόν αυτήν την καταστροφική και ρεφορμιστική πολιτική τους, ανέπτυξαν και την ιδιόμορφη θεωρία του ιμπεριαλισμού όχι ως μια ενιαία και οργανική ολότητα με άνιση και συνδυασμένη ανάπτυξη στο εσωτερικό της αλλά ως ένα άθροισμα χωρών που

η κάθε μια βαδίζει το δρόμο της. Έτσι όλες οι χώρες θα γίνουν κάποια στιγμή όπως οι ανεπτυγμένες ιμπεριαλιστικές, ακόμη και μέσα στο καπιταλιστικό καθεστώς — αυτή είναι η θεωρία της αυτοδύναμης οικονομικής ανάπτυξης. Αλλά είναι προφανές ότι οι ιμπεριαλιστικές χώρες δεν αναπτύχθηκαν μέχρι αυτού του σημείου μόνες τους αλλά και με την εκμετάλλευση άλλων και κυρίως καταδικάζοντας τις άλλες στην καθυστέρηση ή στην μεγάλη υστέρηση από αυτές. Οι ΗΠΑ, Γερμανία, Βρετανία, Ιαπωνία, Γαλλία, κ.α., δεν αναπτύχθηκαν μόνο λόγω της εθνικής ανεξαρτησίας τους αλλά γιατί παραβίασαν και την εθνική ανεξαρτησία όλων των άλλων χωρών. Στις καθυστερημένες χώρες καμία μπουρζουαζία όσο «βιομηχανική» ή «εθνική» κι αν είναι δεν μπορεί να ξεπεράσει τον παγκόσμιο ανταγωνισμό των ιμπεριαλιστών και να μεταμορφώσει την χώρα της και τον εαυτό της σε μια ανεπτυγμένη ιμπεριαλιστική χώρα και μπουρζουαζία.

Δεύτερον, η αστική τάξη στις καθυστερημένες χώρες, ήδη από την αυγή του ιμπεριαλισμού αντιλήφθηκε τον μεγάλο κίνδυνο που αντιπροσωπεύει το προλεταριάτο, όσο αριθμητικά αδύναμο κι αν ήταν. Με αυτήν την έννοια έχει εγκαταλείψει προ πολλού την λεγόμενη αστικοδημοκρατική ή αντιιμπεριαλιστική επανάσταση, παρ' όλο που δεν έχει εγκαταλείψει την εναντίωση στον α ή β ιμπεριαλιστή ή την προσπάθειά της να επιτύχει μια καλύτερη κατανομή της εθνικής υπεραξίας και κερδών προς όφελός της. Με αυτήν την έννοια το βάρος της ηγεσίας και της επίλυσης μιας αστικοδημοκρατικής επανάστασης έπεσε πάνω στις πλάτες του προλεταριάτου, που οφείλει πλέον να πραγματοποιήσει την δική του επανάσταση, να εφαρμόσει την δικτατορία του και ταυτόχρονα να λύσει και τα όποια αστικοδημοκρατικά καθήκοντα ή το καθήκον της εθνικής ανεξαρτησίας.

Αυτό μας διδάσκουν είτε οι νικηφόρες είτε οι ηττημένες επαναστάσεις στο

σύνολο των καθυστερημένων χωρών εδώ και πάνω από έναν αιώνα.

Έτσι, στην περίπτωση μιας ιμπεριαλιστικής επέμβασης το προλεταριάτο των καθυστερημένων χωρών οφείλει να παλέψει για την εθνική ανεξαρτησία της χώρας του, μπαίνοντας επικεφαλής του συνόλου των καταπιεσμένων μαζών, αλλά με τις δικές του μεθόδους και τους δικούς του στόχους. Οφείλει με άλλα λόγια να παλέψει για την προστασία της «πατρίδας» του και αυτό σημαίνει να παλέψει τόσο ενάντια στον ιμπεριαλισμό όσο και ενάντια σε κάθε άρχουσα ή αστική τάξη της χώρας του. Πατί μόνο η δικτατορία του προλεταριάτου μπορεί να επιτύχει και την λύση των αστικοδημοκρατικών προβλημάτων (ενοποίηση της χώρας, εθνική απελευθέρωση, διανομή της γης στους αγρότες, κ.α.).

Με αυτήν την έννοια, το επαναστατικό κόμμα και το προλεταριάτο μιας καθυστερημένης χώρας δεν ακολουθούν μια πολιτική ντεφαιτισμού αλλά ενδιαφέρονται για την ήττα της ιμπεριαλιστικής επέμβασης και την υπεράσπιση της «πατρίδας» τους. Αλλά δεν παραχωρούν την ηγεσία του αγώνα στην αστική τους τάξη, δεν ψηφίζουν καμία πολεμική δαπάνη της, δεν εγκρίνουν καμία πολιτική της και καμία διεύθυνση του επαναστατικού/στρατιωτικού αγώνα από την αστική τάξη. Αντιθέτως καταγγέλλουν συνεχώς την ανεπάρκεια, την υστεροβουλία και την ανικανότητα της αστικής τάξης τους να φτάσει μέχρι τέλους τον αγώνα και ταυτόχρονα προσπαθούν να οργανώσουν ανεξάρτητα το προλεταριάτο και τις καταπιεσμένες μάζες, και να πάρουν την ηγεσία του αγώνα ακόμη κι αν στην αρχή είναι υποχρεωμένοι να ενταχθούν στον λεγόμενο «εθνικό» στρατό — ή αν υπάρχει ένας επαναστατικός στρατός δεν τον εντάσσουν (δηλαδή υποτάσσουν) στον λεγόμενο «εθνικό» στρατό. Και παλεύουν μέχρι τέλους για την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου σε συμμαχία με τις αγροτικές μάζες, και όχι για μια «λαϊκή δημοκρατία», «λαοκρατία», «Νέα Δημοκρατία», ή οποιοδήποτε άλλο μεσοβέζικο καθεστώς που στην πράξη σημαίνει την κυριαρχία της αστικής τάξης τους και μια ανολοκλήρωτη αστικοδημοκρατική επανάσταση.

(στο επόμενο φύλλο το μέρος δ': «Τα καθήκοντα των επαναστατών σε μια ελληνοτουρκική σύγκρουση»)

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

25 χρόνια χωρίς τον Έρνεστ Μαντέλ

Στις 20 Ιουλίου του 1995, σε ηλικία 72 ετών, ο σπουδαίος επαναστάτης μαρξιστής Έρνεστ Μαντέλ, άφησε την τελευταία του πνοή. Ο Μαντέλ υπήρξε ηγετικό στέλεχος της 4^{ης} Διεθνούς και ένας από τους μεγαλύτερους μαρξιστές θεωρητικούς του δεύτερου μισού του 20^{ου} αιώνα, όπου με την πολιτική του συνεισφορά, αλλά και την απάρμιλλη δράση του κέρδισε επάξια μία θέση στο Πάνθεον των επαναστατών μαρξιστών.

Η συμβολή του σε όλους τους τομείς του επαναστατικού μαρξισμού ήταν και παραμένει μεγαλειώδης. Παράλληλα, θεωρείται αδιαμφισβήτητο ότι με την θεωρητική του παραγωγή, τις αναλύσεις του για το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα, αλλά και την επαναστατική αισιοδοξία και ζωντάνια που τον διακατείχαν, κατάφερε μεταπολεμικά να εμπνεύσει στους εργαζόμενους και την νεολαία, αυτοπεποίθηση και αφοσίωση στην υπόθεση της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Γεννήθηκε στη Γερμανία το 1923, μετά όμως από την άνοδο των Ναζί, μετακόμισαν οικογενειακώς στο Βέλγιο, όπου και μεγάλωσε σ' ένα βαθιά πολιτικοποιημένο περιβάλλον (ο πατέρας του ήταν μέλος του ΚΚ Γερμανίας). Σε ηλικία, μόλις 15 ετών, οργανώνεται στο Σοσιαλιστικό Επαναστατικό Κόμμα, το βελγικό τμήμα της νεοσύστατης 4^{ης} Διεθνούς. Σημαντική υπήρξε η συμβολή του στη στρατολόγηση των Βέλγων ανθρακωρύχων και μεταλλωρύχων. Με την κατάληψη του Βελγίου από τους Ναζί, ο νεαρός τότε Μαντέλ, ωθείται στο αντιστασιακό κίνημα, μέσα στο οποίο αναπτύσσει διεθνιστική και αντιπολεμική δράση. Το πολιτικό του ακροατήριο, δεν ήταν μόνο οι Βέλγοι εργάτες, αλλά ακόμη και δυσαρεστημένοι γερμανοί στρατιώτες. Αυτό αποτέλεσε αιτία για να συλληφθεί από τη Γκεστάπο τρεις φορές, εκ των οποίων κατάφερε να δραπετευθεί τις δύο, πείθοντας τους δεσμοφύλακές του, με την αντιστασιακή και διεθνιστική του φλόγα, να τον βοηθήσουν, ενώ την τρίτη φορά μεταφέρθηκε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης στη Γερμανία μέχρι το τέλος του πολέμου.

Μεταπολεμικά, υπήρξε εμβληματικός ηγέτης του βελγικού τμήματος, ενώ, μόλις στα 23 του χρόνια, έγινε το νεότερο μέλος της Γραμματείας της 4^{ης} Διεθνούς. Έκτοτε και μέχρι το τέλος της ζωής του, η συμβολή του, όχι μόνο μέσα στην 4η Διεθνή, αλλά και συνολικά στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα θα χαραχθεί με ανεξίτηλη μελάνη. Το 1950 συμμετείχε ενεργά στην υπεράσπιση της γιουγκοσλάβικης επανάστασης, ενώ σημαντική ήταν συνεισφορά του, καθ' όλη την δεκαετία του 1950, στην εκστρατεία υπεράσπισης των αντιαποικιακών επαναστάσεων, που ξεσπούσαν η μία μετά την άλλη. Όντας πλέον γνωστός μαρξιστής οικονομολόγος σε παγκόσμια κλίμακα

και επειδή είχε αναπτύξει πολιτική σχέση με τον Τσε Γκεβάρα (ο οποίος ήταν αναγνώστης των οικονομικών έργων του Μαντέλ, κυρίως της Μαρξιστικής Πραγματείας της Οικονομίας), προσκαλείται στην Κούβα για να συμβάλει στη συζήτηση για τη νεοσύστατη σχεδιασμένη οικονομία του νεαρού εργατικού κράτους.

Η πολιτική του δράση, όμως, δεν περιορίστηκε μόνο εκτός συνόρων. Κατά την δεκαετία του '60, παίζει αποφασιστικό ρόλο στην προετοιμασία της μεγάλης γενικής απεργίας στο Βέλγιο και διώκεται από το βελγικό αστικό κράτος. Και ενώ την σκυτάλη της εξέγερσης και των αγώνων έπαιρνε πλέον ο δυτικός κόσμος (Ευρώπη, Αμερική), επικέντρωσε κυρίως εκεί την δράση του για να επηρεάσει κατά το μέγιστο την επαναστατική προοπτική του Μάη του '68. Μέσα από τα φλεγόμενα οδοφράγματα του γαλλικού Μάη, προσπάθησε να βοηθήσει το κίνημα, δίνοντας τις απαραίτητες πολιτικές κατευθύνσεις και προωθώντας την οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων και τμημάτων της 4^{ης} Διεθνούς.

Ωστόσο, η ενεργή του εμπλοκή στον Μάη του '68, σε συνδυασμό και η αμείωτη επαναστατική του δράση θα του στοιχίσουν την απαγόρευση εισόδου σε ΗΠΑ, Γαλλία, στις δύο Γερμανίες, Αυστραλία, Νέα Ζηλανδία, Σουηδία κ.α. — και βέβαια σε ΕΣΣΔ και Κίνα, καθώς η 4^η Διεθνή πάλευε ενάντια στη γραφειοκρατία, για την πολιτική επανάσταση στα εκφυλισμένα γραφειοκρατικά εργατικά κράτη.

Η επαναστατική του αισιοδοξία δεν τον εγκατέλειψε ποτέ, ακόμη και μετά την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού», που αντικειμενικά προκάλεσε ισχυρό σοκ στο παγκόσμιο προλεταριάτο. Ποτέ δεν σταμάτησε να πιστεύει και να διακηρύττει την αναγκαιότητα της σοσιαλιστικής επανάστασης. Γυρίζοντας όλο τον πλανήτη, υπερασπιζόταν με θέρμη και αποφασιστικότητα τις ιδέες του Σοσιαλισμού, αναλύοντας και εξηγώντας την βαθιά κρίση και τα αδιέξοδα του καπιταλιστικού συστήματος και την αναπόφευκτη αναγέννηση των ταξικών αγώνων.

Το ανεκτίμητο θεωρητικό του έργο αποτελεί ορόσημο στον εμπλουτισμό και την εξέλιξη του Μαρξισμού. Η συγγραφική του παραγωγή περιλαμβάνει συνοπτικά: περίπου 2.000 άρθρα και πάνω από 30 βιβλία μεταφρασμένα σε διάφορες γλώσσες. Το 1962 ολοκλήρωσε την «Μαρξιστική Πραγματεία της Οικονομίας», όπου συμπληρώνει τις βασικές μαρξιστικές θέσεις με νέα ευρήματα των κοινωνικών επιστημών. Ακολούθησε η «Γέννηση των Οικονομικών Θεωριών

του Κ. Μαρξ». Σ' αυτά θα βασιστεί το κολοσσιαίο έργο του «Υστερος Καπιταλισμός», που είναι μέχρι σήμερα η πληρέστερη μελέτη της εξέλιξης του μεταπολεμικού καπιταλισμού. Τέλος, καθοριστική είναι η συνεισφορά του γύρω από την μελέτη των καπιταλιστικών κρίσεων, όπως επίσης και στην διαμόρφωση της θεωρίας των μακρών κυμάτων της καπιταλιστικής εξέλιξης (ανάπτυξης και κάμψης), με την οποία ασχολείται αδιάκοπα μέχρι το τέλος της ζωής του.

Αν και τα οικονομικά έργα θα του χαρίσουν καθολική αναγνώριση, δεν άφησε κανέναν τομέα της επιστήμης του Μαρξισμού που να μην συμβάλλει στην ανάπτυξή του. Για τις μορφές κυριαρχίας της αστικής τάξης, ξεχωρίζει το έργο του «Για τον φασισμό», για την επαναστατική στρατηγική το «Εργατικός Έλεγχος, Εργατικά Συμβούλια, Αυτοδιαχείριση», για την ιστορία, μελέτες όπως «Το Νόημα του Β' Π.Π.», ενώ σημαντικές είναι και οι επεξεργασίες του για την αστική και εργατική γραφειοκρατία, μέσα από το σπουδαίο βιβλίο του, «Χρήμα και Εξουσία».

Ο Μαντέλ, όμως, αποτέλεσε και συνεχίζει να αποτελεί ένα παράδειγμα προς μίμηση για κάθε μαρξιστή, ένα πρότυπο επαναστάτη. Άφησε στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα, μία τεράστια θεωρητική, πρακτική, αλλά και ηθική κληρονομιά, για τον πολιτικό εξοπλισμό του κάθε νέου επαναστάτη μαρξιστή, του κάθε αγωνιστή. Αφιέρωσε με αποφασιστικότητα την ζωή του στην υπόθεση της σοσιαλιστικής επανάστασης, στην οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων και της 4ης Διεθνούς. Η αισιοδοξία του για το κομμουνιστικό μέλλον της ανθρωπότητας, δίνει ορμή και θάρρος για τις εξεγέρσεις και τις επαναστάσεις της γενιάς μας.

Όπως ο ίδιος έγραφε, «...είναι επειδή πιστεύουμε ότι αυτές οι επαναστατικές εκρήξεις σίγουρα θα συμβούν που πρέπει από σήμερα κιόλας να προετοιμάσουμε τη νίκη τους (...) οικοδομώντας ένα επαναστατικό Κόμμα και μια επαναστατική Διεθνή (...) η σοσιαλιστική επανάσταση που πραγματοποιείται με τη κινητοποίηση, τη γενικευμένη δράση και αυτοοργάνωση των εργαζόμενων μαζών, θα επιβεβαιώσει την παλιά φράση του Μαρξ: η χειραφέτηση των εργαζομένων θα είναι έργο των ίδιων των εργαζομένων.»

■ Γρηγόρης Καρβούνης

Λιβύη: Ο πόλεμος έφτασε στα σύνορα της Ελλάδας

■ Κώστας Δικαίος

Οι εξελίξεις στην Λιβύη σημαίνουν ότι ο πόλεμος πλέον δεν έχει χαρακτηριστικά εσωτερικής σύγκρουσης και μιας απόλυτα ελεγχόμενης ιμπεριαλιστικής επέμβασης – υποδαύλισης για να ελέγχουν τις άρχουσες τάξεις της χώρας, αλλά σφοδρής αντιπαράθεσης περιφερειακών παιχτών και ενδοϊμπεριαλιστικής σύγκρουσης που μπορεί να οδηγήσει σε ανεξέλεγκτες καταστάσεις και επέκταση της σύγκρουσης στην Νοτιοανατολική Μεσόγειο πράγμα που απειλεί πλέον άμεσα και τους Έλληνες, Τούρκους και Κύπριους εργαζομένους και τη νεολαία και όχι μόνο τους λαούς της Μέσης Ανατολής και της Β. Αφρικής.

Τα σημεία που δείχνουν την κρισιμότητα της κατάστασης είναι περιληπτικά τα εξής:

1. Η Τουρκία προβάλλει μέσω της στήριξης της διορισμένης από τον ΟΗΕ Κυβέρνησης Εθνικής Συνεργασίας (ΚΕΣ του Σαρατζ στα Δυτικά) την προσπάθειά της να αποτελέσει υποϊμπεριαλισμό τόσο στην Νοτιοανατολική Μεσόγειο όσο και μέσω της στήριξης του πολιτικού Ισλάμ των Αδελφών Μουσουλμάνων (στους οποίους εντάσσεται και ο Σάρατζ) σε μια ακόμα πιο μεγάλη περιοχή που περιλαμβάνει Μέση Ανατολή, Αφρική και Κεντρική Ασία. Τα δυο Τουρκολιβυτικά μνημόνια που υπογράφηκαν με τον Σάρατζ αφορούν:

α) την ΑΟΖ ανάμεσα σε Τουρκία και Λιβύη που στην ουσία διαγράφει τις διεκδικήσεις Ελλάδας και Κύπρου στην περιοχή, οι οποίες μέσω του Καστελόριζου (με περιφέρεια μόλις 18 χιλιόμετρα) περιορίζουν την Τουρκική ΑΟΖ στα παράλια της Ανατολίας (που έχουν όμως μήκος 1577 χιλιόμετρα). Σπάει το μέτωπο Ελλάδας – Κύπρου – Ισραήλ για την κατασκευή του αγωγού EAST MED προβάλλοντας επιτακτικά την στρατηγική της Γαλάζιας Πατρίδας που κάνει καθαρό ότι τίποτα δεν μπορεί να γίνει αν δεν συμμετέχει και η Τουρκία και τινάζει στο αέρα κάθε προσπάθεια της Ελλάδας να συμφωνήσει ΑΟΖ με την Αίγυπτο αφού –παρά την αντιπαράθεσή της με την Τουρκία– η ΑΟΖ που της προσφέρει η αντίληψη της Τουρκίας είναι σαφώς μεγαλύτερη.

β) την στρατιωτική συνεργασία με στόχο την ενίσχυση των δυνάμεων της ΚΕΣ οι οποίες τελευταία όχι μόνο έσπασαν την πολιορκία της Τρίπολης από τον Λιβυτικό Εθνικό Στρατό (ΛΕΣ) του Χάφταρ στα Ανατολικά αλλά έφτασαν να απειλούν και την σημαντική πόλη της Σύρτης, η περιοχή της οποίας αποτελεί το σημείο που πρέπει να ελέγξει κάποιος για να κυριαρχήσει σε μια σειρά από λιμάνια στα οποία καταλήγουν 11 αγωγοί πετρελαίου και 3 αγωγοί φυσικού αερίου. Η κατάληψη της Σύρτης σημαίνει τον έλεγχο μιας ζώνης 350 χιλιομέτρων μέχρι την Βεγγάζη (έδρα του Χάφταρ) γεμάτη από αγωγούς, διωλιστήρια και αποθηκευτικούς χώρους. Παράλληλα όμως η στρατιωτική συμφωνία περιλαμβάνει και την δημιουργία βάσεων στο έδαφος της Λιβύης πράγμα που αυξάνει το βάρος του Τουρκικού καπιταλισμού ιδιαίτερα σε μια περίοδο που οι δυτικοί ιμπεριαλιστές αμφισβητούνται και η πιθανότητα ενός ευρασιατικού προσανατολισμού της Τουρκίας έχει μπει στο τραπέζι (συνεργασία με Ρωσία, Κίνα, Ιράν). Ο ίδιος ο Ερντογάν φαίνεται να αξιοποιεί αυτό το χαρτί εκβιάζοντας τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και ιδιαίτερα τις ΗΠΑ οι οποίες προκειμένου να διατηρήσουν την Τουρκία στο δυτικό μπλοκ και με δεδομένη την δική τους αδυναμία να επέμβουν για να περιορίσουν την Ρωσία, μοιάζουν διατεθειμένες να υποχωρήσουν σε αρκετές αξιώσεις της Τουρκίας όπως έκαναν ήδη σε σχέση με τους Κούρδους στην Βόρεια Συρία, με την στήριξη της στην Ιντλίμπ της Συρίας, με την επέμβαση στην Λιβύη υπέρ της ΚΕΣ (αν και διατηρούσαν σχέσεις και με τον Χάφταρ και βέβαια δεν θέλουν να δυσανεστήσουν και την Αίγυπτο) και ίσως έπεται και η νοτιοανατολική μεσόγειος παρά τα λόγια για στήριξη της Ελλάδας και στρατηγική συμμαχία ιδιαίτερα στα ενεργειακά.

1. Η Αίγυπτος αποτελεί βασικό αντίπαλο της ΚΕΣ αφού το καθεστώς Σίσι σφαγίασε τους Αδελφούς Μουσουλμάνους προκειμένου να επιβάλει την δικτατορία του. Παράλληλα και τα ΗΑΕ και η Σαουδική Αραβία δεν επιθυμούν να ενισχυθούν οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι στις περιοχές τους. Η Αίγυπτος –η μεγαλύτερη Αραβική

χώρα με πληθυσμό που ξεπέρασε τα 100 εκατομμύρια– δεν βλέπει με καλό μάτι τις προβολές ισχύος της Αγκυρας οι οποίες περιορίζουν τις βλέψεις της γενικότερα και όχι μόνο στην Λιβύη. Έτσι έχει θέση σαν κόκκινη γραμμή την Σύρτη με απειλές επέμβασης στην περίπτωση που παραβιαστεί. Μια ανοιχτή σύγκρουση Τουρκίας – Αίγυπτου ασφαλώς θα εγκυμονούσε κινδύνους για ανάφλεξη σε όλη την Μέση Ανατολή.

2. Η Ελλάδα βρίσκεται σε εξαιρετικά δύσκολη θέση. Μετά την τυχοδιωκτική επιλογή να στηρίζουν τον Χάφταρ ελπίζοντας σε νίκη του που θα «εξάλειφε» τα τουρκολιβυτικά μνημόνια, βρίσκεται στριμωγμένη προσπαθώντας να έρθει τώρα σε συνεννόηση με τον πρόεδρο του κοινοβουλίου Σάλεχ (μοναδικό εκλεγμένο όργανο το οποίο στηρίζει ο Χάφταρ) με στόχο να υπογραφεί συμφωνία ΑΟΖ που θα αναγνωρίζει τις υφαλοκρηπίδες των ελληνικών νησιών. Όμως τα ανταλλάγματα που μπορεί να προσφέρει στο ανατολικό κομμάτι της Λιβύης στο οποίο απευθύνεται είναι ελάχιστα. Οι Τούρκοι έχουν δικαιώματα από παλιά σε πετρελαιοπηγές, είχαν επενδύσεις στον κατασκευαστικό τομέα που θέλουν να συνεχίσουν, προσφέρουν μαζί με τα όπλα και ηλεκτρική ενέργεια μέσω πλοίων παραγωγής ηλεκτρισμού, διαθέτουν πλωτά γεωτρήματα για εξορύξεις στις συμφωνημένες ΑΟΖ. Η Ελλάδα παρά την συμφωνία για ΑΟΖ που έκανε με την Ιταλία (η οποία μάλιστα περιλαμβάνει και μειωμένη επήρεια νησιών όπως ζητούν και οι Τούρκοι) σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να δελεάσει ή να εκβιάσει για μια καλή συμφωνία. Η στήριξη της στην ΕΕ σκοντάφτει στην αδυναμία της τελευταίας να αποχτήσει μια κοινή στρατηγική καταρχήν και να την επιβάλει στρατιωτικά στην συνέχεια. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η επιχείρηση «ΕΙΡΗΝΗ» που αποφασίστηκε στην Διάσκεψη του Βερολίνου και η οποία θα εμπόδιζε υποτίθεται την δια θαλάσσης προμήθεια όπλων στην Λιβύη. Η Τουρκία ανοικτά αγνόησε την επιχείρηση και μάλιστα ήρθε σε εμπλοκή με πλοία (ελληνικά και γαλλικά) καθιστώντας το ΝΑΤΟ πραγματικά «κλινικά νεκρό» σύμφωνα με τον Γάλλο πρόεδρο Μακρόν! Εξάλλου η Ελλάδα αποκλείστηκε από την Διάσκεψη του Βερολίνου για την Λιβύη πράγμα που δείχνει τον περιθωριακό της ρόλο στις εξελίξεις.

Η κοινή ανακοίνωση Ελλάδας, Αιγύπτου, ΗΑΕ, Κύπρου και Γαλλίας ενάντια στο τουρκολιβυτικό μνημόνιο καταγγέλθηκε από την ΚΕΣ στον ΟΗΕ ενώ το Ισραήλ αρνήθηκε να την υπογράψει πιθανά σε μια προσπάθεια να διευκολύνει τις σχέσεις του με την Τουρκία αλλά και λαμβάνοντας ίσως υπόψη το γεγονός ότι οι χαμηλές τιμές των υδρογονανθράκων και οι πράσινες ενεργειακές πολιτικές θα καταστήσουν τον East Med ασύμφορο. Ωστόσο το ενδεχόμενο να εμφανιστούν τα γεωτρήματα της Τουρκίας νότια της

Κρήτης είναι σοβαρό και κάτι τέτοιο πιθανά να οδηγήσει σε θερμό επεισόδιο με ότι θα σημαίνει αυτό για τους λαούς. Η τελευταία τηλεφωνική επικοινωνία Ερντογάν – Μητσοτάκη μετά από παρέμβαση ΗΠΑ και Γερμανίας δείχνει ότι παρά τις πολεμικές ιαχές υπάρχουν και σκέψεις για μια «συνεννόηση ελέω ιμπεριαλιστών» αλλά αυτό θα περιπλέξει την πολιτική σκηνή εξαιτίας της ακροδεξιάς μερίδας Σαμαρά στο εσωτερικό της ΝΔ.

2. Η Ρωσία απέκτησε πρόσβαση στην Λιβύη μέσω της στήριξης του Χάφταρ με ένα έμμεσο τρόπο (μισθοφόροι ιδιωτικής εταιρείας, αεροπλάνα χωρίς διακριτικά και μετά την άρνηση του τελευταίου να δεχθεί την συμφωνία Ρωσίας – Τουρκίας για κατάπαυση του πυρός τον Ιανουάριο στην Μόσχα και στην συνέχεια στην Διάσκεψη του Βερολίνου δεν δίστασε να του κόψει τα φτερά, να αποσύρει τους μισθοφόρους από τα πεδία των μαχών και να στηρίζει τον Σάλεχ (ο οποίος διατηρεί επαφές με την ΚΕΣ), βοηθώντας τις τουρκολιβυτικές δυνάμεις να φτάσουν μέχρι την Σύρτη. Ο λόγος είναι ότι προτιμά μια συνεννόηση με την Τουρκία –όπως έχει κάνει και στην Συρία– παρά να έρθει σε πλήρη ρήξη έτσι ώστε να αφήσει περιθώρια στην τελευταία να απομακρυνθεί από την Δύση. Φαίνεται όμως να μην προτίθεται να υποχωρήσει άλλο με αποτέλεσμα η σύγκρουση στην Λιβύη να παίρνει χαρακτηριστικά ανεξέλεγκτα στο βαθμό που ασφαλώς οι ΗΠΑ θα στηρίζουν την Τουρκία σε μια τέτοια εξέλιξη όπως έχουν κάνει καθαρό με τις καταγγελίες τους για επέμβαση της Ρωσίας στην Λιβύη, πράγμα που αποτέλεσε και τον κύριο λόγο της απομάκρυνσής τους από τον Χάφταρ.

3. Η ΕΕ βρίσκεται και εδώ αρκετά διαιρεμένη. Η Ιταλία και η Γερμανία διατηρούν σχέσεις και με τις δύο πλευρές ενώ δεν διάκεινται εχθρικά και προς την επέμβαση της Τουρκίας παρά τα λόγια και τις διακηρύξεις. Οι λόγοι έχουν να κάνουν με τις οικονομικές σχέσεις με την Τουρκία αλλά και με την απειλή του προσφυγικού. Αντίθετα η Γαλλία η οποία βλέπει να απειλούνται οι επιρροές της σε μια σειρά χώρες (Συρία, Λιβύη που προσπαθεί να περιορίσει την ιταλική Επί προς όφελος της Total αλλά και Τσαντ, Νίγηρας που βρίσκονται νότια της Λιβύης) από την τουρκική διείσδυση ζητάει την καταδική της Τουρκίας από την ΕΕ και έχει θεσπίσει μέτωπο με Ελλάδα και Κύπρο με στόχο τον περιορισμό της. Οι συμφωνίες με Ελλάδα και Κύπρο αφορούν στρατιωτική συνεργασία, παραχώρηση λιμανιού στην Κύπρο και συμφωνία για αγορά δυο σύγχρονων φρεγατών από την Ελλάδα αλλά και δέσμευση παροχής βοήθειας σε περίπτωση θερμού επεισοδίου με την Τουρκία.

Είναι φανερό ότι η σύγκρουση στην Λιβύη ξεπερνάει τα όριά της και μετατρέπεται σε περιφερειακή σύγκρουση απειλώντας τους λαούς της περιοχής.

